

ROSAMUNDE
PILCHER

*Rosamunde Pilcher
a szív és lélek írónöje!*

TENGERPARTI ROMÁNC

ROSAMUNDE PILCHER

Tengerparti románc

1

A szeptemberi napfény betöltötte a csinos nappalit. A szoba közepén állt anyám, és azt mondta nekem: - Prue, elment az eszed. Úgy festett, mint akiből azonnal előtörnek a csalódottság keserű könnyei, de tudtam, hogy nem fog sírni, hiszen a nedvesség tönkretenné tökéletes sminkjét, az arca megduzzadna, a szája legörbülne, amitől csúf ráncok tűnnének elő. Akármennyire elkeseredett legyen is, anyám sohasem sír. A megjelenése fontosabb neki, mint bármi más a világon. Most itt áll előttem, a kandallószőnyeg túoldalán, hibátlan külsővel: mályvaszín gyapjúkosztüm, fehér selyemblúz, arany fülbevaló, csuklóján gyönyörű karkötője - szép, ezüstös haja friss hullámokban. S mindeközben küzd magával, hogy visszafojtsa ellentétes önpusztító érzelmeit - a haragot, az anyai féltést, de leginkább a csalódottságot. Nagyon sajnáltam. - Jaj, mama, azért ez nem a világ vége - mondtam, de még önmagam előtt sem hangzott valami meggyőzően. - Először életemben akadsz össze egy igazán megfelelő férfival... - Drága mama, a „megfelelő” szó iszonyú ódivatú... - Elragadó férfi, megbízható, jó állása van, és jó családból származik. Huszonhárom éves vagy, ideje, hogy megállapodj, legyen féljed és legyenek gyerekeid, saját otthonod. - Mama, még csak meg sem kérte a kezemet... - Hát persze hogy nem. Rendesen akarja csinálni - először hazavisz, bemutat a mamájának. Ez így van rendjén. És annyira lerí róla, mi van a lelkében. Csak rátok kell nézni, és a vak is látja, hogy milyen szenvedélyesen szeret. - Nigel képtelen a szenvedélyre... - Komolyan mondom, Prue, nem értem a szándékaidat.

- Nincsenek szándékaim. Már annyiszor volt efféle beszélgetésünk, hogy szóról szóra ismétellem a saját szövegemet, mintha betanult szerepet mondanék. - Mindenem megvan, ami kell. Munkám, amit szeretek, saját kis lakásom...

- Azt az alagsori szobát nem nevezném lakásnak...

- ...és nem érzem úgy, hogy meg kéne állapodnom. - Huszonhárom éves vagy. Én tizenkilenc évesen mentem férjhez. Hogy hat év múltán elválj - szaladt ki majdnem a számon. Bizonyos dolgokat azonban nem volt szabad kimondanom előtte, bármennyire felbosszantott is. Igaz, vasakarata van, lelke mélyén szinte acélozott, ezért aztán csaknem mindig eléri, amit akar, mégis törékenynek látszik - talán karcsúsága teszi, a hatalmas, kék szeme, elsőprő nőiessége. Egyszerűen nem lehet kemény szavakat vágni a fejéhez. Nyitottam a számat - aztán becsuktam, s csüggedten bámultam rá. Néztük egymást -bánatos volt a tekintete, de nem vádló. Talán ezredszer éreztem át, hogy miért volt vesztt ügye apámnak attól a pillanattól kezdve, hogy meglátta. Azért házasodtak össze, mert anyám ellenállhatatlan volt, s apámban megtalálta azt, amit azóta keresett, hogy rájött, léteznek férfiak is a világon. Apám, Hugh Shackleton akkoriban a londoni Cityben dolgozott, egy kereskedelmi bankban. Egzisztenciája biztos lábon állt, szép jövő elé nézett. Csakhogy ez nem az ő világa volt. A Shackletonok Northumberlandben éltek, apám ott nőtt fel, egy Windyedge nevű tanyán. A legelő egészen a hideg Északi-tengerig ért; a téli szélviharok egyenest az Urál hegységeiből zúdultak rájuk. Apám a szívében őrizgette ezt a vidéket, s mindig vágyódott utána. Mikor elvette anyámat, a gazdaságot a bátyja irányította, de amikor én ötéves voltam, vadászat közben, baleset következtében meghalt. Apám elutazott Northumberlandbe, a temetésre. Öt napig maradt ott, s kész elhatározással tért haza. Közölte anyámmal, hogy lemond az állásáról, eladja londoni házukat, és visszatér Windyedge-be. Gazdálkodni fog. Az ezt követő veszekedések, viták, könnyek és kölcsönös vádaskodások életem első rossz emlékei. Anyám mindent elkövetett, hogy apám meggondolja magát, de ő hajthatatlan maradt. Végül anyám bedobta az utolsó tromfot: ha apám visszamegy Northumberlandbe, egyedül megy. Anyám meglepetésére apám így is megtette. Talán arra gondolt, előbb-

utóbb anyám úgyis követi, de ő volt olyan makacs, mint az apám. Egy éven belül el is váltak. A Paulton Square-i házat eladták, s anyám egy kisebbbe költözött Parson's Green közelében. Természetesen én vele maradtam, de minden évben két hétre Northumberlandbe mentem, apámhoz, hogy ne szakadjon meg köztünk teljesen a kapcsolat. Nem telt bele sok idő, apám újból megnősült. Elvett egy félszeg lányt, aki remekül bánt a lovakkal; a szoknyája mindig kissé megereszkedett az ülepén, hamvas, szeplős arcán még csak púderpamacs sem járt soha. Nagyon boldogok voltak. Még mindig azok. És én ennek őszintén örülök. Anyámnak azonban nem volt ilyen egyszerű az élete. Azért ment hozzá az apámhoz, mert ő egyfajta ismert és elismert férfi típust testesített meg a számára, amelyet megértett és csodált. Anyám sohasem hatolt a ceruzacsíkos öltöny és aktatáska által jelképezett felszín alá. Nem is akart volna ismeretlen mélységekbe alászállni. A Shackleton família azonban bőven szolgáltatta a meglepetéseket, és anyám iszonyatára - én csaknem mindent tőle örököltem. Néhai nagybátyám nem csupán gazda volt, hanem egyben amatőr muzsikus, nem is rossz. Apám szabadidejében csodálatos gobelineket hímezett. A lánytestvérük, Phoebe volt azonban az igazi lázadó. Művész lévén - nagyon jól festett -, igencsak eredeti karakter volt. Annyira fittyet hányt a hétköznapi konvencióknak, hogy anyám nagyon nehezen találta meg vele a hangot. Phoebe mint fiatal lány Londonban élt, de negyvenes éveire úgy döntött, maga mögött hagyja a város porát, s kiköltözött Cornwallba. Együtt élt egy elbűvölő férfival, egy szobrásszal, akit Chips Armitage-nek hívtak, s boldogok voltak. Soha nem házasodtak össze - úgy tudom, azért, mert a férfi felesége nem volt hajlandó válni s mikor a szobrász meghalt, kis viktoriánus házat Penmarronban Phoebére hagyta, aki azóta is ott él. Eme társadalmi botlás ellenére anyám nem tudta Phoebével teljesen megszakítani a kapcsolatot, mert ő volt a keresztanyám. Phoebe időnként meghívta anyámat és engem a házába. A leveleiből mindig tisztán kiolvasható volt, hogy örömmel venné, ha csak magam mennék. Anyám azonban tartott attól, hogy bohém nagynéném rossz befolyást gyakorol rám, s abból kiindulva, hogy ha már nem tudja irányítani a Shackletonokat, akkor legalább beáll közéjük a sorba, gyerekkoromban mindig

elkísért ezekre a kiruccanásokra. Mikor először mentünk Cornwallba, nagyon izgultam. Gyerekként is tisztában voltam vele, hogy anyám és Phoebe mint a tűz és a víz, annyira különböznek, és rettegtem a kétheti egyet nem értés és kínos hallgatások kilátásától. Alábecsültem Phoebe ítélőképességét. Elejét vette a bajnak azzal, hogy bemutatta anyámat Mrs. Tollivernek. A hölgy a White Lodgeban lakott, Penmarronban, s tökéletesen hagyományos baráti körrel rendelkezett, amelynek tagjai lelkesen fogadták csinos anyámat a bridzs-partikon vagy a vacsoravendégségeken. Anyám elégedetten kártyázott velük a derűs napokon, amíg Phoebe meg én a tengerparton sétáltunk, vagy felállítottuk palettáinkat a régi hullámtörő gáton. Máskor beültünk az ütött-kopott Volkswagenbe, amelyet Phoebe afféle mozgó műteremnek használt, s felkapaszkodtunk a domboldalba, hogy beleveszejtsük magunkat a tájba, amely reszkető, fehér fényben fürdött, mintha csak a tenger hullámainak szikrázása szóródott volna szanaszét a levegőben. Hiába volt anyám ellenérzése vele szemben, Phoebe kimondhatatlan nagy hatással volt rám. Ugyan nem az ő érdeme, mégis fontos ténye volt a kapcsolatunknak, hogy öröklött tehetségem volt a rajzhoz. Egyébként pedig az ő hatásának köszönhetem - talán lelki nyomásnak is mondhatnám -, hogy megerősödött bennem az elhatározás: Firenzébe megyek képzőművészeti tanulmányokat folytatni, ami végül is oda vezetett, hogy a Cork Street-i Marcus Bernstein Galériában dolgozzam. Most pedig éppen Phoebe miatt tört ki anyám és köztem a veszekedés. Nigel Gordon pár hónappal ezelőtt lépett be az életembe. Nigel volt az első tökéletesen konvencionális ember, akit egy picit is szeretni tudtam, s mikor bemutattam anyámnak, ő csöppet sem tudta leplezni a lelkesedését. Nigel elbűvölő volt vele, évdődött egy kicsit, virágot vitt neki. Mikor anyám meghallotta, hogy Nigel meghívott Skóciába, a családjához, hogy bemutasson az anyjának, az izgatottsága túlment minden határon. Azonnal gyapjú térdnadrágot vett nekem, hogy legyen mit hordanom „a szabadban”, s tudtam, hogy az agya mára Times hasábjain megjelentetendő eljegyzési közleményen jár, dombornyomású meghívón, londoni esküvőn, no meg a rajtam lévő hófehér ruhakölteményen, amelyet úgy terveztek, hogy hátulról legyen mutatós. Az utolsó pillanatban azonban a kellemes

álmodozásnak Phoebe véget vetett, aki, mint kiderült, eltörte a karját. Aznap, hogy fél karján merev gipszszel kijött a kórházból, s hazament Holly Cottage-ba, kis házába, felhívott engem, s könyörgött, hogy menjek oda, legyek vele egy darabig. Nem arról volt szó, hogy ne tudna magáról tökéletesen gondoskodni, de nem vezethetett, s a gondolat, hogy a gipsz levételéig nem jöhet-mehet szabadon, elviselhetetlen volt a számára. Ahogy így beszélgettünk telefonon, egyszer csak kimondhatatlan megkönnyebbülés áradt szét bennem. Akkor vallottam be magamnak, hogy semmi kedvem sincs Skóciába menni Gordonékhoz. Még nem éreztem úgy, hogy szorosabb kapcsolatba akarnék kerülni Nigellel. Tudat alatt arra vágytam, hogy jó ürüggyel kimenthessem magam a meghívás alól. S lám, itt a kibúvó, tálcán kínálják nekem! Habozás nélkül feleltem Phoebének, hogy megyek. Aztán közöltem Nigellel is a hírt. Most meg anyámmal... Ahogy sejtettem -anyám vigasztalhatatlan volt.

- Cornwallba! Phoebéhez... - Ez az ő szájából - szándékosan - úgy hangzott, mint a világ vége. - El kell mennem hozzá, mama. - Megpróbáltam mosolyra fakasztani. - Tudod, hogy még két ép karral sem aidja rendesen elvezetni azt a tragacsot. Anyám azonban nem volt hajlandó derűsen felfogni a dolgot.

- Nagy neveletlenség az utolsó pillanatban lemondani a meghívást. Soha többet nem hívnak majd újra. És mit fog vajon gondolni Nigel anyja? - Majd írok neki. Biztosan megérti. - És Phoebénél... Nála senki mással nem fogsz találkozni, csak mosdatlan diákokkal s különc nőkkel, akik kézi szövésű poncsóban járnak. - Talán majd Mrs. Tolliver feltálatl nekem egy megfelelő hímneműt. - Ez nem tréfádolog. Nagyon óvatosan megjegyyeztem: - Mégis, az én életemről van szó... - Mindig ezzel hozakodsz elő. Akkor is ezt mondtad, amikor abba a nyomorúságos alagsorba száműzted magad Islingtonban. Pont Islingtonban. - Nagyon felkapott hely. - És amikor beiratkoztál abba a borzalmas művésziskolába... - Legalább van minden szempontból kifogástalan állásom. Ezt neked is el kell ismerned. - Férjhez kellene menned. Akkor nem volna szükséged állásra. - Még ha férjhez mennék is, a munkámat nem adnám fel akkor sem. - De Prue, így nincs jövőd! Azt akarom, hogy rendes életed legyen. - Szerintem tökéletesen rendes életet élek. Hosszasan farkasszemet néztünk. Aztán az anyám mélyet sóhajtott -

lemondóan, és nyilvánvalóan halálos sértettséggel. Tudtam, hogy - legalábbis egy időre - a vitának vége. - Én sohasem értettelek meg téged - mondta panaszosan. Odamentem hozzá, megöleltem. - Ne is erőlködj - mondtam. - És ne szomorkodj, szeress azért engem. Majd küldök képeslapot Cornwallból. Úgy döntöttem, hogy kocsi helyett vonattal megyek Penmarronba. Másnap reggel kitaxiztam a Paddington pályaudvarra, megkerestem a megfelelő vonatot, a megfelelő kocsit. Vettem helyjegyet, de a vonat nem volt tele; szeptember közepére már elapad a vakációzók áradata. Épphogy leraktam a csomagomat és leültem, mikor valaki kopogott az ablakon. Egy férfi állt a peronon, egyik kezében aktatáska, a másikban egy csokor virág. Döbbenet láttam, hogy Nigel az. Felálltam, az ajtóhoz mentem, s leléptem a peronra. Odajött hozzám, szégyenlősen mosolygott.

- Prue! Nem hittem, hogy megtalállak.

- Mit csinálsz te itt?

- Jó utat akarok kívánni neked. - Odanyújtotta a virágot. Apró, kókadt, sárga krizantémokból állt a csokor. - Meg ezt hoztam. Tőlem szokatlan módon meghatódtam. Éreztem, hogy a jelenléte a nagylelkű megbocsátás gesztusa, amellyel azt is bizonyítani akarja, hogy tökéletesen érti, miért utasítottam vissza. Még sohasem éreztem magam ennyire faragatlan perszónának... Elvettem tőle a kemény, fehér papírgallérba csomagolt virágot, és beledugtam az orromat. Nagyon jó illata volt. Felnéztem Nigelre, és rámosolyogtam.

- Tíz óra. Nem kellene már a hivatalodban lenned?

- Nem sürgős - rázta a fejét. - Nem tudtam, hogy ennyire előkelő helyen vagy a bankvilágban. Nigel vigyorgott. - Nem is vagyok, de azért nem kell percre pontosnak lennem. Persze betelefonáltam, hogy nem tudok időre beémi ezért meg azért. - Nigelnek markáns, amolyan megállapodottan férfias arca van; szökés haja a feje tetején már gyérül, de amikor vigyorog, egészen kisfiús lesz. Talán megőrültem, kérdeztem magamtól, hogy itt hagyom ezt a kellemes férfiembert azért, hogy kiszámíthatatlan Phoebe nagynénémet ápolgassam? Talán mégiscsak az anyámnak van igaza... - Sajnálom, hogy cserbenhagytalak. Tegnap este írtam édesanyádnak - mondtam. - Majd legközelebb - mondta Nigel nagylelkűen. - .Azért

adj hírt magadról. Tudasd, mikor jössz vissza Londonba. Tudtam, hogy ha kérem, kijön elém az állomásra, s hazafuvaroz Islingtonba, hogy felvegyük kapcsolatunk fonálát, mintha nem is lettem volna távol. - Jó. - Remélem, a nagynénéd hamar rendbejön. - Csak a karja tört el. Nem beteg. Kínos hallgatás ereszkedett közénk. Aztán Nigel megmozdult. - Nos... - Hozzám hajolt, megcsókolta az arcomat. Röpke cuppantás volt inkább, nem is csók. - Viszontlátásra, és utazz jól. - Köszönöm, hogy kijöttél. És köszönöm a virágot. Lépett egyet hátra, bizonytalan mozdulattal búcsút intett, megfordult s elment. Nézttem egy darabig, ahogy átfűzi magát a hordárok, taligák, csomaggal megrakott családok áradatán. A korlátnál megfordult. Intett. Aztán eltűnt. Felszálltam a vonatra, a virágot felraktam a csomagtartóba, s lehuppantam az ülésre megint. Inkább ne jött volna ki, gondoltam. Én minden ízemben Shackleton vagyok, de olykor-olykor tőlem idegen érzések lepnek meg, amelyekben mindig az anyámra ismerek. Most is ez történt. Biztosan megőrültem, hogy nem akarok Nigellel együtt lenni, nem akarok vele szorosabb kapcsolatot, sőt nem töltöm vele az egész életemet. Máskor a megállapodott élet gondolatára is ágaskodom, mint a megbokrosodott ló, de ebben a pillanatban, ahogy a vonatban ücsörögtem, s kibámultam a Paddington pályaudvarra, a megállapodottság nagyon is vonzónak tetszett. Biztonság - ez az, amit ez a megbízható férfi nyújtana nekem. Elképzelttem, hogy masszív londoni házában élnénk, vakációzni Skóciába járnánk, s csak akkor dolgoznék, ha kedvem tartaná, nem a pénz miatt. Arra gondoltam, hogy gyerekeink lennének...

- Bocsánat, foglalt ez a hely? - szólalt meg valaki.

- Tessék...? - Felnéztem. Egy férfi állt az ülések között. Kis útitáska volt a kezében, mellette pedig egy tízéves-forma, vékonyka, fekete hajú kislány állt, kerek bagolyszemüveggel.

- Nem, nem foglalt. - Nagyszerű - mondta a férfi, s fellódította a táskát a csomagtartóba. Láthatóan nem volt kedve bájologni, sőt valami ingerültség lengte körül, hogy nem is mertem neki szólni, vigyázzon a virágomra. Mint Nigel, ő is a citybeli hivatalnok stílusában volt öltözve: sötétkék, hajszal csíkos öltöny volt rajta. A ruha azonban rosszul szabottnak hatott, mintha nemrégiben jókora súlyfölsleget szedett volna fel (képzeletemben hatalmas,

költséggént elszámolható ebédek jelentek meg), s ahogy felrakta a táskát, jól láthattam, hogy drága ingén feszülnek a gombok. Fekete hajú férfi volt, egykoron talán jóképű, de mostanra megereszkedett az arca, a bőre vöröses árnyalatot öltött, s őszbe vegyülő haja rálógott hátul a gallérjára - talán azért, hogy pótolja a feje tetején lévő hiányokat. - Hát, eddig megvolnánk - mondta a kislánynak. - Gyere, ülj le. A gyerek óvatos mozdulattal helyet foglalt, de csak az ülés szélén. A kezében egy képregényűjság volt; piros bőrtáskája a vállán függött. Sápadt kislány volt, a haja egészen rövid, ami hangsúlyozta hosszú, vékony kis nyakát Mindez együtt a szemüveggel, valamint sztoikus lehangoltságával inkább kisfiúnak mutatta. Eszembe jutottak azok a kisfiúk, akiket más peronokon megfigyelhettem, akik merev egyenruhájukban törpeszerűnek hatottak, akik a könnyeikkel küszködtek, miközben vaskos apjuk azt magyarázta nekik, hogy mennyire fogják élvezni a bentlakásos iskolát.

- Megvan a jegyed?

A kislány bólintott.

- A nagyvár vár téged az állomáson.

A gyerek megint bólintott.

- Nos hát... - A férfi végigsimított a haján. Lerítt róla, hogy már mehetnékje van. - Hát, akkor minden rendben. Nem lesz semmi bajod. Megint bólintás. Mosolytalanul nézték egymást. A férfi elindult kifelé, de valami az eszébe jutott. - Várj csak... - Benyúlt a mellényzsebébe, elővett egy krokodilbőr tárcát, abból egy tízfontos bankjegyet. - Enned kell valamit. Ha itt az ideje, menj az étkezőkocsiba, és ebédelj meg.

A gyerek elvette a pénzt, és rábámult.

- Hát akkor szervusz.

- Szervusz.

A férfi elment. Az ablak előtt megállt, futó mosollyal intett a kislánynak. Aztán eltűnt, bizonyára valami elegáns, mutatós kocsihoz sietett amely majd visszaviszi a maga bombabiztos, férfias üzleti világába. Ahogy az imént azon gondolkodtam, hogy Nigel milyen kedves, most eltöltött az érzés, hogy ez a férfi visszataszító, és vajon miért bízhatták meg azzal, hogy éppen ő kísérje ki ezt a kislányt Az még mindig úgy gubbasztott mellettem, mint egy

kisegér. Kisvártatva a táskájáért nyúlt, széthúzta a cipzárt, és eltette a pénzt. Valami kedveset akartam mondani neki, de észrevettem, hogy szemüvege mögött nedvesen csillog a szeme, úgyhogy, gondoltam, legalábbis egyelőre békén hagyom. A vonat elindult. Kinyitottam a *Time*-t; elolvastam a címekeket, az összes baljós hírt, aztán kellemes izgalommal és megkönnyebbüléssel a művészeti oldalra lapoztam. Megtaláltam, amit kerestem: a két nappal ezelőtt, a Peter Chastal Galériában megnyitott kiállítás kritikáját. A Marcus Bernstein, ahol dolgoztam, két házzal odébb volt, mint a Chastal. A művész egy Dániel Cassens nevű fiatalember volt. Mindig is érdeklődéssel figyeltem a pályafutását, mert húszéves korában egy évet töltött Cornwallban, Phoebénél lakott, és Chips tanította szobrászatra. Sohasem találkoztunk, de Phoebe és Chips nagyon megkedvelte, s miután a fiú otthagya őket, hogy Amerikában folytassa a munkát, Phoebe élénk érdeklődéssel s olyan lelkesedéssel követte a fejlődését, mintha a saját fia lett volna. Dániel utazgatott, néhány évet eltöltött Amerikában, aztán elment Japánba, ahol a bonyolultan egyszerű keleti művészetet tanulmányozta. Ez a kiállítás most a Japánban töltött éveit foglalta össze. A kritikus lelkesedett, kiemelte Dániel Cassens munkáinak nyugalmit, formai tökélyét, az akvarelleken látható fegyelmezett ecsetkezelést, a részletek finom kidolgozottságát.

„...Különleges képsorozat - fejeződött be a cikk. - A festmények kiegészítik egymást, mindegyik egy mozaikkockát ad a művész egyedülálló, kerek egész világából. Szánjanak rá egy órát vagy kettőt s látogassanak el a Chastal Galériába. Nem fognak csalódni.” Phoebe boldog lesz, és én már előre örültem ennek. Összehajtogattam az újságot, s kinéztem az ablakon. Már elhagytuk a kertvárosokat javában vidéken jártunk. Nedves idő volt, nagy, sűrű fellegek gomolyogtak az égen, itt-ott villant csak elő egy kis bágyadt kékség. A fák levelei színesedni és hullani kezdtek. Traktorok szántottak a mezőn, s a kertek, amelyek mellett elszárgultunk, bíborlottak az őszi rózsáktól. Eszembe jutott kis útitársam, s odafordultam, hogy lássam, hogy van. Még ki sem nyitotta a képregényújságját, a kabátját sem gombolta ki, de már nem voltak könnyek a szemében, s kissé nyugodtabbnak tűnt.

- Hová utazol? - kérdeztem tőle.

- Cornwallba - felelte.
- Én is oda megyek. És mi dolgod Cornwallban?
- A nagymamámat látogatom meg.
- Hát, az biztosan jó lesz. - Utánagondoltam. - De nincs most iskolaidő? Nem kellene tanulnod? - De igen. Egy bentlakásos iskolában tanulok. A vakáció után visszamentünk, aztán fölrobbant a kazán, és bezárták egy hétre az iskolát, amíg javítják, és mindenkit hazaküldtek. - Szörnyű. Remélem, senki sem sérült meg. - Nem. De Miss Brownrigg, az igazgatónőnk ágyban volt egy napig. A gondnoknő szerint sokkot kapott.
- Nem csodálom.
- Hazamentem, de csak az apám volt otthon. A mamám Mallorcán nyaral. Csak most ment el, a szezon végén. Úgyhogy a nagyihoz kell mennem. Mindez nem úgy hangzott, mintha nagyon örülne a nagyinál töltendő hétnek. Törtem a fejem, hogy valami vigasztalót mondjak, valamit, amitől felvidul, de ő felkapta az újságját, és meglehetősen eltökéltséggel elkezdett olvasni. Mulattam rajta, de vettem is a célzást, így hát felemeltem én is a könyvemet. Csöndben telt az idő, míg föl nem bukkant a pincér az étkezőkocsiból, hogy jelentse, kezdik felszolgálni az ebédet. Leraktam a könyvet. - Nem akarsz ebédelni valamit? - kérdeztem a kislányt, mert tudtam, hogy a tízfontos ott lapul a táskájában. Láthatóan kínban volt. - Én... én nem tudom, merre kell menni... - Én is megyek. Eljössz velem? Együtt ebédelhetnénk. Az arcán előmlött a hálás megkönnyebbülés.
- Jaj, de jó! Van pénzem, de még sohasem utaztam egyedül vonaton, és nem tudom, mit hogy kell csinálni. - Igen zavarba ejtő helyzet, igaz? Na, menjünk, mielőtt elfoglalják az összes asztalt.

Végimentünk az imbolygó folyosón, megtaláltuk az étkezőkocsit, ahol egy kétszemélyes asztalhoz ültettek bennünket. Az asztalon ropogós, fehér abrosz, s üvegkancsóban egy csokor virág. - Kicsit melegem van - szólalt meg a gyerek. - Gondolja, hogy levehetem a kabátom?

- Szerintem remek ötlet. Kibújt a kabátból, mire a pincér odalépett, összehajtogatta, s a szék háttámlájára tette. Kinyitottuk az étlapot.
- Éhes vagy? - kérdeztem.
- Igen. Már ezer éve reggeliztünk...

- Hol laksz? - Sunningdale-ben. Az apám hozott föl Londonba kocsival. Minden reggel kocsival megyek dolgozni. - A... az apád volt, aki kikísért az állomásra? - Igen. - Az a férfi még csak meg sem csókolta búcsúzólul! - A Cityben dolgozik, egy irodában. - A pillantásunk találkozott, de ő gyorsan félrekapta a tekintetét. - Nem szeret elkésni. - Minden férfi ilyen - mondtam vigasztalóan. - Az apád édesanyjához mész most? - Nem. A nagyfi az anyu mamája. Csevegni kezdtem vele. - Én pedig a nagynénémhez megyek. Eltörte a karját, ezért nem tud vezetni, most majd én fogok gondoskodni róla. Cornwall túlsó csücskében lakik, egy Penmarron nevű faluban. - Penmarronban? De hiszen én is oda megyek. Szintiszta véletlen. - Milyen érdekes! - Charlotte Collisnak hívnak, és Mrs. Tolliver unokája vagyok. Ő a nagyfi. Ismeri Mrs. Tollivert? - Igen, hogyne. Nem túl jól, de ismerem. Az anyám bridzsezni szokott vele. Az én nagynéném pedig Phoebe Shackleton. Erre fölragyogott az arca. Most először viselkedett olyan természetesen és izgatottan, mint egy normális gyerek. A szeme nagyra nyílt az okuláré mögött, örömteli meglepetésében kissé elnyílt a szája. A fogai túl nagyok voltak sovány kis arcához képest.

- *Phoebe!* Phoebe a legjobb barátom. Mindig át szoktam hozzá menni, amikor a nagyinál vagyok, és teázunk meg mindenfélét csinálunk. Nem tudtam, hogy eltörte a karját. - Rám bámult. - És... nem maga Prue? - De igen - mosolyogtam. - Honnan tudod? - Ismerős volt. Láttam magáról egy fényképet Phoebe nappalijában. Mindig azt gondoltam, milyen szép lány...

- Köszönöm.

- És Phoebe mindig mesélt magáról, amikor meglátogattam. Szeretek teázni vele. mert nem játssza meg a felnőttet, és úgy viselkedhetem, ahogy akarok. És mindig játszunk a körhintával, ami régen gramofon volt.

- Az az enyém volt. Chips csinálta nekem. - Nem ismertem Chipset. Meghalt már régen, még túl kicsi voltam. - Én pedig - mondtam - sohasem találkoztam a mamáddal. - Pedig mi majdnem minden nyáron a nagyihoz megyünk. - Én pedig húsvétkor szoktam menni, néha karácsonykor, ezért sohasem futhatunk össze. Még a mamád nevét sem tudom. - Annabelle. Annabelle Tolliver volt a régi neve. De most már Mrs. Collisnak hívják.

- Van testvéred? - Egy bátyám van, Michael. Tizenöt éves, ő Wellingtonban van. - És Wellingtonban nem robbant föl a kazán? Ezt afféle vidító évődésnek szántam, de Charlotte komolyan válaszolt: - Nem. Átnéztem az étlapot, közben Mrs. Tolliver járt a fejemben. Úgy emlékeztem rá mint magas, elegáns, meglehetősen fagyos modorú hölgyre, aki mindig kifogástalanul fest, ősz haja ápolt, rakott szoknyái vasaltak, hosszú, keskeny cipői ragyognak, mint a vadgesztenye. White Lodge-ra gondoltam, ahová Charlotte megy, a csendes, tipp-topp házra az agyongondozott kerttel, ahol egy gyerek aligha talál bármi érdekeset. Rápillantottam a kislányra, aki homlokát ráncolva szintén az étlapot tanulmányozta. Szomorú kis jószágnak hatott. Nem túl vidám dolog, ha valakit hazakiildenek az iskolából, mert felrobbant egy kazán. Senki sem számított rá, hogy hazamegy, talán nem is örültek neki. Az anyja külföldön, és senki sincs, aki gondját viselné. Nem túl nagy mulatság, hogy felrakják egyedül a vonatra, s az ország túlsó végébe küldik a nagyanyjához. Hirtelen az jutott eszembe, bárcsak Mrs. Tolliver slampos, de jószívű asszony volna, aki terjedelmes, meleg keblére öleli az unokáját, s nagy lelkesedéssel köt neki babaruhát, és benne van minden játékban. Charlotte felpillantott, s észrevette, hogy nézem. Csüggedten sóhajtott egyet. - Nem tudom, hogy mit akarok. - Egy perce mondtad, hogy nagyon éhes vagy. Akkor miért nem eszel mindenből? - Na jó. - Zöldségleves, marhasült és fagyfalt mellett döntött. - Gondolja, hogy marad még pénzem egy kólára? - tette hozzá vágyakozón.

Vajon miért olyan mágikus dolog vonattal Cornwallba utazni? Jól tudom, hogy nem én vagyok az első, aki megérezte a varázst, amikor a vonat áthalad a Tamar fölött, az öreg Brunel hídon. Mintha csak egy csodálatos idegen oiszág kapuján lépnénk be. Valahányszor elindulok erre az útra, mindig felkészülök rá, hogy ezúttal elmarad a varázslat. Sohasem marad el. Lehetetlen megmondani, pontosan mi váltja ki az emberből az elragadtatást. Talán a formás házak látványa, amelyeket az esti nap rózsásra színez... Az apró mezők; a mély, erdő borította völgyek fölött átívelő viaduktok? A tenger távoli képe? Vagy talán az apró állomások templomi hangulatú nevei, amelyek mellett elrobogunk s

egykedőre messze magunk mögött hagyunk...? Vagy a hordárok kiáltozása a trurói peronon? Nem tudom, miért - de a varázs él és hat. Háromnegyed ötkor értük el St. Abbattot. Ahogy a vonat a peron mellett lassított, Charlotte meg én már az ajtóban álltunk a csomagokkal - én a hervadt krizantémmal, amely most még siralmasabban festett. Ahogy leléptünk a kocsiról, vad nyugati szél zúdult ránk, amelyben ott éreztem a tenger erős, sós szagát. A peronon pálmafák álltak, a levelek zörögtek-csapkodtak, mint megannyi öreg, törött esernyő. Az egyik hordár egy ketrec sértődötten káráló tyúkot emelt ki a poggyászkocsiból. Tudtam, Mr. Thomas fog várni. Penmarron egyetlen taxija az ő birtokában volt, és Phoebe mondta a telefonban, hogy lefoglalta számomra a szolgálatait. Ahogy a felüljáró felé mentünk, láttam, hogy Mr. Thomas csakugyan vár; téliesen kabátba burkolódzott, s a fején ott volt a valaha előkelő sofőrsapka, amelyet az ócskapiacról szerzett be. Mikor éppen nem taxizott, malacokat nevelt - ehhez az elfoglaltsághoz egy másik igencsak patinás, nemezből való fejfedőt használt. Az én rabelais-i szellemű, dévaj nagynéném egyszer eltűnődött, vajon mit tesz a fejére Mr. Thomas, amikor Mrs. Thomas mellé fekszik az ágyba, mire anyám összeszorított ajakkal s lesütött szemmel jelezte, hogy nem kér ebből a mókából. Így hát Phoebe letett a további agytornáról.

Mrs. Tollivernek nem volt se híre, se hamva. Szinte a bőrömön éreztem Charlotte aggodalmát. - Talán a nagyanyád a felüljáró túloldalán vár. A vonat, amely sehol sem időzött sokáig, elindult az állomásról. A másik peront fürkésztük, de ott csak egy kövér hölgy ácsorgott bevásárlószatyorral. Hát ez nem Mrs. Tolliver.

- Talán odakint ül a kocsiban, a pályaudvar előtt. Elég hideg este van, hogy itt várakozzon.

- Remélem, nem felejtette el - mondta Charlotte.

Mr. Thomas azonban feloldotta a helyzetet.

- Isten hozta, kedvesem - mondta nekem, s elvette a csomagot. - Hogy van? Örülök, hogy újra látom. Jól telt az utazás? - Lenézett Charlotte-ra. -Te vagy Mrs. Tolliver kis unokája, ugye? Nagyszerű. Azt az utasítást kaptam, hogy mindkettőjüket vegyem föl, a kislányt vigyem a White Lodge-ba, aztán magát Miss Shackletonhoz. Együtt utaztak?

- Igen, a vonaton ismerkedtünk meg. - A nagynénje kijött volna, de nem tud vezetni azzal a nyomorult karjával. No, kérem ezt a csomagot is - fordult Charlotte-hoz. - Könnyebb kettőt vinni, mint egyet. Imígyen fölmálházva felbaktatott a falépcsőkön, át a felüljárón, mi Charlotte-tal a nyomában. - Remélem, Mrs. Tolliver nem törte el a karját - jegyeztem meg amint elhelyezkedtünk a taxi kopottas bőrülésén, amely mindig enyhe disznószagot árasztott.

- Ó, dehogya, Mrs. Tolliver virul - felelte Mr. Thomas a cornwalliak szavajárása szerint. - Kutya baja. De nem lett volna sok értelme, hogy két kocsi jöjjön... - Indított, s a taxi két nagy durranás után nekilendült a domboldalnak, a főút felé.

Hátradőltem, s magamban füstölögtem. Talán ésszerű, hogy Charlotte meg én megosszuk a taxit, de azért kedvesebb lett volna, ha Mrs. Tolliver maga jön ki az unokájáért. Hiszen csupán kétmérföldes kocsikázásról volt szó. Charlotte elfordított fejjel kibámult az ablakon, s gyanítottam, hogy megint a könnyeivel küszködik. Nem hibáztattam érte.

- Ez aztán jó ötlet volt, nem, hogy együtt jöjjünk? - próbáltam lelkesedni, mintha egyetértenék. Nem fordult felém.

- Igen, azt hiszem - felelte.

Akárhogy is - megérkeztünk, itt vagyunk! A főúton kanyargunk ezen a szeles délutánon, le a dombtetőről, a tölgyfák alatt. Elhagyjuk a kaput, amely mögött a hajdani földesúr háza áll, s máris benn vagyunk a faluban. Most is ugyanolyan minden - itt semmi sem változik! Megint fel a hegyre, el a házikók, a boltok előtt - egy öregember a kutyáját sétáltatja -, aztán a benzinkút, a kocsmá. Ráfordulunk a templom és a tenger felé vezető útra; itt az ősi tölgyliget meg a farm a palatetős melléképületeivel; s máris előttünk a White Lodge nyitott, fehér kapuja.

Mr. Thomas éktelen zörejjel sebességet váltott, és befordult a kapun. Rövid emelkedő után elötűntek a szépen fölsöpört földsávok az út és a gyep között, a halovány hortenziaágyások. Megkerültünk egy ilyen ágyást, s a kavicsos felhajtón megálltunk a ház előtt. Kőből rakott, fehérre meszelt, masszív építmény volt. Lilaakác kúszott fel az emeleti ablakokig; a zárt bejárati ajtóhoz kőlépcsők vezettek. Mindnyájan kiszálltunk a taxiból, s Mr. Thomas felment a lépcsőn, hogy megnyomja a csengőt. Egy hirtelen szélroham

felkapott s a lábunk előtt megpörgetett néhány száraz levelet. Kisvártatva nyílt az ajtó, s megjelent Mrs. Tolliver. Ugyanolyannak láttam, mint ahogyan az emlékeimben élt - elegáns volt, karcsú, ősz haja lesimítva. Arcán üdvözlő mosoly honolt.

- Charlotte, hát itt vagy. - Lehajolt, s egy felületes csókot nyomott a kislány arcára. Aztán felegyenesedett. En sem vagyok alacsony, de Mrs. Tolliver magasabb volt nálam. -Pme, örülök, hogy látlak. Remélem, nem bánod, hogy meg kellett osztanod a taxit!

- Egy csöppet sem A vonaton találkoztunk Londonban, úghogy végig együtt utaztunk.

- Remek! Nos, Charlotte, ez a csomagod? Indulhatsz a házba. Épp egy kézmosásra van idő teáig. Mrs. Curnow csinált piskótát. Remélem, szereted a piskótát!

- Igen - mondta Charlotte, minden lelkesedés nélkül. Lehet, hogy utálta a piskótát, és sokkal szívesebben evett volna halat sült krumplival. - Prue, remélem, Phoebét jó állapotban találod. Egy nap átjöhetnétek ebédre. Hogy van az édesanyád? - Jól van. - Majd máskor mindenről beszámolsz. Gyere, Charlotte. - Vizontlátásra - mondta Charlotte nekem. - Vizontlátásra, Charlotte. Gyere majd át hozzánk. - Átmegek. A taxi mellett álltam, míg fölmentek, s beléptek az ajtón. Mrs. Tolliver vitte a táskáját, s a kislány, még mindig a kép regényújságját szorongatva, gondterhelten ment a nyomában. Nem fordult meg, hogy integessen. Az ajtó bezárult mögöttük.

2

Egyáltalán nem tűnt helyénvalónak, hogy Charlotte ilyen hűvös fogadtatásban részesüljön, míg rám, aki huszonhárom éves vagyok, s tökéletesen állok a két lábamon, Holly Cottage vár - és Phoebe. Holly Cottage-ban nem volt kocsifelhajtó, csak egy kavicsos sáv a kapu és a bejárati ajtó között. Holly Cottage kertjében vadul burjánzott a dália és a krizantém, a bejárati ajtó tárva-nyitva állt az esti szélben, s egy emeleti ablakból mályvaszín függöny libegett, mint egy jókedvű üdvözlés. Alig fordult be a taxi a kapun, Phoebe máris megjelent az ajtóban. A bal karját vaskos gipszkötés borította, de a jobbjaival zavartalanul hadonászott a maga túláradó

modorában. Olyan hirtelen futott elénk, hogy Mr. Thomas csaknem elütötte. Még meg sem állt a kocsí, már ki is ugrottam, s Phoebe félkarú ölelésébe vettem magam. Az én ölelésem elég volt kettőnknek is. - Jaj, aranyom - kárálta -, micsoda egy angyal vagy! Nem is gondoltam, hogy el tudsz jönni. El sem hiszem, hogy itt vagy! Már lassan belebolondulok, hogy normálisan elboldoguljak valahogy. Még biciklizni sem tudok... Nevetve kibontakoztam a karjából, s jól szemügyre vettük egymást. Phoebére mindig jó volt ránézni. Váratlan meglepetéseket tartogatott, de mindig kellemeseket. Ekkoriban már túl járt a hatvanon, de Phoebe mindig is meghazudtolta a korát. Vastag harisnyában volt, bakancsban, elnyűtt, fakó farmerszoknyában. Férfiinget viselt és kardigánt (talán Chipstől örökölte), a nyaka körül aranylánc és egy skót kockás sál. A fején az elmaradhatatlan kalap. Mindig kalapot viselt, széles karimájút, merészet. Azért szokott rá a kalapviselésre, mert ha a szabadban festett, védenie kellett a szemét az itteni éles, hidegen erős fénytől. Annyira egyénisége részévé vált a kalap, hogy többnyire el is felejtette levenni. Most mélybarna, sirálytollakkal díszített darab ült a fején. Phoebe szarkalásba arca a kalap jótékony árnyékából ragyogott, nevetett rám. Ha mosolygott, szájából gyermekesen fehér fogak villantak elő. A szeme mélykék volt, amelynek fényével csak türkiz-ezüst fülbevalója vette fel a versenyt. - Te csaló vagy - mondtam. - Lehet, hogy eltörted a karod, de ugyanolyan szép vagy, mint mindig.

- Lárifári! Hallja ezt, Mr. Thomas? Még hogy szép vagyok! Vagy bolond, vagy vak ez a hölgy. Ez mi, a csomagod? És ezek a kókadt virágok? Nem akarok kókadt virágot... -Kezében a siralmas csokorral nevetni kezdett megint. - Mr. Thomas, küldjön nekem számlát. Nem aidozok most fizetni - sehogy se találom a táskámat...

- Majd én fizetek, Phoebe.

- Ugyan, dehogy fizetsz. Mr. Thomasnak így is jó, nem igaz?

Mr. Thomas megnyugtatta, hogy így van. Visszaült a taxiba, de Phoebe utánament, bedugta a fejét az ablakon, s Mrs. Thomas beteg lába iránt érdeklődött. Mr. Thomas hosszasan ecsetelni kezdte neje állapotát. Előadása közepén Phoebe úgy érezte, eleget hallott.

- Örülök, hogy jobban van - mondta határozottan, s visszahúzta fejét a kocsiaablakból. Mr. Thomast, akit teljes lendületében szakítottak

félbe, csöppet sem izgatta a dolog. Hiszen ez Miss Shackleton, akinek van néhány bogara... Az öreg taxi megint nekilendült, csak úgy repültek kereke alól a kavicsok.

- No, hát - karolt belém Phoebe -, akkor menjünk be. Mindenről hallani akarok. Együtt léptünk be a házba a tárt ajtón. Megálltam az előtérben, körülnéztem, s minden nagyon tetszett, mert minden a régi volt. A fényes padlót szőnyegek borították, de takaratlan falépcső vezetett az emeletre. A meszelt falon összevissza lógtak Phoebe apró, ragyogó olajképei. A házban terpentín szaga terjengett - fafüsttel, lenolajjal, fokhagymával és rózsailattal vegyesen. A ház legnagyobb vonzereje levegős-könnyed világossága volt amelyet a halvány színek, a csipkés függönyök, a háncsszőnyegek és a lakkozott fafelületek adtak. Még tél közepén is mindig a nyarat éreztem itt. Mély levegőt vettem, töltekeztem a látvánnyal. - Ez a mennyország - mondtam. - És mennyei megint itt lenni.

- A régi szobádat kapod - mondta Phoebe, aztán otthagyt, elindult a konyha irányába. Tudtam, hogy rászán egy kis időt Nigel szegény virágainak újraélesztésére, bár nála volt éppen elég virág. Felkaptam a táskámat, és felmentem az emeletre, abba a szobába, amely kislánykorom óta az enyém. Benyitottam, s majdnem hanyatt lőkött a nyitott ablakon bezúduló szél. Becsuktam az ajtót mielőtt abbamaradt az örvénylés. Leraktam a táskát, s kihajoltam, hogy lássam az ismerős tájat. Már apály volt, s az estében hínár szaga terjengett. Holly Cottage-ban mindig érezte az ember a tengert. A ház egy öböl felé nyúló, füves szikla oldalába épült. Az öböl hatalmas tavat idézve nyúlt be a szárazföldre, de a mindennapi apály és dagály töltötte, apasztotta. A ház előtt széles hullámtörő gátfal húzódott, amelynek a tetején valaha egyvágányú vasút futott be egy nyüzsgő hajóépítő műhelybe. A műhelyt bezárták, a talpfákat felszedték már, de a fal sziklaszilárdan állt. Dagálykor a víz csaknem felért a tetejéig; nyáron jól lehetett itt ilyenkor úszni, apálykor azonban csak sivár homok húzódott kilométereken át, néhány hínár borította szikla emelkedett csak ki belőle, itt-ott pocsolya csillogott, s vagy egy tucat elhagyott halászhajó hevert szanaszét, amelyeket évekkel ezelőtt kihúztak a kavicsra, s valamiért sohasem tettek újra vízre. Itt, a ház déli oldalán a kert meglepő messzire nyújtózott. Szabálytalan formájú gyeptálya - benne

itt-ott néhány virágcsomó - futott enyhe lejtéssel a sövényig, amelynek a közepén nyílt egy kapu. A nyírott sövény ívesen körbefonta a kapu tetejét, s ez némi ódon bájt kölcsönzött a kertnek. Jobbra, egy magas kőfal mögött ahol Chips Armitage öszibarackfát nevelt egykoron, tekintélyes konyhakert bújt meg. Ennek a végében - a házból már alig látszott - építette meg a műtermét Chips. Csak a palatető látszott ide, amelyen most éppen egy sirály ült. Egyszer csak kiterjesztette a szárnyát, dühösen belerikoltott a nagyvilágba, aztán felszállt, s elsiklott-lebegett az üres, nedves homokpad felé. Mosolyogva becsuktam az ablakot, mert hideg volt, s lementem Phoebéhez. A kandallószőnyeg két oldalán ültünk, egymással szemben. A jól égő fahasábok finom meleget adtak; a kinti fények lassan kihunytak. A zsúrasztalon nagy, barna teáskanna állt, mellette kézzel festett kerámiaacsészék. Egy tálon friss gabonalepény, sárga házivaj és házi cseresznyelevkár.

- A lepényt nem te csináltad, Phoebe! Nem csinálhattad, fél kézzel...

-Nem is, Lily Tonkis alkotta ma reggel. A drága asszony - mindennap jön, s egyszerűen átvette a hatalmat a konyhában. Sose tudtam, hogy ilyen jó szakácsnő.

- Hogy törted el a karod?

- Ó, kedvesem, rémesen ostoba történet. Odalent voltam a műteremben, Chipsnek valami régi mappáját kerestem... Tudtam, hogy a könyvespolc legtetején a helye, felálltam hát egy székre, és persze valami sunyi kukac berágta magát a fába, a székláb szétment alattam, én meg lehuppantam! - Ugy hahotázott, mintha ez volna a világ legjobb vice. Még mindig a tollas kalap volt rajta. - Tiszta szerencse, hogy nem törtem el a lábam. Visszajöttem a házba, és - isteni mázli! - a postás éppen délutáni körútján volt. Beugrottam mellé a kocsiba, ő meg bevitt a rendelőbe. Ott raktak be ebbe a borzalmas gipszbe.

- Szegény Phoebe...

- Ugyan, nem fáj egy csöppet sem, csak éppen nagyon kényelmetlen, no meg őrjítő, hogy nem tudok beülni a kocsiba. Holnapután be kell mennem a doktorhoz, megmutatni... Talán azt hiszi, elüszkösödik, vagy mi...

- Majd én beviszlek.

- Nem kell, mert küldenek egy mentőkocsit. Még sohasem utaztam mentőben. Nem hagyom ki. No, mesélj, hogy van Delia? Delia az anyám. Jól van, feleltem. - És milyen volt a vonatozás? - Mielőtt elmesélhettem volna, eszébe jutott, mire kérte Mrs. Tolliver. - Nagy ég, el is felejtettem kérdezni: Mr. Thomas felvette Charlotte Collist is az állomáson?

- Igen. - Jaj, de jó. Remélem, téged nem zavart, hogy együtt jöttetek. Szerintem persze Mrs. Tolliver elmehetett volna maga a szegény kisgyerekért, de úgy gondolta, hogy nincs értelme, ha Mr. Thomas így is, úgy is kimegy. - Én is úgy gondoltam, hogy kimehetett volna elé. - És hogy van szegényke? - Mintha kicsit ideges lett volna. Egyáltalán nem lelkesedett azért, hogy meglátogathatja a nagyanyját. Egyvalakiért látszott csak lelkesedni: érted. Csodál téged. - Fura. nem? Az ember azt hinné, inkább saját korabeliekkel lenne. Persze, itt a faluban nincs hasonló korú gyerek, de még ha volna is, ő afféle magányos kis lény. A parton kóborolt egyedül, amikor először találkoztunk. Mondta, hogy sétálgat, mire meghívtam egy teára, és felhívtam Mis. Tollivert, hogy nálam van. Azután elég gyakran meglátogatott. Lenyűgözték a képeim, a festékek meg a vázlatfüzetek. Adtam neki egy füzetet meg filctollakat. Nagyon tehetséges, csodás fantáziája van. És nagyon szereti, ha mesélek Chipsről meg azokról a marhaságokról, amelyeket együtt csináltunk annak idején. Tényleg különös egy ilyen korú gyerektől...

- Én még azt sem tudtam, hogy Mrs. Tollivernek unokája van - mondtam. - Sőt még az se igen jutott el a tudatomig, hogy van egy lánya. Vagy akár férje... Mi lett Mr. Tolliverrel?

- Pár éve meghalt. Mikor Chips meg én idejöttünk, még élt, és igencsak előkelően éltek. Ismered... Bentley a garázsban, két kertész, szakácsnő, szobalány... Annabelle-t elképzelhetetlen mértékben elkényeztették - igazi egyke módjára. Aztán Mr. Tolliver szívrohamot kapott - egyszer csak összeesett a golfpályán -, és már nem gyógyult fel. Ezután minden megváltozott. Mrs. Tolliver persze nem panaszkodott - ő a legmagánakvalóbb nő, akit ismerek -, de hát a nagy kocsit eladták, s minden másban visszafogták magukat. Annabelle valami nevetségesen drága svájci intézetben nevelkedett, onnan haza kellett jönnie, s mehetett a helyi

középiskolába. Nagyon utálta. Lerítt róla, hogy azt hiszi, a sors szántszándékkal kibabrált vele. Ostoba liba.

- Milyen volt? - Nagyon szép, de agya, az nem volt egy csöppnyi sem. Miután férjhez ment és meglett a kisfiú, le-lejárogatott ide nyaranként az anyjához, s ilyenkor mindig körbedongta háromnégy boldogtalan epekedő. A partikon egyszerűen eltűnt szem elől, úgy körbevették. Mint a darazsak a mézesbödönt.

- Most Mallorcán van. Charlotte említette. - Tudom, ezt a történetet az elejétől a végéig hallottam. Úgy éreztem, Mrs. Tolliver azt várta volna, hogy hazajöjjön a lánya, és maga vegye felügyeletébe Charlotte-ot. Méltatlankodott az iskolai kazán miatt, amely szerinte nem bírta a terhelést. Meg voltam döbbenve. Hiszen az összes gyerek meg is halhatott volna. De Mrs. Tollivert csak az izgatta, hogy most neki kell vendégül látnia Charlotte-ot.

- De hát nem szereti az unokáját? - Ó, hát biztosan szereti - válaszolta Phoebe a maga könnyed modorában. - De sohasem érdekelték a gyerekek, s szerintem nagyon unalmasnak találja Charlotte társaságát. Ráadásul eddig még sohasem volt vele kettesben. Szerintem teljesen tanácstalan, hogy most mi az ördögöt kezdjen vele. Odakint felerősödött a szél, rázta az ablaktáblákat, süvítve ostromolta a falakat. Már csaknem teljesen besötétedett, de a szoba, ahol ültünk, meleg volt a kandallóban táncoló lángoktól. A vízforraló-ért nyúltam, amely a kandallórostély előtti edénymelegítő rézpolcon sustorgott, s újratöltöttem a teáskannát.

- És milyen Annabelle férje? - Leslie Collis? Soha ki nem állhattam, ocsmány ember. - Nekem is ez volt a véleményem. Még csak meg sem csókolta Charlotte-ot búcsúzóul. Hogyan került össze Annabelle-lel? - A porthkerrisi Kastélyszállóban volt három másik tőzsdeügynökkel, vagy nem is tudom, mit csinál ott a Cityben... Fogalmam sincs, hol találkoztak, de szerelem volt az első látásra.

- Nem lehetett nagyon vonzó férfi...

- A maga fura módján az volt. Volt benne valami délies vonzerő - robusztus volt, fekete hajú. Szórta a pénzt két kézzel. Ferrarival furikázott. - Gondolod, hogy Annabelle beleszeretett? - Egy percre sem. Annabelle csak saját magát tudja szeretni. De ez a férfi megadott neki mindent, amit csak megkívánt, és a hölgy nem szeretett szegény lenni. Mrs. Tolliver persze ész nélkül

szorgalmazta a házasságot. Gondolom, sohasem bocsátotta meg szegény férjének, hogy anyagi gondokba döntötte a halálával, s eltökélte, hogy Annabelle jól megy majd férjhez. Ezen elmorfondíroztam egy kicsit. Aztán öntöttem magamnak még egy csésze teát, s kényelmesen elnyúltam a jó puha, öreg karosszékben.

- Azt hiszem, az anyák eléggé egyformák - jegyeztem meg. - Csak nem kezdte Delia újra...? - Nem, nem kezdte újra. De van egy férfi... tőle kaptam a krizantémot... - Elmondtam mindent Nigel Gordonról és a skóciai meghívásról. Phoebe érdeklődve figyelt, aztán megjegyezte: - Nagyon szimpatikusnak tűnik. - Az. Épp ez a baj. Nagyon rendes. De az anyám már félreverte az esküvői harangokat, s állandóan a fejemhez vágja, hogy már huszonhárom éves vagyok, s meg kellene állapodnom. Talán ha nem viselkedne így, hozzámennék Nigelhez. - Csak akkor szabad hozzámennem, ha nem tudod elképzelni nélküle az életed. - Hát ez az. El tudom képzelni. Nagyon is könnyen. - Mindnyájan mást várunk az élettől. Anyádnak biztonságra van szüksége. Ezért ment hozzá az apádhoz, és ez volt a hallatlan nagy szerencséje, mert egyébként nem vette a fáradságot, hogy megismeije őt, mielőtt látványosan bevonult vele a templomba. Te viszont különleges ember vagy. Neked többre van szükséged, mint hogy a férfi virágot hozzon és kifizesse a számlákat. Intelligens vagy és tehetséges. S ha meg akarsz maradni valaki mellett, akkor például nagyon fontos, hogy meg tudjon nevetetni. Chips meg én folyton neveltünk, még akkor is, amikor szegények voltunk és sikertelenek, és nem tudtuk, hogyan fogjuk kifizetni a fűszeresnél a számlát. Folyton hahotáztunk. Mosolyogtam, mert jól emlékeztem, milyenek voltunk együtt. - Ha már Chipsnél tartunk - mondtam -, tudtad, hogy Dániel Cassensnek kiállítás van a Chastal Galériában? A kritikus az égbe menesztette a mai *Timesban*. - Olvastam. Nagyon izgalmas! Drága, okos fiú. Fel akartam menni Londonba a megnyitóra, de aztán helyette inkább ezt a nyomorult karomat törtem el, s a doktor azt mondta, hogy nem utazhatom. - Londonban van? Mármint Dániel. - Isten tudja, hol jár. Talán még mindig Japánban van. Vagy Mexikóban, vagy valami őrült helyen. De nagyon szeretném látni azt a kiállítást. Talán, ha képes leszek rá, elmegyek veled Londonba, és együtt megnézzük.

Milyen jó móka volna! Már előre örülök...

Aznap éjjel álmodtam. Valamiféle szigeten voltam - trópusin, pálmákkal, fehér homokkal. Nagyon meleg volt. A parton sétáltam a csendes, kristálytisza tenger felé. Úszni akartam, de a víz csak néhány centiméter mély volt, alig érte a bokámat. Sokáig gyalogoltam, aztán hirtelen eltűnt a homok a lábam alól, mély vízben úsztam, a színe sötét, mint a tinta, a sodrása erős, mint egy vad folyóé. Éreztem, hogy magával ragad, el, a nyílt horizont felé. Tudtam, hogy vissza kellene fordulnom, kiúsznom a partra, de az ár erősebb volt nálam, nem tudtam ellenállni. Abba is hagytam a küzdelmet, sodortattam magam. Tudtam, hogy talán soha nincs visszatérés, de olyan csodás érzés volt együtt úszni az árral, hogy nem törődtem a veszéllyel. Élesen bennem volt még az álom. s mikor felébredtem, minden részletre emlékeztem. Feküdtem az ágyban, a tiszta vízre gondoltam, a nyugalomra, amely elfogott, ahogy vitt magával a meleg, békés tengerár. Minden álomnak jelentése van. eltűnődtem, hogy vajon mit mondana erre egy álomfejtő. Az sejlett fel bennem, de minden riadalom nélkül, hogy talán a halálról szólt...

3

A kora reggel ragyogó délelőttbe fordult: friss szél fujt, a kék égen nagy7, bodor felhők gomolyogtak az Atlanti-óceán felől; a nap kikibukkant közülük. Délelőtt a dagály lassan feltöltötte az öblöt, a víz egyre feljebb kúszott a homokon, a pocsolyák újra meghíztak. Végül, úgy tizenegy óra felé, a vízszint elérte a ház alatti hullámtörőt. Phoebe, ahogy mondta, elment a kórházba, ahová elég előkelően, mentővel szállították. A kiruccanásra másik kalapot tett föl - ezúttal fekete velűrből, amelyet selyemsál övezett a karima fölött -, s lelkesen integetett a nyitott ablakból, mintha kirándulni menne. Ebédre megjön. Felajánlottam, hogy készíték valamit, de Lily Tonkins, aki már a porszívóval szorgoskodott, kijelentette, hogy már betett egy kis bárányhúst a sütőbe. így hát fogtam egy vázlatfüzetet, egy darab rajzszenet, elcsentem egy almát a gyümölcsöstáliból, s kimentem a házból.

Tizenegy órakor már a hullámtörő fölötti füves domboldalon ültem. A nap vakítóan táncolt odalent az öböl szél fodrozta vizén, s a reggeli friss levegőt betöltötte a sirályok rikoltozása. Már készen voltam egy vázlattal az elhagyott halászhajókról - a körülöttük heverő láncokról, horgonyokról, az égre meredő üres árbocokról. Éppen az egyik fedélzetének részleteit finomítottam, amikor hallottam, hogy a reggeli vonat Porthkerrisből eldöcög Holly Cottage mögött. Megállt a parton, az aprócska állomáson. Kurta kis vonat volt, ritkán járt. Pár másodperc múlva füttyült egyet, s már ment is tovább a félkörívben forduló síneken, s hamarosan eltűnt szem elől. Annyira lefoglalt a perspektíva helyes ábrázolásának őrjítő munkája, hogy csak akkor eszméltem, amikor egy felborult dingi tőkesúlyát tanulmányozandó felpillantottam, s a szemem sarkából valami mozgást észleltem. Odafordítottam a fejem, s egy magányos alakot láttam, amint felém tart. Az állomás felől jött, a vonatról szállhatott le, átment a síneken, s a használaton kívüli töltés vonalát követte. Semmi különös nem volt ebben; az emberek gyakorta eljöttek a vonattal Porthkerrisből Penmarionba, s aztán visszagyalogoltak a sziklák peremén vezető hárommértöldes ösvényen. Már nem érdekelt a rajz. Letettem a füzetet, felkaptam az almát, s eszegetni kezdtem. Közben az idegent követtem a pillantásommal. Magas férfi volt, hosszú lábú, könnyedén, nagy léptekkel haladt. A ruhája először csak valami kék-fehér színezetnek látszott, de amint közelebb ért, láttam, hogy farmernadrágot és fakó inget visel, fölötte fehér kötött kabátot, azt a fajtát, amelyet az emberek általában írországi nyaralásukról hoznak haza. A kabát nem volt begombolva, a szél bele-belekapott. Cigányos kék-piros zsebkendő övezte a férfi nyakát. Nagyon sötét haja volt, nem viselt semmit a fején. Nem látszott sietni, mégis elég gyorsan közeledett. Ez a férfi tudja, hová megy, gondoltam. Elért a hullámtörő túlsó végébe. Megállt, a vakító vizet nézte, szemét beárnyékolta a bántó fény elől. Pár pillanat múlva indult tovább, ekkor vett észre engem, aki a hosszú szálú fűben ülve rágcsáltam az almát, s őt néztem. Gondoltam, elmegy mellettem, talán köszön is, de amint egy vonalba ért velem, megtorpant, s csak állt ott háttal a víznek, kezé bő kabátja zsebében, fejét hátravetve. Egy szélroham megborzolta sötét haját.

- Hello - mondta. A hangja fiús volt. a viselkedése fiatalos, pedig vékony, barna arca már nem volt fiúarc - erőteljes vonalak húzódtak a szája körül, a szeme mélyen ült. - Jó reggelt. Milyen gyönyörű délelőtt. - Ugye? - Befejeztem az almát, s elhajítottam a csutkát. Egy sirály nyomban felkapta, s biztonságos helyre szárnyalt vele.

- Most szálltam le a vonatról. - Gondoltam. Visszasétál Porthkerrisbe? - Nem, valójában nem. - Ezzel már jött is föl a füves domboldalon, kikerülgetve a túskebokrokat a harasztos foltokat Mikor odaért mellém, lerogyott a föbe, hosszú, csontos lábát kinyújtóztatta. Láttam, hogy elnyúlt vászoncipőjén elől, az ujj aknáí lyukak vannak, s a meleg napon kötött kabátja birkaszagot árasztott, mintha frissen nyírt, fagygyús gyapjúból készítették volna. - A sziklák mentén végig lehet sétálni, ha akar - mondtam. - Hát ez az - nem akarok. - Észrevette a vázlatfüzetemet, s mielőtt megakadályozhattam volna, kézbe vette. - Nagyon szép. Utálom, ha nézik a munkámat, különösen ha még nincs készen. - Csak odavetett firka... - Egyáltalán nem az. - Még nézte egy kicsit, aztán további megjegyzés nélkül letette a füzetet. - Van valami halálosan hipnotikus a dagály látványában. Maga is ezzel volt elfoglalva?

- Az utóbbi egy órában... Benyúlt kabátja nagy zsebébe, s előhúzott egy keskeny szivardobozt, gyufát s egy számárfules kis könyvet, amelyről lerítt, hogy sokat forgatta. Felcsillanó érdeklődéssel láttam, hogy a Cornwall - eltűnőben az, Daphne du Maurier-től. A gyufás-dobozon a porthkerrisi Kastélyszállót hirdette a felirat. Szinte detektívnek éreztem magam, aki már ennyiből is sokat tud egy emberről. Kihúzott a dobozból egy szivart, s rágyújtott. A keze gyönyörű volt: hosszú, keskeny ujjak, a végük lapos. Az egyik csuklóján olcsó, hétköznapi órát hordott, a másikon vastag, antiknak tetsző aranyláncot. Visszatette a többi szivart és a gyufát a zsebébe.

- A Kastélyszállóban lakik? - kérdeztem. Meglepetten nézett rám, aztán elmosolyodott.

- Honnan tudja? - Kikövetkeztettem. A gyufa. Meg az éles szemem... - Hát persze. Milyen ostoba vagyok. Igen, az éjszakát ott töltöttem, bár elég röpké volt. Tegnap érkeztem Londonból. - Én is. Vonattal. - Bárcsak én is azzal jöttem volna. Elhoztak kocsival. Utálok vezetni. Utálom az autókat. Szívesebben bámulok kényelmesen az ablakból, vagy olvasok. Sokkal civilizáltabb dolog.

- Hátradőlt, a könyökére támaszkodott. - Nyaral itt, látogatóban van, netán itt él? - Látogatóban vagyok. - A faluban? - Igen. Itt, egész közel.

- Hogyhogy egész közel?

- Abban a házban, odafönt.

- Holly Cottage-ban? - Elnevette magát. - Csak nem Phoebénél? - Ismeri Phoebét? - Hát persze hogy ismerem. Miatta jöttem. Hogy lássam. - Nos, most éppen nincs otthon, mert mentővel a kórházba vitték. - Megijedt. - Nincs semmi baj, semmi roham vagy efféle, csak eltörte a karját. Begipszelték, s most a doktor ellenőrzi az állapotát. - Micsoda megkönnyebbülés. Szóval jól van? - Hogyne. Ebédre itthon lesz. - És maga kicsoda? Ápolónő vagy a száz tanítványa egyike? - A száz unokahúga egyike. - Csak nem te vagy Prue? - De igen. - Összevontam a szemöldököm. - És te ki vagy? - Dániel Cassens. - De hát te Mexikóban vagy - mondtam ostobán. - Mexikóban? Életemben nem voltam ott.

- Phoebe mondta, hogy talán Mexikóban vagy valami örült helyen vagy. - Nagyon kedves, de még ennél is rosszabb: valójában a Virgin-szigeteken voltam egy hajón, amerikai barátokkal. Valaki megemlítette, hogy hurrikán készül, mire úgy gondoltam, hogy éppen ideje meglépni onnan. De New Yorkban aztán egymás után zúdultak rám a táviratok Peter Chastaltól, hogy menjek Londonba a kiállításom megnyitójára, amelyet ő rendezett - Tudom. Merthogy Marcus Bernsteinnél dolgozom Gyakorlatilag Peter Chastal tőzsomszédságában. A kiállításod kritikáit is olvastam. Úgy látom, nagy siker. Phoebe is olvasta, fel volt dobva.

- Nagyon helyes. - Ott voltál a megnyitón? - Igen. Végül is beadtam a derekamat, és az utolsó pillanatban felszálltam a repülőre. - És miért haboztál? A legtöbben a világ minden kincséért sem hagynának ki ilyesmit. A pezsgő meg az ünneplés...

- Gyűlölöm a saját kiállításaimat. Ez a nyilvánosság legrémesebb formája. Mintha az ember a gyerekeit tenné közszemlére. Ott az a sok ember, bámulnak... Ilyenkor szinte rosszul leszek.

Értettem.

- De azért mégiscsak elmentél? - Igen, egy kicsit ott voltam. De álcáztam magam - napszemüveg meg nagy kalap volt rajtam. Olyan voltam, mint valami elmeháborodott kém. Egy félórát maradtam,

aztán, amikor Peter nem nézett oda, meglógtam. Beültem egy kocsmába, és gondolkodtam, mit csináljak. Elkezdtem beszélgetni valakivel, meghívtam egy sörre, és kiderült, hogy Cornwallba megy. Eljöttem vele, és tegnap este már itt is voltam. - Miért nem Phoebéhez jöttél egyenesen? Gondolkozás nélkül szaladt ki a számon a kérdés, s rögtön meg is bántam. A férfi elfordította a tekintetét, a fűszálakat tépdeste, s hagyta, hogy a szél tovaröpítse őket. - Nem is tudom - szólalt meg végül. - Annyi okom volt rá. Magasztos meg kevésbé magasztos okaim. - Tudod, hogy nagyon örült volna. - Igen, tudom. De már nagyon régen találkoztunk utoljára. Tizenegy évvel ezelőtt. Akkor még élt Chips. - Együtt dolgoztatok, ugye? - Igen, egy évig. Amerikában voltam, amikor Chips meghalt. Észak-Kaliforniában, a Sonoma-völgyben. Ismerősöknél laktam, akiknek szőlőkertjük volt. Phoebe levele elég sokára ért el hozzám. Emlékszem, akkor arra gondoltam, ha senki nem mondja meg az embernek, hogy meghalt valakije, akit szeretett, akkor az nem is hal meg soha. Akkor úgy éreztem, soha többé nem tudok eljönni Cornwallba. De hát a halál az élet része. Ezt megtanultam azóta. Akkor még nem tudtam. A körhintára gondoltam, amelyet Chips csinált nekem a régi gramofonból; arra, ahogy ő meg Phoebe nevetett, meg a pipája illatára. - Én is szerettem. - Mint mindenki. Olyan jó ember volt. Szobrászatot tanultam nála, de Chips az életre is tanított, s ez sokkal fontosabb, amikor az ember még csak húszéves. Az apámat nem ismertem, s ezért mindig azt éreztem, más vagyok, mint a többiek. Chips betöltötte ezt a hiányt, az ő révén éreztem, hogy vagyok valaki. - Értettem, miről beszél, mert én éppen így voltam Phoebével. - Mikor tegnap Londonból eljöttem, kétségeim támadtak, hogy helyesen cselekszem-e. Nem mindig okos dolog visszamenni oda, ahol az ember fiatal volt s álmódzott. Meg nagy terveket szőtt... - De csak akkor, ha az álmok és a tervek nem teljesülnek. És ez rád nézve nem áll. A Chastal-kiállítás rá a bizonyíték. Nem marad eladatlan egyetlen kép sem... - Talán éppen arra lenne szükségem, hogy bizonytalan legyek önmagam felől. - Hát, nem lehet meg egyszerre mindenünk... Elhallgattunk. Dél volt, a nap már forrón sütött. A szél lágyan zúgott, a hullámok hallhatóan csapódtak odalent a hullámtörőnek. A dagály töltötte öböl túlfeléről, az

országút felől autók távoli zaja hallatszott. Egy csapat sirály egy oszló haltetem fölött veszekedett. - Tudod - szólalt meg Cassens -, hogy Krisztus előtt évszázadokkal, a bronzkorban ez az öböl még folyó volt? Kereskedők vitorláztak el ideig a Földközi-tenger keleti végéből, megkerülték a Lizard- és a Land's End-fokot, s a hajók belsejében a tüzelőnyílásokig ért a mesés Kelet minden kincsében bővelkedő rakomány. - Tudom - mosolyogtam. - Olvastam én is a Cornwall - eltűnőbeni. Varázslatos írás. - Kinyitotta a könyvet, amely szétvált egy minden biztonnal agyonolvasott oldalnál. Hangosan olvasni kezdte: - „A homokdűnék között vagy a fűben guggolva, a tenger felé tekintve, ahol sekély vizek sietnek tova, a mai szemlélő képzelete igencsak elszabadulhat - megjelenhet lelki szemei előtt egy flottányi lapos fenekű gálya, orruk karcsún ível a magasba, színeik tündökölnek, vitorlaik dagadnak, amint a beözönlő dagálllyal beúsznak a folyótorkolatba." Becsukta a könyvet. - Bárcsak az én agyam is így járna. De én csak az itt-et és most-ot érzékelem, s úgy festem a világot, ahogy megmutatkozik előttem. - Mindenhová magaddal viszed ezt a könyvet? - Nem. Mostanában találtam egy New York-i boltban, s amikor elolvastam, tudtam, hogy egy nap visszajövök, vissza kell jönnöm Cornwallba. Mert sohasem szabadulok ettől a vidéktől. Olyan, mint a mágnes. Vissza kell ide térni. - De miért éppen a Kastélyszállót választottad? Dániel kíváncsi mosollyal nézett rám. - Miért? Nem gondolod, hogy hozzám illő hely? A gazdag amerikaiakra, a golfozókra, az elegáns bridzselő hölgyekre gondoltam, meg a délutáni teához lágyan muzsikáló zenekarra. - Hát, nem éppen... Nevetett. - Igazad van. Elég fura választás, de csak erre az egy hotelre emlékeztem, s nagyon fáradt voltam. Az időeltolódástól, Londontól, mindentől. Csak arra vágytam, hogy bemászhasak egy jó nagy ágyba, és egy hétig alhassak. Aztán mikor reggel felébredtem, csöppet sem voltam fáradt. Chipsre gondoltam, s tudtam, hogy semmi mást nem akarok, csak idejönni s Phoebét újra látni. Lesétáltam hát az állomásra, felszálltam a vonatra. Aztán leszálltam, s veled találkoztam. - Most pedig - folytattam - eljössz velem a házba, itt maradsz ebédre. Van egy üveg bor a hűtőben, és Lily Tonkins betett a sütőbe egy kis bárányhúst. - Lily Tonkins? Még megvan? - Ő vezeti a házat. Most pedig főz is. - El is felejtkeztem Lilyről. - Megint

felkapta a vázlatfiizetemet, de most már nem bántam. - Tudod, nem csupán nagyon csinos vagy, hanem tehetséges is. A külsőre vonatkozó megjegyzést elengedtem a fülem mellett. - Nem vagyok tehetséges. Ezért dolgozom Marcus Bernsteinnél. Megtapasztaltam a magam keserves példáján, hogy művészként nincs sok esélyem, hogy megéljek. - Milyen bölcs felismerés - mondta Dániel Cassens. - És milyen kevesek jutnak el idáig.

A nap melegítette a hátunkat, ahogy egymás mellett felbaktattunk a domboldalon. Kinyitottam a sövénybe illesztett fakaput, s ő belépett előttem, óvatosan, mint egy kutya, amely valaha ismert területet fürkészt. Becsuktam a kaput. Állt, és nézte a házat, s én is próbáltam az ő szemével látni, mintha most érkeztem volna tizenegy év után. Én csak azt láttam, amit mindig is ismertem. A csúcsos, gótikus vonalú ablakokat, a téglateraszra és a meleg délelőttbe nyíló faajtót. Az agyagedényünkben ülő muskátlik még mindig virágoztak, s az elaggott kerti székeket Phoebe még nem tüntette el a kö-zeledő tél elől. Felmentünk az enyhe emelkedőn, s bevezettem Dánielt a házba. - Phoebe? - nyitottam a konyhaajtót, amely mögül a bárány pompás illata áradt. Lily Tonkins a konyhaasztalnál állt, mentát vagdalt, de abbahagyta, ahogy meglátott.

- Öt perce jött haza. Felment, levenni a cipőjét.

- Vendéget hoztam ebédre. Nem baj?

- Mindig rengeteg ennyivaló van. A barátod, ugye? Dániel kilépett mögülem. - Én vagyok, Lily, Dániel Cassens. Lily eltátotta a száját.

- Ó, édes Istenem! - Letette a konyhakést, s döbbenetét érzékeltetendő, lapos mellére szorította a kezét. - Nahát, kit látnak szemeim! Mint egy múltbéli kísértet! Dániel Cassens. Már legalább tizenkét éve... Mi járatban van errefelé? - Azért jöttem, hogy lássam! - mondta Dániel. Megkerülte az asztalt, s lehajolt, hogy megcsókolja Lily arcát. Lily kárálva kuncogott kicsit, s rózsásra pirult. - Csirkefogó. Egyszer csak előkerül, mint a rossz pénz. Na, csak várjon, amíg Miss Shackletontól megkapja a magáét! Már azt hittük, teljesen elfelejtett minket. Lily izgalmában szinte kiabált.

- Tudja, hogy szegény eltörte a karját? Egész délelőtt a kórházban volt, de a doktor azt mondja, szépen javul. Válgjon itt, majd én kurjantok neki. —Eltűnt az előtérbe vezető ajtó mögött, s hallottuk,

hogy fölkiabál az emeletre, bejelentve, hogy kellemes meglepetésben lesz része Miss Shackletonnak, ha azonnal lejön. Dániel utánament, én azonban a konyhában maradtam, mert attól féltem, ha látom a találkozásukat, elbögöm magam. Valójában Phoebét rikatta meg a jelenet. Még sohasem láttam sírni, de ezek most örömkönnyek voltak, s egy perc alatt felszáradtak. Mégis, sírt... Aztán mindnyájan újra a konyhában voltunk, kivettem a bort a hűtőből, Lily otthagya a mentát, s poharakat hozott. A könnyes találkozásból egykettőre hatalmas vigalom kerekedett.

Dániel ott maradt délután is. A szépen induló nap elborult, a felhők alacsonyan szálltak a tenger felől a megerősödő szélben. El is eredt olykor az eső, s csipőssé vált a levegő, de mindez nem számított. Benn ültünk a kandalló mellett, s az órák szálltak, ahogy ők ketten emlékeikbe merültek, s megpróbálták nyomon követni, mi történt a másikkal azóta. Kevés hozzátennivalóm volt a társalgáshoz, de nem számított. Hallgatni őket önmagában élvezet volt, nem csupán azért, mert mint ember mindkettőjük érdekelt, hanem mert a munkám és szakmai érdeklődésem folytán mindent követni tudtam, amiről szót ejtettek. Ismertem ezt vagy azt a festőt, hallottam arról a bizonyos kiállításról, láttam a szóban forgó portrét. Phoebe megemlítette Lewis Falcont, aki mostanában egy lanyonai házban él, s én emlékeztem rá, mert két éve sem volt, hogy kiállítást tartottunk a munkáiból Marcus Bemstein galériájában. Aztán beszélgettünk Chipsről, és nem úgy, mint valakiről, aki hat éve halt meg, hanem mintha bármely percben beléphetne a tüztől ragyogó szobába, hogy csatlakozzon hozzánk; beereszkedne kopott karosszékébe, felvinné a társalgás fonalát. Végül Phoebe saját munkája került terítékre. Min dolgozik most? Dániel kíváncsi volt, Phoebe pedig szokásos önlesajnáló, gunyoros modorában nevetgélt, s azt hajtogatta, nincs semmi megmutatnivalója. Az erőszaknak engedve aztán bevallotta, hogy tavaly befejezett néhány vásznat Dordogne-ban, ahol nyaralt, de még nem jutott hozzá, hogy szétválogassa őket. Mind lent vannak Chips műtermében, nagy összevisszaságban a porvédő lepel alatt. Dániel azonnal talpra ugrott, s követelte, hogy nézzék meg a képeket, így hát Phoebe előszedte a kulcsot, felhúzta az esőkabátját, s kettesben elindultak, hogy megnézzék a festményeket. Nem

mentem velük. Fél öt volt, Lily Tonkins már elment. Úgyhogy miután összeszedtem a kávésbögréinket és elmosogattam, előkészítettem a teástálcát. Találtam gyümölcstortát egy dobozban, levettem az üres teavízforralót a tűzhelyről, s meg töltöttem a csapnál. A mosogató az ablak alatt volt, igen kellemes módon, mert így munka közben az ember élvezhette a kilátást. Most azonban nem volt sok látnivaló, minden elmosódott a ködös esőben. A felhők alacsonyan függtek, az öböl száradó homokja ólmos szürkeségüket tükrözte. Apály, dagály - ez itt az idő ritmusa. Mint az óra, eltiktakolja az életet. Filozofikus hangulatba kerültem, nagy béke fogott el. Aztán valami hirtelen boldogság. Ez az érzés váratlanul ért, mint hajdan gyermekkoromban, ha olykor-olykor rám tört az eksztatikus öröm. Körülnéztem, mintha megtalálhatnám örömöm forrását, s örökre megjegyezhetném magamnak. Az ismerős konyhában mindent más szemmel láttam most, mintha először volnék itt - az egyszerű hétköznapi tárgyakat kellemesnek, egyben gyönyörűnek éreztem. A nyersfa asztal göcsörtjeit, a tálalón álló cserépedények élénk színeit, a kosár zöldséget, a bögrék és lábasok szimmetrikus rendjét...

Dánielre és Phoebére gondoltam, akik most együtt felforgatják Chips öreg műtermét. Örültem, hogy nem mentem velük. Megkedveltem ezt a férfit. Tetszett gyönyörű keze, lágy tenorja, könnyed beszéde, sötét szeme. Ugyanakkor azonban volt benne valami nyugtalanító is. És nem vágytam rá, hogy bárki is felzaklasson... Azt mondta, hogy nemcsak nagyon csinos vagyok, hanem tehetséges is...

Nem voltam hozzászokva a külsőmet illetően efféle bókokhoz. A hajam hosszú, de túlságosan fakó, a szám nagy, az orrom pedig pisze. Még Nigel Gordon sem mondta szó szerint soha, hogy csinos vagyok, pedig - anyám szerint - szerelmes belém. Feltűnő jelenségnek vagy izgalmasnak titulált, de sohasem csinosnak. Felötlött bennem, vajon nős-e Dániel, s aztán ki is nevettem magam, hogy ilyen szörnyen átlátszóan gondolkodom, s azért is, mert ez a kérdés anyám szájába illett volna. Az öngúny megtörte a pillanat varázsát - újra hétköznapi arcot öltött Phoebe konyhája, amelyet Lily Tonkins szépen rendbe tett, mielőtt felkötötte a fejkendőjét, s hazabiciklizett, hogy elkészítse a férjének a teát.

Mikor megteáztunk, Dániel feltolt kézelője alatt rápillantott az órájára, s kijelentette, hogy mennie kell. - Bárcsak maradhatnál még - mondta Phoebe. - Nem tudsz visszajönni? Menj a holmidért, és maradj nálunk! Elhárította a meghívást. - Lily Tonkinsnak van elég dolga, hogy kettőtöket ellássa. - És akkor láthatunk még? Csak ilyen rövid időre jöttél? Dániel felállt.

- Csak egy-két napra gondoltam... - mondta határozatlanul.

- És hogy mész vissza Porthkerrisbe? - Talán van busz... - Majd én elviszlek Phoebe kocsiján. Egy mérföld ide a buszmegálló, és még mindig esik, agyonáznál odáig.

- Megtennéd? - Hát persze. Elbúcsúzott Phoebétől. Kimentünk, beszálltunk az ütött-kopott járgányba. Óvatosan kigurultam a garázból, s elindultam, miközben Phoebe a kivilágított ajtóban állt, jó karjával integetett, s szerencsés utat kívánt, mintha csak valami maratoni ralira készülénk. Simán futottunk az emelkedőn, az esőben, elhajtottunk a golfklub mellett, ki a főútra. - Milyen ügyes vagy, hogy tudsz vezetni - mondta csodálattal. - De hát biztosan te is vezetsz. Mindenki tud vezetni. - Igen, tudok, de egyszerűen utálok. Tökéletes idióta vagyok, legyen szó bármiről, aminek köze van a gépekhez. - Soha nem is volt kocsid? - Amerikában kellett, hogy legyen. Ott mindenkinek van. De igazándiból sohasem éreztem magam otthonosan benne. Használtan vettem, hatalmas volt, hosszú, mint egy busz, a hűtője, mint egy szájharmonika, a lámpái hatalmas, fallikus tárgyak, s volt benne valami szuperturbókarburátor. Rémesen féltem tőle. Végül, három év múltán eladtam, és addigra annyit tudtam róla, hogy hol kell bekapcsolni a fűtést. Nevettem. Hirtelen eszembe jutott, amit Phoebe mondott: ha megállapodsz egy férfi mellett, akkor az a legfontosabb, hogy meg tudjon nevetetni. Nigel, ez tagadhatatlan, sohasem fakasztott nevetésre. Viszont valóságos bűvész volt, ha kocsikról volt szó, s szabadidejének jó részét MG márkájú sportkocsija alá bújva töltötte, hogy csak a lába látszott ki. A társalgásunk ilyenkor arra korlátozódott, hogy adjak neki nagyobb franciakulcsot. - Nem érthetsz mindenhez - mondtam vigasztalóan. - Sikeres művész vagy, úgyhogy nem kell okvetlenül gépészmérnöknek is lenned.

- Éppen ez az, ami olyan fantasztikus Phoebében. Ugy fest, mint egy isten. Nagy nevet szerezhetett volna magának, de ő ehelyett

Chipsnek teremtett boldogan otthont... Meg a többi kóbor művészpallántának, mint amilyen én is voltam, akik velük éltünk, dolgoztunk, s annyit tanultunk tőlük. Holly Cottage afféle menedék volt sok küszködő fiatalnak. Mindig bőséges és ragyogó volt a koszt, rendes, tiszta, meleg otthonunk volt a ház. Az ember sohasem felejtheti azt a biztonságérzetet, jólétet... Valahogy belém ivódott egy életre a kép, hogyan kell jól élni. És a „jót” a szó valódi értelmében gondolom. Csodás érzés volt mástól hallani, amit én mindig is éreztem Phoebével kapcsolatban, csak nem aйдtam kifejezni. - Egyformák vagyunk, te meg én. Mikor gyerek voltam, jóformán csak akkor sírtam, amikor Phoebétől kellett elbúcsúznom, felszállnom a vonatra és visszamennem Londonba. Aztán amikor már otthon voltam az anyámmal, a saját szobámban, a saját tárgyaim között, rendben volt minden. Másnap már egészen boldog voltam, éltem az életem, csüngtem a telefonon, hívogattam a barátaimat. - Talán az abból fakadó bizonytalanság fakasztott könnyekre, hogy két különböző világ találkozott akkor, s ennél nincs semmi, ami elkészerítőbb volna.

Eltűnődtem ezen. Igaznak hatott.

- Talán így van - mondtam.

- Mellesleg, nem is tudnálak másmilyen kislánynak elképzelni, csak boldognak... - Igen, boldog voltam. A szüleim ugyan elváltak, de mindketten bölcs, intelligens emberek. És akkor még nagyon kicsi voltam, tehát nem okozott, mint mondják, maradandó sebet. - Szerencséd volt. - Igen. Mindig szerettek, sohasem voltam fölösleges. Senki sem kívánhat ennél jobb gyerekkort. Egy kanyar után az út Porthkerris felé lejtett. A sötétben, mélyen alattunk jól látszottak a kikötő távoli, villódzó fényei. Elértük a Kastélyszálló kapuját, befordultam, s végigmentem a kanyargós kocsúton, a tölgyfák sátra alatt. Tágas tér nyílt körülöttünk, tenispályákkal és golfgyeppel. Aztán széles, kavicsos részre kanyarodtunk - megérkeztünk a szálló elé. Az ablakokból és az üveg forgóajtón át dőlt a fény. Egy Porsche és egy Jaguar közé álltam be, fékeztem, s leállítottam a motort. - Valahogy ide nem illőnek érzem magam. Tudod, még sohasem jártam itt. Egyetlen elég gazdag ismerősöm sem akadt, hogy elhozzon ide... - Gyere, meghívlak egy pohár italra. - Nem vagyok megfelelően öltözve.

- Én sem. - Kinyitotta az ajtót. - Menjünk. Otthagytuk a kis piszkos, árvának tetsző kocsit arisztokrata szomszédai között, s Dániel belépett előttem a forgóajtóba. Odabenn nagyon meleg volt, s a gazdagság szagát árasztották a süppedős szőnyegek s minden más. Éppen nem volt nagy nyüzsgés - a teaidőnek vége, a koktél még korai -, csak egy férfi olvasta golfhoz öltözve a Financial Timest, egy öreg házaspár pedig tévézett. A portás hidegen nézett ránk, aztán felismerte Dánielt, s rögvest barátságosabb képet vágott. - Jó estét, uram. - Jó estét - mondta Dániel, s máris a bár felé vette az irányt. Én azonban életemben először voltam a Kastélyban, s kicsit még nézelődtem volna. Volt itt egy írószoba, s amott, nyitott ajtószárnyak mögött egy túlfűtött, túlpárnázott kártyaszobát láttam. A lobogó tűz mellett négy hölgy bridzselt. Egy pillanatra megálltam, megragadott a látvány - olyan volt, mint egy jelenet valami harmincas évekbeli színdarabból. És mintha már láttam volna valahol, valamikor: ezek a hosszú brokátfüggönyök, a selyemmel bevont székek a bonyolult virágkompozíció... A hölgyek is ehhez voltak öltözve: kasmírkardigánt, gyöngysort viseltek. Az egyik hosszú gyöngyház szipkából szívta a cigarettát.

- *Two no trumps.*

- Prue! - Dániel türelmetlenül jött vissza felém, hogy sietessen. - Gyerünk már. Már indultam volna, mikor a velem szemközt ülő hölgy felnézett. A pillantásunk találkozott. Nem ismertem fel az előbb, de most már tudtam, hogy Mrs. Tolliver előtt állok. - Prue! - Udvarias örömet mutatott, bár nemigen hittem, hogy tényleg örül nekem. - Micsoda meglepetés! - Üdvözlöm, Mis. Tolliver. - Mit csinálsz itt? Nem akaródzott odamenni és beszélgetni velük, de ebből a helyzetből nem láttam más kiutat. - Éppen... nézelődtem. Még sohasem jártam itt. - Bementem a szobába, s a többi hölgy, kártyával a kezében, mosolyogva nézett rám, s éreztem, hogy szemük minden részletet feltérképez: szélfűtta hajamat, avitt pulóveremet, fakó farmernadrágomat. Mrs. Tolliver letette a kártyát, s bemutatott a barátnőinek. - Prue Shackleton. Biztos ismeritek Phoebe Shackletont, aki Penmarronban lakik. Nos, Prue az unokahúga... - Ó, igen? Nagyszerű - felelték a hölgyek, ki így, ki úgy hangsúlyozva, s lerítt róluk, hogy folytatnák már a játékot. - Prue nagyon kedves volt Charlotte-hoz tegnap. Együtt utaztak a

vonaton Londonból. A hölgyek újabb mosollyal nyugtázták ezt. Kis bosszúsággal ébredtem rá, hogy nem is gondoltam Charlotte-ra egész nap. Valahogy büntudatot éreztem miatta, s ezen nem enyhített Mrs. Tolliver látványa, ahogy itt ül és kártyázik.

- Charlotte hol van? - kérdeztem.

- Otthon.Mrs. Curnow-val.

- Jól van?

Mrs. Tolliver hidegen végigmért.

- Volna valami oka, hogy ne legyen jól?

Visszahőköltem. - Semmi oka... - A szemébe néztem. - Csak azért, mert idefelé, a vonaton olyan csendesnek tűnt... - Mindig ilyen csöndes. Soha sincs semmi mondanivalója. És hogy van Phoebe? Nem bajlódik sokat a törött karjával? Akkor jó. Itt van most veled?

- Nem, csak valakit elhoztam kocsival... itt lakik... Eszembe jutott, hogy Dániel az előbb mögöttem állt, s kis zavarral hátrafordultam, hogy bevonjam a társalgásba s bemutassam Mrs. Tollivernek.

- Dániel... ő Mrs... De Dániel nem volt sehol. Az ajtó üresen tátongott, s a hallban sem volt senki. - A barátja egy pillantást vetett ránk, s már itt sem volt - jegyezte meg az egyik hölgy, s visszafordulva láttam, hogy mindnyájan nevetnek, mintha tréfált volna. Én is mosolyogtam. - Milyen ostoba vagyok. Azt hittem, még itt van. Mrs. Tolliver felvette a kártyáit, s csinos legyezőbe rendezte a lapokat. - Nagyon örülök, hogy láttalak - mondta. Nem tudom, miért, de elpirultam Kimentettem magam, elkészöntem. A hallban kerestem Dánielt. Nyomát sem láttam, de észrevettem a koktélbár világító feliratát, s bementem. Ott ült Dániel, magányosan, egy bárszéken. Meg voltam bántva. - Miért tűntél el csak úgy, se szó, se beszéd? - A bridzselő hölgyek látványa nem nekem való. - Nekem sem, de hát néha szóba kell állnunk az emberekkel. Olyan ostobának éreztem magam, be akartalak mutatni, s egyszeriben köddé válsz... Mrs. Tolliver volt az, Penmarronból. - Tudom. Igyál valamit. - Ha tudtad, hogy Mrs. Tolliver az, akkor még udvariatlanabban viselkedtél. - Úgy beszélsz, mint egy illetenár. Miért izgassam magam Mrs. Tolliver miatt? Ne, ne mondd, mert nem akarom tudni. Én skót whisky mellett döntöttem. Te mit kérsz? - Nem tudom, hogy akarok-e egyáltalán bármit is inni. - Még mindig sértődött voltam. - Azt hittem, azért

jöttünk, hogy igyunk egyet. - Na jó. - Felmásztam a mellette lévő székre. - Sört kérek. Megrendelte. Hallgattunk. A polcokon álló üvegek mögötti tükörből kettős képünk nézett vissza ránk. Dániel elővett egy szivart, meggyújtotta. A csapos elé rakta a sört, s néhány megjegyzést tett az időjárásra, majd megkínált bennünket egy tál sósogyoróval. Mikor visszament a hosszú bárpult másik oldalára, Dániel megszólalt: - Rendben, bocsánatot kérek. - Miért? - Mert megsértettem Mrs. Tollivert, s mert komisz voltam veled. Elég gyakran előfordul, hogy komisz vagyok. Jobb, ha tudod, mielőtt örök barátságot kötünk. - Mosolyogva nézett rám. - Nem sértettél meg - mentegetőztem. - Az igazság az, hogy én sem nagyon kedvelem őt.

- Hogyhogy ilyen bizalmas ismeretségbe keveredtél vele? - Az még nem bizalmas ismeretség, ha az ember szóba áll valakivel a kártyaasztal mellett. - De azért jól ismered, nem? - Nem mondhatnám. Az anyám szokott vele bridzselni, amikor annak idején meglátogattuk Phoebét. Tegnap pedig együtt utaztam az unokájával, Charlotte Collisszal Londontól idáig. Az anyja Annabelle Tolliver. Mellettem ült, nagyon szerencsétlennek látszott, úgyhogy hívtam, és elmentünk ebédelni. Volt egy kis... - úgy döntöttem, nem részletezem Charlotte látogatásának okait - ...komplikáció, nem lehet most az iskolában, ezért ezt a hetet itt tölti Mrs. Tollivernél. Phoebe szerint magányos kisgyerek; gyakori vendég Holly Cottage-ban, csak hogy tudjon valakivel beszélgetni. Dániel némán szivarozott. Eszembe jutott, hogy talán halálra untatom. Ránéztem, hogy vajon nem fojtja-e el udvariasan az ásítást, de nem... Csak ült szótlanul, könyökölve, az arcéléről semmiféle érzelm nem volt leolvasható. Maga elé meredt. A szivarfüst illatosan bodorodott körülötte. Kortyoltam egyet a remek, jéghideg sörből.

- Mrs. Tolliver, Phoebe szerint, nem túlzottan örül a jelenlétének. Még csak ki sem jött az állomásra Charlotte elé, Mr. Thomas taxijával kellett mindkettőnknek beérni. Most meg itt bridzsel, s a gyereket a házvezetőnőre hagyta. Nem túl nagy szórakozás Charlotte-nak. Még csak tízéves. Gyerektársaság kellene neki. Dániel kisvártatva annyit mondott: - Igen. - Eloltotta félig szívott szivarját, erőteljesen belenyomkodta a hamutartóba, mintha mérges

volna rá. Felhajtotta az italát, letette az üres poharat, aztán felém fordult, mosolyogva, s meglepő módon ezt mondta: - Holnap eljőnnél velem ebédelni? Meglepetésemben nem válaszoltam azonnal. Sietve hozzátette: - Persze csak ha Phoebe nélkülözni tud, s megint kölcsönadja a kocsiját.

- Azt hiszem, megteszi. Nem lesz kifogása.

- Akkor kérdezd meg, amint hazaérsz.

- Rendben. Idejőjtek? A hotelba?

- Nem. Találkozunk a porthkerrisi kikötőben, a Hajókocsmában. Eszünk valami jó parasztosat, mellé egy sör, s ha szép az idő, kiülhetünk a mólóra, s eljártsszuk, hogy turisták vagyunk.

- Hánykor? - mosolyogtam. Megvonta a vállát.

- Mondjuk, fél egykor.

- Rendben.

- Nagyon örültem, hogy meghívott.

- Fél egykor.

- Remek - mondta. - Most pedig idd meg a sört, s visszakísérlek a kocsihoz. A forgóajtóból kiléptünk a sötétbe. Megkerestük Phoebe kocsiját. Dániel kinyitotta nekem az ajtót, de mielőtt beszállhattam volna, fél kézzel megfogta a nyakamat hátulról, maga felé vonta a fejemet, és szájon csókolt. Egy pillanatra az arcomon éreztem orcája nedves hidegét - esett az eső -, így álltunk ott néhány röpké másodpercig. Jó éjszakát kívántunk egymásnak, s szédülő fejjel Penmarron felé indultam. Részegnek éreztem magam - mint aki jóval többet ivott egy pohár sörnél. Már alig vártam, hogy mindenről beszámoljak Phoebének. s jó hosszú beszélgetésbe merüljünk Dánielről. Mrs. Tolliverről és Charlotte-ról, de mire Holly Cottage-ba értem, már a kandalló előtti szendergéséből riasztottam fel. Bevallotta, hogy nagyon fáradt. A karja fáj, a gipsz nehéz volt, a nap hosszú és izgalmas. Az arcán is látszott, hogy fáradt. Elmaradhatatlan kalapja karimája alatt vékonynak, törődöttnek láttam. így hát csak annyit mondtam neki, Dániel meghívott másnap ebédre, s elvihetem-e a kocsiját. Mint gondoltam, szívmelengetően válaszolt. Kimentem a konyhába, kitöltöttem neki egy pohár bort frissítőnek, s készítettem egy rántottát, amelyet a kandalló előtt ettünk meg. Még csak fél kilenc volt, de úgy döntött, lefekszik. Felkísértem az emeletre,

bekapcsoltam az elektromos takarót, s összehúztam a csípős hideg ellen védő ablakfliggönyöket. Mikor kimentem, széles ágyában kényelmesen elhelyezkedve olvasott, de ahogy becsuktam az ajtaját s elindultam lefelé a lépcsőn, tudtam, hogy nagyon hamar aludni fog.

4

Másnap reggel, hogy megelőzzem Phoebét, korán keltem, s lementem a földszintre. Még Lily Tonkins sem érkezett meg, úgyhogy összeraktam Phoebe reggelizőtálcáját, kávé és piritóst készítettem, s az egészet felvittem az emeletre. Már ébren volt, a nyitott ablakon át nézte, hogyan kúszik a nap mind feljebb az égbolton. Mikor megjelentem az ajtóban, felém fordította a párnán nyugvó fejét, s a tálca látványára szokásos energikus modorában megjegyezte. - Megőrültél, Prue, tudod, hogy sohasem reggelizem az ágyban! - Hát most fogsz. - Felült, nekítámasztotta a hátát a párnának, s én a térdére tettem a tálcát. Aztán becsuktam az ablakot. - Vörös reggel az ég alja, pásztor meg a nyája baja. Azt hiszem, esni fog. - Ne légy ilyen borúlátó. És nem hoztál magadnak kávécsészét.

- Gondoltam, szívesebben maradnál magadra. - Utálok magamra maradni. Szeretek a reggeli mellett fecsegni. Menj és hozz magadnak egy bögrét. - Levette a kávéskannáról a tetejét, s belekukkantott. - Tíz emberre elég kávé főztél, most aztán segíts meginni. Az ágyban, amely nagyjából az egyetlen hely volt, ahol nem viselte egyik lenyűgöző kalapját sem, Phoebe másként festett: asszonyosabbnak, tán idősebbnek is meg törékenynek. Sűrű, egyenes szálú ősz haja copfba fonva, egyik vállán átvetve, teste bolyhos kendőbe burkolva. .Annyira kiegyensúlyozottnak tűnt, hogy kitört belőlem: - Miért ne maradhatnál egész délelőtt ágyban? Lily Tonkins elvégez mindent, s fél karral amúgy sem tudsz neki segíteni. - Talán maradok - mondta Phoebe könnyedén. - Majd meglátjuk. Na, eriggy a bögréért, mert kihűl a kávé. Nemcsak bögrét, hanem egy kis zabpelyhet is hoztam, s a nagy, faragott fenyőfa ágy-szélén ülve eszegettem. Ez volt Phoebe és Chips ágya annyi boldogan, bűnben töltött év alatt. Egyszer azt mondta Phoebe

nekem, hogy minden, ami valaha is jó volt az életében, vagy törvénytelen, vagy erkölcstelen, vagy pedig hizlal, s aztán harsogva nevetett. Valahogy megúszták ezt a nagy bűnben élést, ő meg Chips. Még ebben a templomjáró emberek lakta kis faluban is kivédtek az előítélet kézenfekvő viharait pusztán egyéniségük erejével, vonzásával, lefegyverző bájukkal. Emlékszem, egyszer Chips orgonált a templomban, amikor az orgonistát ledöntötte a lábáról az influenza, Phoebe pedig hatalmas, kajla tortákat sütött a Nőegylet tea délutánjára. Phoebe mindenkivel törődött, de senki véleménye nem érdekelte. Néztem, ahogy lekváros pirítóst eszik. Nagyon szerettem. Elkapta a pillantásomat. - Milyen jó, hogy Dániellel ebédelsz. Mikor találkoztok? - Fél egykor a porthkerrisi Hajókocsmában. De csak akkor megyek, ha megesküszöl, hogy minden rendben lesz veled. - Az isten szerelmére, még nem vagyok tolókcosis rokkant! Hát persze hogy elmész. De ha visszajössz, mindenről be kell számolnod! Ecsetvonásonként! - A szeme csillogott, arcát mulatságosan felfújta, úgy kuncogott. Annyira a régi, jó kedélyű önmaga volt, hogy elkezdtem mesélni a tegnapi estéről meg a Mrs. Tolliverrel való találkozásunkról.

- ...hát nagyon zavarba ejtő volt, mert azt hittem, Dániel ott áll mögöttem, s akartam valami idétlenséget mondani, hogy „engedjék meg, ez a barátom”, s ahogy hátrafordulok, nem volt ott. Eltűnt. Ellógott a bárba.

- Mrs. Tolliver látta őt?

- Nem is tudom.

- Eltűnődtem.

- Számít?

- Neeem... - mondta Phoebe. Összeráncolt szemöldökkel néztem rá.

- Phoebe, te elhallgatsz valamit. Lerakta a kávéscsészéjét, s szórakozottan kibámult az ablakon. Kisvártatva megvonta a vállát. - Hát, jó, most már akár beszélhetek is róla. Nagyon régen történt. Hol van már a tavalyi hó? Amúgy sem volt nagy dráma, még akkor sem. - Mi nem volt dráma? - Nos... Mikor Dániel nálunk lakott, amikor még nagyon fiatal volt, Annabelle Tolliver lejött Londonból, hogy a mamájánál töltsen a nyarat, s akkor... hát, szóval, azt mondhatjuk, hogy volt egy kis flörtjük. Egy flörtöcskéjük - tette

hozzá igyekvően, hogy még banálisabbnak hangozzék. Dániel és Annabelle Tolliver. Phoebére bámultam.

- Úgy érted, hogy kerülgette Annabelle-t? - Hogy kerülgette-e...? - kuncogott Phoebe. - Micsoda pompás ódivatú szó! Mint a pongyola. Ma már senki sem hord pongyolát. - Sóhajtott, s visszatért a tárgyra.

- Hát nem Nem pontosan. Hogy egészen őszinte legyek, inkább Annabelle volt az, aki kerülgette Dánielt. - De hát ő sokkal idősebb kellett hogy legyen Dánielnél! - Hogyne. Legalább nyolc évvel.

- És férjnél volt. - Igen, férjnél volt. De hát már beszéltünk róla, hogy ez nála nem sokat számított. Már egy gyereke is volt akkor. Michael... Akkor lehetett úgy négyéves. Szegény gyerek, emlékszem, már akkor pontosan olyan volt, mint az apja! - De... - Phoebe szüntelen elkalandozásai nem szolgáltak magyarázattal semmire. - Mi történt?

- Ó, istenem, hát semmi sem történt. Együtt jártak szórakozni, piknikezni a tengerpartra, úszni. Annabelle-nek nagyon mutatós kocsija volt azon a nyáron. A tetej ét le lehetett hajtani, s mindenhová kocsival mentek kettesben. Nagyon feltűnő páros voltak. Mindenki megfordult utánuk. El tudod képzelni, nem? El tudtam. Nagyon is élénken. - Nem gondoltam volna azért, hogy Dániel... - Elhallgattam, mert nem is tudtam, hogy pontosan mit nem gondoltam. - Nem gondoltad volna, hogy Dániel afféle társasági lény. Talán nem is volt az, viszont nagyon vonzó fiú volt Ami azt illeti, még most is vonzó. Bizonyára hízelgett a hiúságának, hogy Annabelle annyira bukik rá. Mondtam már, hogy gyönyörű lány volt. Mindig hadseregnyi férfi ostromolta, mint a szerelemtől kábult tehenek. Vagy inkább bikát kéne mondanom? Dániel viszont mindig visszahúzódó ember volt. Talán éppen ez a tartózkodás pizskálta fel Annabelle érdeklődését.

- Meddig tartott az ügy? - Egész nyáron át, több-kevesebb rendszerességgel. Jelentéktelen flört volt. Teljesen ártalmatlan dolog. - És Mrs. Tolliver mit szólt hozzá? - Mrs. Tolliver semmihez nem szokott hozzászólni. Az a fajta nő, aki komolyan gondolja, hogy ha nem néz oda, akkor nem is történik semmi. Mellesleg, valószínűleg rájött, ha nem Dániel, akkor valaki más... Talán azt is felmérte, hogy még mindig Dániel a legkisebb rossz a sok lehetséges közül.

- És a kisfiú... Michael? - Egy hájas dada vigyázott rá. A kicsi sohasem akadályozta Annabelle-t semmiben. - És a férje... - Undorral mondtam ki a nevét: - Leslie Collis? - Londonban maradt, vitte az irodája ügyeit. Szerintem valami garzonlakásban vagy effélében lakott. Fogalmam sincs. Nem is fontos. Alaposan végiggondoltam ezt a különös szenzációt. - És akkor tegnap este - mondtam végül - szerinted Dániel ezért nem akart beszélni Mrs. Tolliverrel... - Talán. Vagy csak nem akart négy bridzselő hölgygel csevegésbe bocsátkozni. - Vajon miért nem mesélte el maga? - Nem volt rá semmi oka. Neked semmi közöd ehhez, és végtére is, tényleg nem történt semmi. - Töltött még magának kávé, és sietve hozzátette: - És te se csinálj ügyet belőle. - Nem fogok. De azt kívánom, bárcsak akárki más lett volna, s nem éppen .Annabelle Tolliver...

Vörös reggel az ég alja, pásztor meg a nyája baja... Ez a nap azonban a teljességgel kiszámíthatatlanok fajtájába tartozott. Meleg volt, nyugati szél fűjt, de olyan rohamokkal, hogy tépte a fákról a levelet, s fehér hullám taréj okkal tarkította a tintaszín tengert. A ragyogó kék égen magasan rohantak a fellegek, s szinte a levegő is szikrázott A Porthkerris fölötti dombtetőről mérföldekre el lehetett látni, túl a világítótornyon, egészen aTrevose Head kiálló sziklaszirteig. A mélyen alattam lévő kikötőből egy magányos halászhajó indult neki a háborgó tengernek, a lanyon sziklák mögötti mély vizek irányában. Az út meredeken vezetett felfelé a kisváros kanyargós utcáskáin át. A nyári vendégek már csaknem mind elmentek. Csak egypáran ácsorogtak, sortjukban hideglelős látványt nyújtva, az újságos előtt, vagy baktattak lefelé a hegyoldalban a pékség felé, amely friss, forró sütemények illatát árasztotta. Porthkerrisben a Hajókocsmá ugyanott áll, ahol az elmúlt háromszáz évben, a kikötői út mentén, a régi móló felé, ahol a halászok annak idején kirakták szardíniazsákmányukat. Elhaladtam mellette, Dánielt nem láttam sehol. Parkolóhelyet kerestem a Volkswagennek, aztán visszaéáltam a kövezett úton. Beléptem a kocsmába, kissé meg kellett hajtanom a fejem az alacsony, füstös szemöldökfa alatt. Odabent, a kinti ragyogás után, nagyon sötét volt. A kandallóban néhány széndarab parázslott. Egy öregember ült

mellette, mintha egész életében el sem mozdult volna onnan, vagy talán egyenesen a padlódeszkából nőtt volna ki.

- Prue! Megfordultam. Dániel a mély ablaknyílás előtt ült, előtte, a hordóból lett asztalon üres korsó. Felállt, kikászálódott az asztal mögül. - Túl szép az idő, hogy itt benn ülünk. Nem? - És akkor mit csinálunk? - Veszünk valamit. Megesszük a parton. Kimentünk, s elindultunk lefelé az úton, mígnem elértük az egyik kis boltot, ahol szinte minden volt. Friss lepényt vettünk, de olyan forró volt, hogy a boltosnak be kellett újságpapírba burkolnia. Vettünk egy zacskó almát, csokoládés kekszet s papírpoharakat a gyanús kinézetű vörösborhoz. Mikor a nyájas eladó rájött, hogy a bort azonnal meg akaijuk inni, adott ráadásul egy dugóhúzót. Kimentünk a napra, átvágtunk a kövesúton, s elindultunk lefelé a kőlépcsőn. A teteje száraz volt, de az alját zöld moha borította. A tenger apadóban volt; tiszta, sárga homokréteget hagyott maga után. Az évszázadok simára csiszolták a kiálló sziklacsoportozatokat. A szél elől menedéket találtunk az egyik hasadékbán, miközben a nap az arcunkba sütött. A szélben rikoltozó sirályok vitorláztak, s egy közeli halászhajó felől, amelyen néhány férfi békésen dolgozgatott, kalapácsütések és fojtott beszéd kellemes zaja szállt. Dániel kinyitotta a borosüveget, aztán kicsomagoltuk a lepényt. Hirtelen nagyon éhes lettem. Mohón beleharaptam az enyémbe, de olyan forró volt, hogy csaknem megégettem a szám. Egy darab gőzölgő krumpli kiesett a töltött tésztából; egy hatalmas sirály gyorsan felkapta.

- Remek ötlet volt idejönni - mondtam.

- Néha vannak remek ötleteim. Arra gondoltam, hogy ha Nigellel lennék, akkor most minden bizonnyal a Kastélyban ebédelnék, fehér abroszon, a pincérek körülöttünk donganának, s mindig megakasztanak a társalgást. Dániel kivette a dugót az üvegből, megízlelte a bort. - Érdekes kis házibor-jegyezte meg -, ha eltekintünk attól, hogy jéghideg. Talán nem tesz jót a bukójának, hogy papírpohárból isszuk, de hát a koldus ne legyen válogatós. Esetleg még választhatjuk, hogy az üvegből isszuk. - Beleharapott a tésztájába. - Hogy van Phoebe ma? - Fáradt volt tegnap este. Korán lefeküdt, ma reggel meg felvittem neki a reggelit az ágyba. Megígérte, hogy délig pihenni fog. - Mit csinált volna, ha nem tudsz

eljönni Penmarronba, hogy gondját viseld? - Megoldotta volna akkor is. Lily gondoskodna róla, de ő nem vezet, Phoebe pedig gyűlöli, ha kocsni nélkül van. - És hogyan tudtál elszabadulni a munkából? Mit csinál Marcus Bemstein nélküled? - Nem volt gond, úgymint kivettem két hét szabadságot. Felvett egy kiegészítőt arra az időre, míg távol vagyok. - Azt mondd, hogy kivettél két hetet úgy, hogy nem volt semmiféle terved, mivel töltöd? Mit akartál csinálni, Londonban maradtál volna?

- Nem. Ami azt illeti, Skóciába készültem.

- Skóciába? Az ég szerelmére, mit kerestél volna ott?

- Látogatóba mentem volna.

- Voltál már ott valaha?

- Nem. És te? - Egyszer. Mindenki mondta, milyen gyönyörű, de annyit esett az eső, hogy sohasem derült ki, igazat mondtak-e. - Megint harapott egyet. - És kivel mentél volna? - Barátokkal. - Egy kicsit titkolódzó vagy, nem? Jobb, ha elmondod, mert úgymint addig kérdezek, amíg ki nem húzom belőled az igazat. Udvarlóról van szó, igaz? Nem néztem rá. - Miből gondolod? - Mert túlságosan is vonzó vagy ahhoz, hogy ne legyen körülötted valami epekedő férfiember. És nagyon érdekes arcot vágta. Zavart közönyt láttam rajtad.

- Ez egy kis ellentmondás, nem?

- Hogy hívják?

- Kit?

- Ugyan, ne restelkedj. Hát a barátodat, ki más?

- Nigel Gordon.

- Nigel. Ez az egyik olyan név, amit utálok.

- Nem rosszabb, mint a Dániel.

- Olyan nyálas név. Mint a Timothy. Vagy a Jeremy. Meg a Christopher. És a Nicholas.

- Nigel nem nyálas.

- Hát akkor milyen?

- Kedves.

- Mi a foglalkozása?

- Tőzsdeügynök.

- És skót?"

- Igen. A családja ott él. Inverness-shire-ben. - Milyen iszonyú jó dolog, hogy nem mentél el. Utáltad volna. Egy nagy, fűtetlen ház, hálószobák helyett jégkamrákkal meg mahagóniborítású fürdőkáddal, amely olyan, mint egy koporsó. - Dániel, ennyi nevetséges általánosítást még életemben nem hallottam senkitől. - Ugye nem mész hozzá feleségül, ehhez a felföldi tőzsdéshez? Kérlek, ne tedd! Nem bírom a gondolatát sem, hogy kockás szoknyában éldegélsz Inverness-shire-ben. Már majdnem elnevettem magam, de sikerült megőriznem sértett arckifejezésemet. - Nem Inverness-shire-ben élnék, hanem Nigel kellemes dél-kensingtoni rezidenciájában. - A tészta maradékát odavettem a sirályoknak. Elővettem egy almát, pulóverem ujján fényesre dörzsöltem. - És dolgoznom sem kellene. Nem bumliznék minden reggel a Bernstein Galériába. Időmilliomos hölgy lennék, akinek minden kedvtelésére bőven van ideje, s ez az én esetemben a festés. Nem számítana az sem, ha nem vennék meg a képeimet, mert a férjem mellett állna s eltartana. - Azt hittem, te is úgy gondolkozol, mint Phoebe. Micsoda csalódás. - Talán néha inkább úgy gondolkozom, mint az anyám. Tisztán, rendben szereti a dolgokat, minden folyék a hagyományos mederben, biztonságban. Imádja Nigelt. És arra vágyik, hogy menjek hozzá férjhez. Alig várja, hogy megtervezhesse az esküvőt. A Szent Pál-székesegyház, Knightsbridge, fogadás a Pavilion Roadon... - És nászút Budleigh Saltertonban, golfütők a kocsi csomagtartójában... Prue, ugye ez nem komoly? Jó nagyot haraptam a fényes almába.

- Talán az. - De nem egy Nigel nevű férfival... Felébredt bennem a bosszankodás. - Nem is ismered. És egyébként is - mi rossz van a férjhez menésben? Látod Phoebét, ismerted Chipset. Már sok éve összeházasodtak volna, ha Chips el tud válni. De nem tudott. Ezért hát megalkudtak a helyzettel, s kihozták a legtöbbet a kapcsolatukból. - Nem mondom, hogy nem szabad összeházasodni. De azt gondolom, hogy örülség a nem megfelelő partnerhez kötni az életed. - Te biztos nem követted el ezt a hibát. - Nem, ezt valóban nem. De minden más hibát elkövettem. A házasság nincs a listámon. - Eltűnődött, talán szerelmi ügyein. - Az igazság az, hogy soha nem is gondoltam házasságra. Rám mosolygott, én meg vissza, mert megmagyarázhatatlan módon boldogság töltött el annak

hallatán, hogy nem volt soha nős. Ugyanakkor nem lepett meg a tény. Dániel alapvetően szabad ember, igazi nomád, s úgy találtam, hogy irigykedem rá emiatt. - Bárcsak mindenre lenne idő az életben - mondtam. - Van időd. - Tudom, de mintha már rutinszerűen élném az életem. És szeretem ezt a rutint. Szeretem a munkámat, pontosan azt csinálom, amit akarok, imádok Marcus Bernsteinnél lenni, a világ minden kincséért sem hagynám ott az állásomat. Néha viszont, amikor megyek reggel a kocsival munkába, elgondolom: huszonhárom éves vagyok, s mihez kezdek az életemmel? Aztán eszembe jut az a sok hely a világban, ahová mind nagyon vágyom. Kasmír, a Bahamák, Görögország, Palmira... És San Francisco, Peking meg Japán. Szeretnék néhány helyre eljutni, ahol te már voltál... - Hát menj. Most! - Mintha ez ilyen egyszerű volna... - Lehet ilyen egyszerű is. Az élet annyira egyszerű, amennyire azzá tesszük. - Talán nincs meg hozzá a kellő bátorságom. De azért mégis, annyira szeretném egy kicsit átélni, amit te átéltél. Nevetett. - Azt ne kívánd. Olykor pokoli volt... - De már biztos nem úgy gondolsz rá, mint a pokolra. Most minden nagyon jól megy körülöttem.

- A bizonytalanság mindig pokoli.

- Miben vagy te bizonytalan?

- Abban, hogy mit csinálok a következő pillanatban.

- Ez azért nem olyan rémületes. - Harmincegy éves vagyok. A következő egy évben valamiféle döntésre kell jutnom. Félek attól, ha csak úgy sodródok az életben. - Mit szeretnél csinálni? - Szeretnék... Hátra támaszkodott a sziklafal göcsörtös gránitján, s a nap felé fordította az arcát, lehunyta a szemét. Mintha az álom édes mákonyára vágyna. - Ha vége a kiállításnak Peter Chastalnál, Görögországba megyek. Van ott egy sziget, úgy hívják, Szpétsze, ott pedig van egy ház, szögletes és hófehér, mint a kockacukor. Előtte terrakottával burkolt terasz, a falakon muskátlik nyílnak. A terasz alatt horgonyoz egy hajó, fehér vitorlái mint a sirályszárnyak. Nem nagy hajó. Éppen két embernek elég. - Hallgattam. Kinyitotta a szemét. - Oda szeretnék menni. - Hát menj. - Eljönnél velem? - Kinyújtotta felém a karját. - Eljönnél meglátogatni? Épp most mondtad, hogy szeretnéd Görögországot megnézni. Eljönnél, hogy megmutassam neked a szépségeit? Nagyon meghatódtam. A kezébe

tettem a kezem; az ujjai a csuklómra fonódtak. Milyen más volt ez, milyen ijesztően más, mint az a nyögvenyelős meghívás, amelyet Nigeltől kaptam, hogy látogassam meg a mamáját Inverness-shire-ben. Két különböző világ találkozása. A bizonytalanság, ha két ilyen világ érintkezik... Attól féltem, hogy könnyekre fakadok.

- Egyszer - mondtam a gyermekét nyugtató anya hangján. - Majd egyszer, talán, elmegyek. Az ég befelhősödött, hideg lett. Ideje volt megmozdulni. Összeszedtük a hulladékot, a lámpaoszlop melletti kis személtládába dobtuk. Visszaballagtunk Phoebe kocsijához. A levegőben már érezni lehetett az eső szagát. A háborgó tenger sötétkéjje ólomszürkére váltott. Vörös reggel az ég alja. pásztor meg a nyája baja... Beszálltunk a kocsiba, s lassan visszahajtottunk Penmarronba. Phoebe kocsijában nem működött a fűtés, fáztam. Tudtam, hogy Holly Cottage-ban vígan égő tűz fogad majd minket, meg a teához való finomságok, de mégsem ezen járt az eszem. Az agyamat betöltötte Görögország, a ház a tenger fölött, a sirályvitorlás hajó. Arra gondoltam, hogy úszom a sötétkéj Egei-tengerben, a víz meleg és kristálytisza...

Eszembe jutott valami.

- Dániel.

- Tessék.

- Amikor idejöttem Londonból, aznap éjjel álmodtam valamit. Úsztam. Elhagyott szigeten voltam, és sokáig kellett gyalogolnom a sekély vízben. Aztán egyszerre nagyon mély lett, de olyan tiszta volt, hogy leláttam az aljáig. És amint elkezdtem úszni, sodort az áramlat. Nagyon gyorsan és erősen. Mintha folyóban úsnék lefelé. Megint éreztem azt a békét, az örömteli belenyugvást.

- És mi történt aztán?

- Semmi. De nagyon jó volt.

- Jó álmom. És miről jutott most az eszedbe?

- Görögországra gondoltam. Arra, hogy úszom Homérosz borszínű tengerében. - Minden álmom jelent valamit. - Tudom. - És szerinted ez mit jelent? - Arra gondoltam akkor, hogy talán a halált. De ez még azelőtt volt, hogy Dániel belépett volna az életembe. Most már okosabb voltam, éreztem, hogy az álmom nem a halálról, hanem a szerelemről szól.

Mikor visszaértünk Holly Cottage-ba, Phoebét sehol sem láttam. A nappali, ahol égett a tűz, üres volt. Felmentem a lépcsőn, hogy talán ágyban maradt, de ott sem volt. A konyhából azonban edénycsörgés hangzott, s a fiókokat húzogatta valaki. Dániellel a sarkamban átvágtam az előtéren, s bedugtam az orrom a konyhaajtón, de csak Lily Tonkins volt ott, éppen tésztát kevert egy tálban. - Szóval visszajöttek - mondta. Nem látszott túl lelkesnek, hogy lát bennünket. Gondoltam, bal lábbal kelt fel. Gyakran megesett vele. Nagyon morcos tudott lenni. Nem haragudott ilyenkor különösebben senkire, csak úgy általában a világra, amelybe beletartozott mogorva férje, a szentelen eladólány a zöldségesnél, meg a hivatalnok, aki Lily nyugdíjügyeit intézte a városházán.

- Hol van Phoebe? - kérdeztem. Lily fel sem nézett a munkájából.

- Lement a vízhez.

- Reméltem, hogy ágyban marad ma. - Ágyban?! - Lily lecsapta a tálat, s csípőre tett kézzel fordult felém. - Szépen ágyban maradhatott... a kis Charlotte Collist itt eszi a fene egész nap, reggel tíz órától. Vittem éppen Miss Shackletonnak egy csésze teát, s a rezet fényszerettem, amikor becsöngetett valaki. Micsoda balszerencse, gondoltam, s kinyitom az ajtót - hát ott áll... És azóta sem ment el.

- Hol van Mrs. Tolliver? - Falmouthba ment valami gyűlésre, Mentsd meg a gyerekeket vagy az egyházat, valami ilyesmire. Igen fura ez nekem. Azt értem, hogy vannak emberek, akik nem szeretnek gyerekekkel bajmóldni. Van, aki igen, van, aki nem... De hát mégiscsak ő a kislány nagyanyja. Micsoda dolog ez, mindenbe beleütni az orunkat, kártyázni meg menteni, miközben valakinek arra a kislányra is kellene hogy gondja legyen...

- Mi van Mrs. Curnow-val?

- Betty Curnow, ő ott van, mint rendesen, a White Lodge-ban, de neki megvan a maga dolga. Ha Mrs. Tolliver nem méltóztatik gondoskodni a gyerekekről, akkor fizessen meg valakit.

- Szóval, mi történt? - Nos, beengedtem szegény kislányt, mondtam, Miss Shackleton még ágyban van, maga meg elment ebédelni. Úgyhogy felment az emeletre, s hallom ám, hogy nagy beszélgetésben vannak. Csak mondta, csak mondta - mintha az a

gyerek hétszámra nem szólhatna egy eleven lélekhez sem, úgy döl belőle a szó, amikor itt van. Aztán lejön a kislány, s mondja, hogy Miss Shackleton felkelt, öltözik. Ettől bosszús lettem, mert tudom, mennyire ráfér egy kis pihenés. Felmentem hát, segítettem neki öltözködni, aztán mikor lejött, felhívta Betty Curnow-t, hogy Charlotte-ot itt tartja ebédre. Szerencse, hogy volt egy kis hideg báránysült, csináltam egy kis krumplit meg édességnek krémet, de azért nem helyes, hogy Miss Shackletonra maradjon a gyerek - a rossz karja meg minden... Még sohasem volt Lily ennyire szószátyár, sem feldúlt. Phoebéért aggódott természetesen. És persze nagy szíve van. A cornwalliak imádják a gyerekeket, Lily sem kivétel. Úgy látta, hogy Charlotte el van hanyagolva, ezért mérgeződött, s igaza volt. - Sajnálom, hogy nem voltam itt, hogy segíthessek. Dániel eddig hallgatott.

- Hol vannak? - szólalt meg most. - Lementek a partra rajzolni. Ezt szeretik csinálni kettesben, mint két öregasszony. - Lily megfordult, az ablakhoz lépett és kikukucskált. Dániel meg én a nyomában. Láttuk az üres öblöt, az elhagyatott homokpadokat. A hullámtörő távoli végében azonban két kis alak volt: Phoebe az összetéveszthetetlen kalapjában meg egy gyerekalak mellette, tűzpiros anorákban. Kempingszékeket vittek magukkal, szorosán egymás mellett ültek. Volt bennük valami megható. Mintha elfeledkeztek volna minden másról, mint akiket valami mesebeli vihar felkapott, s lerakott a világ végén. Ahogy néztünk ki az ablakon, hirtelen esőcseppek kezdtek dobolni az üvegen. - Na tessék! - mondta Lily, mintha ő előre megmondta volna. - Ez az átkozott eső! Miss Shackleton észre sem fogja venni. Ha egyszer ő belemerül a rajzba, akkor vége a világnak. Az ember kikiabálhatja a tüdejét, fiile botját sem mozdítja. És most az a gipsz a karján, szegényke...

Itt volt az ideje tenni valamit. - Elmegyek értük - mondtam. - Nem. - Dániel a karomra tette a kezét. - Zuhog. Majd én. - Vigyen esőkabátot, Dániel - figyelmeztette Lily, de Dániel már felkapott egy esernyőt az előtérben, s azzal felfegyverkezve kiment. Figyeltem, ahogy magasra tartott ernyővel átvág a fűvön, s eltűnik a sövénybe vágott kapu mögött. Pár pillanat múlva előbukkant

megint, ahogy a hullámtörő gátfal tetején ment a két gyanútlan művész felé.

Lily meg én otthagytuk az ablakot.

- Mit segíthetek? - kérdeztem.

- Megteríthet teához. - Teázzunk itt, a konyhában. Olyan jó meleg van. - Csinálok egy rakás palacsintát - kapta föl Lily a tálat, s folytatta a tésztakeverést. Derűsebbnek láttam most, hogy kiadta a mérgét, s ennek örültem. - Holnap csinálok valamit Charlotte-tal. Talán elviszem kocsival valahová. Amióta csak itt vagyok, lelkipurdalásom van miatta, de valahogy semmit nem volt időm eltervezni.

- Egész helyes kislány. - Igen. Ettől még rosszabbul érzem magam... A terítés kész volt, az asztalon a sütemény, a teavíz forrt, de azok hárman még nem voltak sehol. - Ez a Dániel - jegyezte meg Lily -, nem jobb ő sem náluk. Talán már rég elfelejtette, miért ment, s leült melljük festeni... - Jobb, ha odamegyek én is. - Előástam Phoebe egy régi esőkabátját s egy hatalmas viaszosvászon halászkalapot, amely valaha Chipsé volt, s kimentem a kertbe. Szakadt az eső, minden felázott, de amint átvágtam a gyepen, Dániel és Phoebe megjelent a kapuban. Dániel, hóna alatt a kempingszékekkel, fél karral magasra tartotta az ernyőt Phoebe feje fölé. Phoebe - a kalapját leszámítva - úgy volt öltözve, mint aki napfényes kirándulásra ment. Átázott kardigánja alatt dudorodott a gipsz, s cipője, harisnyája csupa sár. Ép kaiján függött ismerős, erős zsákvászonból varrt tarisznyája, amelyben a festőkészletét hordta. Ahogy Dániel kinyitotta előtte a kaput, Phoebe felpillantott rám.

- Hello! Itt vagyunk, a kiöntött ürgék csapata! - Lily meg én már nem tudtuk, mi történt veletek. - Charlotte még nem volt teljesen készen, s be akarta fejezni. - Hol van Charlotte? - Jön mindjárt, kicsit lemaradt - mondta Phoebe könnyedén. Lenéztem mellette a domb aljába, s láttam, hogy Charlotte ott áll háttal, s egy csöpögő szederbokrot nézeget. - Megyek érte - mondtam megadóan, s elindultam a csúszós lejtőn. - Charlotte! Gyere már! Megfordult, fölnézett. A haja vizesen tapadt a fejére, a szemüvegén is csorgott az eső. - Mi a csudát csinálsz ott? - Szedret kerestem. Gondoltam, még van talán pár szem. - Most nem szedret kéne szedned, hanem feljönni a házba teázni. Lily csinált palacsintát. - Jövök - mondta, s

kelletlenül elindult. Még a forró palacsinta gondolata sem lelkesítette. Dühíthetne, gondoltam, de azért megértettem a kényszeredettséget, hiszen a Phoebe nagyszerű társaságában töltött délutánnak kellett búcsút mondania. Emlékeztem, mikor én magam, Charlotte-nál nem idősebben, ballagtam haza egy phoebés délután elteltével, amelyet a parton töltöttünk, vagy kankalint szedtünk, vagy Porthkerrisbe mentünk a kisvonattal. Mindig olyan nehéz volt visszatérni a hétköznapi ritmusához, az étkezésekhez, a mindennapi életbe. Kinyújtottam Charlotte felé a kezemet. - Akarod, hogy felhúzzalak a hegyre? Kivette a kezét az anorákja zsebéből, s odanyújtotta. Vékony kis marka hideg volt és nedves. - Alaposan meg kell törülköznöd, s innod valami meleget. - Elindultunk föl felé. - Jól telt a délután Phoebével?

- Igen. Rajzoltunk. - Gondolom, fel sem tűnt nektek, hogy esik. - Hát, nem nagyon. A papírom egy kicsit kezdett átázni, de aztán jött az az ember, fölém tartotta az ernyőt, és akkor be tudtam fejezni.

- Dánielnek hívják azt az embert.

- Tudom. Phoebe mondta. Régen vele meg Chips-szel lakott. - Most híres művész. - Igen, azt is tudom. Azt mondta, hogy nagyon jó, amit rajzoltam. - Mit rajzoltál? - Próbálkoztam néhány sirállyal, de mindig elrepültek, aztán megcsináltam fejből.

- Hát ez nagyon merész.

- Azt mondta, hogy jó.

- Remélem, nem hagytad ott a rajzot?

- Nem, Phoebe betette a tarisznyájába.

Kicsit kifulladtunk a beszédől, némán haladtunk tovább. Elértük a kaput, kinyitottam. - Gondoltam rád, vajon hogy vagy - mondtam, ahogy magam elé engedtem Charlotte-ot. - Telefonáltam volna, hogy áthívjalak teára, csak éppen... Keresgéltem a megfelelő szót. Az „annyi dolgom volt” nem tűnt elég igaznak. - Hát, nem túl vidám a nagyinál... - mondta Charlotte a gyerekek őszinteségével. Vidám képet vágtam. - Nos, talán holnap csinálhatunk valamit együtt. - Becsuktam a kaput. - Elmehetünk kocsival valahová, ha Phoebének nincs szüksége a járgányra.

Charlotte elgondolkozott.

- És Dániel is jönne? - kérdezte végül.

Amint betettük a lábunkat a konyhába, Lily félig bosszúsan, félig mulatva lecsapott Charlotte-ra, lehúzta átkozott anoiákja cipzárát, s letérdelve küszködött a szandálja csatjával. - Ej, én nem is értem, némelyek olyan butaságokra képesek. Miss Shackleton... hát, még sosem láttam senkit így elázni. Mondtam, hogy menjen föl, öltözzön át tetőtől talpig, és mi a válasz? Csak nevet, és azt mondja, nem számít. Majd számít, ha tudógyulladást kap. Nem vettétek észre, hogy esik? - Hát, nem igazán - mondta Charlotte. Lily elővett egy száraz törülközőt, levette Charlotte szemüvegét, óvatosan megtörülgette a lencsét, majd gyöngéden visszatette, s egyenesre igazította a kislány orrocskáján. Aztán Charlotte haját kezdte dörzsölni, mintha egy kiskutyát szárogatna, s közben lamentált. Kimentem az előtérbe, hogy levegyem az esőkabátot meg a halászkalapot, s a radiátorra akasztottam őket száradni. Phoebe nappalijának ajtaja nyitva állt. A túloldalon égett a tűz a kandallóban; a lángok fénye a réz kandallórácson táncolt, meg a többi dísz tárgyon - a rézkancsón, az ezüst fényképtartón, a gyümölcstálon. A kandalló előtt állt Dániel, lába a rácson, fél könyéssel a kandallópárkányra támaszkodott. Lehajtott feje profilja ismétlődött a párkány feletti tükörben. A kezében egy papírlapot tartott, azt nézegette. Bementem, mire felnézett.

- Meghoztam Charlotte-ot. Lilyvel van, szárítkoznak. Szedret akart szedni. - Dániel mellé léptem, hideg kezem a lángok fölé nyújtottam. - Mit tanulmányozol? - Ezt rajzolta. Nagyon jó. Átnyújtotta nekem a képet, s aztán lehuppant Chips öreg karosszékének süppedős párnái közé. Fáradtnak láttam, ahogy az állát a mellére támasztva, hosszú lábát maga elé nyújtva ült ott. Szemügyre vettem Charlotte rajzát, s azonnal értettem, miért mondta, amit mondott. Gyerekrajz volt, de fantáziadús és tiszta vonalvezetésű. Charlotte filctollat használt, s az élénk, direkt színek Phoebe ragyogó színekkel megfestett kis olajképeire emlékeztettek. Piros csónak hasította a kobaltkék hullámokat, a vitorla ívesen feszült a szélben. A kormánykeréknél egy figura állt, szemellenzős sapkában, s az előfedélzetén egy nagy, csupa bajusz macska hevert.

- Nagyon tetszik a cica - mosolyogtam.

- Nekem az egész nagyon tetszik - mondta Dániel. - Igazán vidám kép. És ez azért különös, mert nem hinném, hogy Charlotte nagyon

vidám gyerek volna. - Igen - felelte Dániel - s ez biztató. A képet, Phoebe órájának támasztva, a kandallópárkányra tettem.

- Mondtam neki, hogy holnap elviszem valahová. Nincs túl sokat együtt a nagyanyjával. Gondoltam, elmegyünk valahová kocsival.

- Kedves ötlet.

- Örülne, ha te is jönnél.

- Valóban? - Dánielen nyoma sem látszott a lelkesedésnek. Talán unja a női társaságot, gondoltam, vagy nem szívesen töltene el egy egész napot velem és Charlotte-tal? Bárcsak meg sem szólaltam volna... - Biztos van más dolgod is - mondtam. - Igen - felelte. - Majd meglátjuk - tette hozzá. Meglátjuk... Ezt pontosan úgy mondta, mint a felnőttek, akik gyerekkoromban mindig nagyon felbosszantottak e szavakkal, mert képtelenek voltak - vagy nem akarták -elkötelezni magukat. Chips csinálta nekem a körhintát. Az enyém volt. Amikor odaadta, azt mondta, ha akarom, elvihetem magammal Londonba, de én inkább nem vittem el. A körhinta Holly Cottage része volt, és én voltam olyan hagyománytisztelő, hogy ott hagytam. Most is ott volt, ahol mindig: Phoebe nappalijában, a nagy, hasas francia szekrény aljában Aznap este, amikor a teázás nyomait eltüntettük s elmosogattunk, Charlotte odament, és kivette a játékot. Óvatosan a kandalló előtti asztalhoz vitte s rátette. Chips egy régi gramofonból csinálta a körhintát. Levette róla a fedelet és a kart a túvel. Kivágott egy hanglemez nagyságú korongot furnérlemezből, közepén lyukkal, amely éppen beleillett a gramofon középső orsójába. A fakorongot pirosra festette, s a szélére állatokat rakott. Chips ezeket is apró lombfűrészsel vágta ki a rétegelt lemezből. Volt tigris, elefánt, zebra, póniló, oroszlán és kutya - mindegyik saját színére csikozva, pettyezve, s mindegyikük hátán festett nyereg pompázott, hozzá aranyszáלבól apró zablát és kengyelt is illesztett az alkotó. Sokféleképpen lehetett játszani a körhintával. Építőkockával, gazdafigurákkal, faállatokkal - amelyek egy szétesett Noé bárkájából származtak -, vidámparkot vagy cirkuszt lehetett építeni köré. Leginkább azonban önmagában használtam: felhúztam a gépezetet a kurblival, s felkattintottam a pöcköt, amire forogni kezdett az egész. Volt egy másik pöcök, amellyel a forgás sebességét lehetett szabályozni. Nagyon lassan is el lehetett indítani

(hogy az utasok fel tudjanak szállni, magyarázta Chips), aztán felgyorsítani, hogy az állatok szinte egybemosódva pörögtek. Charlotte is ezt csinálta most. Úgy pörgött a hinta, mint egy bűgőcsiga. Végül a szerkezet lejárt, s a körhinta lassan megállt.

Charlotte leguggolt elé, s kézzel forgatva a talapatot, mindegyik állatot jól megnézte. - Nem is tudom, melyiket szeressem a legjobban... - Az én kedvencem mindig a tigris volt - mondtam. - Olyan vad pofája van. - Igen. Olyan, mint A dzsungel könyvében, nem? És amikor gyorsan pörög, akkor olyan, mintha a tigris körberohangálna a fa körül. De miért kellett ezeket az ódivatú gramfonokat gyorsra meg lassúra állítani? A papa sztereoója Sunningdale-ben mindent tud, de nincs rajta ilyen lassú-gyors kapcsoló. - Ez nagyon jó móka volt - felelte Phoebe. - Egy normális lemezt föl lehetett tenni lassan, és olyan volt, mintha egy nagydarab orosz énekes basszus hangon dörmögne. Akkor aztán felgyorsítottuk, és az egész átment magas hangú sivítózásba. Min dia egy egér énekelne.

- De miért? Miért volt így? - Halvány fogalmam sincs - felelte Phoebe, mint mindig, amikor nem tudta valamire a választ. Charlotte hozzám fordult.

- És te tudod?

- Nem. én sem.

- És te? - fordult Dánielhez. Dániel mindedig meg sem szólalt. Valójában a teázás idején is jórészt hallgatott. Most, Chips karosszékében, ugyanúgy a körhintát nézte, mint mi, többiek, de valahogy mégis távolinak, elrévedőnek tűnt, mint aki lélekben másutt jár. Most várakozva néztünk rá, de még csak meg sem hallotta, hogy Charlotte kérdezett tőle valamit.

- És te tudod, Dániel? - ismételte meg Charlotte.

- Mit tudok? - Hogy miért sivítós a zene, amikor gyorsan játsszák, és miért dörmög, amikor lassan? Dániel eltöprengett, aztán azzal állt elő, hogy talán a centrifugális erőnek van valami köze a dologhoz.

- És az meg micsoda? - fintorgott Charlotte.

- Az az erő, amely a centrifugátat működteti.

- Nincs centrifugám.

- Nos, majd ha nagylány leszel, akkor talán lesz, megnézheted, hogy működik, és akkor tudni fogod, mi a centrifugális erő. Charlotte megint felhúzta a körhinta szerkezetét. A kandallópárkány fölötti óra elütötte az ötöt. - Charlotte, ideje volna hazamenned - mondta Phoebe gyöngéden. - Jaj, muszáj? - Nem, nem muszáj, de azt mondtam, hogy ötre hazamégy. Charlotte felnézett, s a szája sírásra görbült.

- Nem akarok hazamenni. Nem is tudok, mert esik az eső. - Prue majd elvisz kocsival.

- Jaaj...

Gyorsan megszólaltam, hogy megelőzzem a könnyeket: - És ne felejtsd el, hogy holnapra megbeszéltünk egy randit. Elmegyünk együtt valahova kirándulni. Elmenjek érted? - Ne. Utálok, ha értem jönnek, mert utálok várni. Mindig félek, hogy nem jönnek értem. Inkább én jövök ide, mint ma reggel. Mikorra legyen itt? - Hát, úgy fél tizenegyre? - Oké.

Dániel feltápáskodott a karosszékéből. - És te hová mégy? - kérdezte Phoebe. - Nekem is mennem kell - felelte. - Azt hittem, velünk vacsorázol. Lily csinált rakott csirkét... - Nem, nem maradhatok... Vissza kell mennem. Telefonálnom kell. Megígértem Peter Chastaluak, hogy kapcsolatba lépek Lewis Falconnal, de nem csináltam ez ügyben semmit... - Nos, jó - mondta Phoebe, aki mindig első szóra elfogadta mások érveit, sohasem próbált vitatkozni. - Akkor jobb, ha Prue-val mész, elvisz Porthkerrisbe, miután kitette Charlotte-ot.

Dániel rám nézett.

- Megtennéd?

- Szívesen.

Ami nem volt igaz, mert azt szerettem volna, ha Phoebével és velem vacsorázik. - Viszontlátásra, Phoebe. - Dániel odalépett Phoebéhez, hogy megcsókolja, ő meg kedvesen megveregette a kaiját, afféle „menj csak, nincs harag” stílusban. Nekem is így kellene viselkednem, mondtam magamban, miközben a kabátomért mentem. Ha nem akarom elveszíteni a barátságát, akkor ilyennek kell nekem is lennem... A kocsiban Dániel mellett ült, Charlotte hátulról kandikált előre közöttünk, hogy a szemem sarkából elmosódottan észlelhettem arca sápadt foltját. - Hova megyünk

holnap? - tudakolta. - Nem tudom. Még nem gondolkoztam rajta. Szerinted mi lenne a jó? - Felmehetnénk Skadden Hillre. Talán van ott szeder. És a heg}- tetején rengeteg szikla van, az egyikén rajta van egy óriás lába nyoma. Tényleg! Egy hatalmas, igazi lábnyom.

- Penjizalba is mehettek - szólalt meg Dániel. - Mi van Penjizalban? - kérdeztem. - A sziklákon át vezet egy ösvény, s apálykor a víz a kövek között tavat formáz, ahová kijönnek a fókák, és ott úszkálnak. Charlotte nyomban elfelejtette Skadden Hillt. Az óriások lábnyoma semmi a fókákhoz képest!

- Jaaj, menjünk oda! Még sohasem láttam fókát, legalábbis közélről nem. - Én még azt sem tudom, hol van Penjizal - mondtam. - Megmutatod nekünk, Dániel? - Charlotte öklével ütögette Dániel vállát, hogy az végre csak rá figyeljen. - Velünk jössz, ugye? Na, gyere velünk? Dániel nem válaszolt rögtön erre a szenvedélyes kitörésre. Tudtam, hogy azt várja, avatkozzam be, álljak elő valami mentséggel a számára, de én önző módon hallgattam. A szélvédő száraz részén át, ahol járt az ablaktörlő, láttam, hogy sáros víz zúdul végig az országúton; a tölgyfákat, amelyek csupasz ágaikkal feketén meredtek az égre, verte az eső.

- Kérlek - kuncsorgott Charlotte. -Talán... - mondta Dániel. Charlotte azonban nem adta fel ilyen könnyen. - Igen vagy nem? - Nos, jó... - Dániel a kislány felé fordította a fejét, s rámosolygott. - Megyek. - Jaj, de jó! - Charlotte tapsikolt. - Mit hozzak, Prue? Vegyem föl a gumicsizmámat? - Igen, ez jó ötlet. És egy rendes esőkabátot is hozzá, hátha esik. - De azért piknikezünk, ugye? Még esőben is? - Igen, piknikezünk. Majd találunk alkalmas helyet. Mit szeretnél? Sonkás szendvicset?

- Igen. És kólát.

- Nem hinném, hogy van kólánk.

- Szerintem a nagyinak van. Ha nincs, akkor megyek és veszek. A faluban lehet kapni. Megérkeztünk a White Lodge kapujához. Behajtottam, aztán föl a kurta kocsibejárón. A ház, ahogy korábban is, semmitmondóan és zártan állt az esőfüggöny mögött, mint a tartózkodás mintaképe. A lépcső előtt álltam meg, s Dániel kiszállt, hogy Charlotte-ot kiengedje a hátsó ülésről. Ott állt, és lenézett a kislányra, aki a rajzát szorongatta. Phoebe levette a kandallópárkányról, s búcsúzáskor Charlotte kezébe nyomta. - Ne

felejtse itt - mondta Phoebe, s reménykedve hozzátette: - Talán odaadhatnád nagyanyádnak... Charlotte azonban Dániel felé nyújtotta most a rajzot.

- Nem akarod megtartani? - kérdezte félénken.

- Nagyon szeretném. De nem a nagyanyádé?

- Nem. Neki úgysem kellene.

- De nekem igen. - Elvette.

- Köszönöm. Vigyázni fogok rá.

- Akkor holnap találkozunk. Viszlát.

- Viszlát, Prue. Köszönöm, hogy hazahoztál.

Néztük, ahogy felmegy a bejárati ajtóhoz vezető lépcsőn. Amint Dániel beszállt mellém, az ajtó kinyílt. Sárga fénypászma vetődött a párába, s Mrs. Tolliver állt ott. Integtetett - talán köszönetképpen, talán búcsúzóul -, aztán behúzta Charlotte-ot az ajtón.

5

Elindultunk Porthkerris felé. Rövid volt az út, de ezúttal szótlanul tettük meg, Dániel meg én. A csönd két ember között kellemes is lehet olykor-olykor, mert beszédesebb ezer szónál. Másszor azonban a csönd feszült, kínos - és ez most ilyen helyzet volt. Szerettem volna megtörni ezt a kínos hallgatást, valami banális beszélgetést kezdeményezni, de elriasztott Dániel elutasító viselkedése. Nem találtam szavakat, amelyeket e magas, néma idegennek mondhatnék, aki mellettem ül. A kezében még mindig Charlotte rajza volt. A fejét elfordította tőlem. Kinézett a vizes, szürkészöld mezőkre, a kőfalakra, az esőbe. Nem volt mondanivalónk egymás számára. Végre elértük a hotel kapuját. Befordultam, s megálltam az elegáns kocsik között. E rosszkedvű estén még a gazdagságot árasztó Kastélyszálló is kissé elárvultnak látszott, mint egy süllyedőfélben lévő tengerjáró - csupán néhány ablak fényét verték vissza a pocsolyák. Leállítottam a motort, s vártam, hogy Dániel kiszálljon. Az eső dobolt a kocsik tetején, s a távoli tenger felől fújó szél zúgott, más hang nem hallatszott. Ha füleltem, kivehettem a hullámtörőkön meg-megtörő tengervíz robaját. Dániel felém fordult. - Bejönnél? Nem is értem, miért fáraszt a kérdéssel. - Nem. Lewis Falconnal kell beszélned. És

nekem is vissza kell mennem... - Kérlek - mondta ellentmondást nem tűrően. - Kérlek szépen. Beszélni akarok veled.

- Miről?

- Megihatnánk valamit.

- Dániel...

- Kérlek, Prue. Lekapcsoltam a világítást, s kiszálltunk. A forgóajtó megint besodort bennünket a meleg, illatos, süppedő szőnyeges, túlfűtött térbe. Ezúttal - talán a komisz idő miatt - többen voltak a hallban. A teázóasztalok körül ültek, újságot olvastak, kötés közben csevegtek a hölgyek. A levegőben sűrűn terjengett a késő délutáni unalom. Dániel elindult a bár felé, de még korán volt, ki sem nyitották. Megállt az ajtó előtt.

- A francba - mondta olyan hangosan, hogy néhány szempár felénk fordult. Zavarban voltam. Tudtam, hogy mennyire kirí a megjelenésünk innen: Dániel elnyűtt farmernadrágját viselte, sötét, vastag pulóverrel, én pedig egy öreg tengerészkék kabátban voltam, amely jobb napokat is látott már; a hajam szélfűtta, kócos... El akartam menni. - Én nem is akarok inni semmit - mondtam.

- De én igen. Gyere, menjünk fel a szobámba. Anélkül, hogy megvárta volna, mit szólok, nekilendült a lépcsőnek, hosszú lábával hármásával szedve a fokokat. Utánaindultam, mert nem tudtam mi egyebet tenni, közben a hátamban éreztem a figyelő tekinteteket. Tudtam, hogy a legrosszabbat tétélezik fel rólunk, de mivel halvány fogalmam sem volt, mi lelte Dánielt, s olyan rosszul éreztem magam ebben a helyzetben, nem törődtem vele. Dániel szobája az első emeleten volt, egy széles, hosszú folyosó végében. Elővette a kulcsot a zsebéből, bement, felkapcsolta a lámpákat. Odaérve láttam, hogy a szálloda egyik legjobb szobáját kapta, amely egy kilenclyukú kis golfpályára néz. A pálya gyepe egy kis erdő felé lejtett, s annyira a hegy tetején voltunk, hogy a fák fölött látszott volna a tenger távoli horizontja, ha nincs sötét. Az ablak azonban tárva-nyitva állt, a szél beviharzott, megtáncoltatta a hosszú függönyöket, mint rosszul megfeszített vitorlákat. Dániel becsukta az ajtót, aztán az ablakot is. A függönyök abbahagyták örült táncukat. Körülnéztem a tágas, kényelmes szobában, amely meglepően otthonos volt - sokkal inkább hatott egy kedves vidéki kúria hálósobájának, semmint személytelen hotelszobának.

Kandalló is volt, fölötte csinos tükör, rózsaszín üvegkeretben. Virágos huzatú karosszékek sorakoztak a kandalló előtt, ugyanez az anyag takarta a fésülködőasztalt. Kis asztalon állt a televízió, mellette apró hűtőszekrény. Még virág is volt a kandallópárkányon, meg egy kosárka friss gyümölcs a széles franciaágy mellett. Mikor becsukta az ablakot, Dániel begyújtotta az elektromos kandallót, amelyben azonnal felvillantak a mű fahasábok. Még mindig Charlotte rajzát szorongatta. Most óvatosan elhelyezte a kandallópárkány közepén. A tükörben láttam nyugodt arcát. Néztem és vártam. - Az én gyerekem - szólalt meg. A tükörképe mögött láttam a saját sápadt, elmosódott arcomat, meg ahogy ott állok, zsebre dugott kézzel. Az egész kép torznak tűnt - a tükör üvegében lehetett valami -, úgy festettem, mint egy kísértet - valami vízbe fült ember kísértete.

Hirtelen nagyon nehezemre esett megszólalni. - Charlotte... - nyögtem ki, de csak suttogás lett belőle. - Igen, Charlotte. - Dániel hátat fordított a kandallónak, s a szoba két végéből farkasszemet néztünk. - Az én gyermekem.

- De miért mondd ezt nekem?

- Az én gyermekem - ismételte.

- Jaj, Dániel...

- Tudod, nagyon sok évvel ezelőtt viszonyom volt az anyjával. Nem voltam belé szerelmes, ő meg férjnél volt, már gyereke is volt. Minden ellenünk szólt. Mégis, dacára minden logikának, megtörtént. És Charlotte a gyümölcse annak a hosszú, forró nyárnak, amely maga volt a legteljesebb örület. - Tudok a dolgról - mondtam. - Legalábbis rólad és Annabelle Tolliverről tudtam.

- Phoebe mondta...

- Igen.

- Gondoltam, hogy talán megemlíti. Sőt biztos voltam benne. Egymásra bámultunk. Az agyam, mint egy rémült nyuszi, kiutat keresett, menekülést, de hiába. Megpróbáltam arra gondolni, hogyan is mondta Phoebe. „Annabelle volt az, aki megkörnyékezte Dánielt. Dániel nagyon zárkózott ember volt. Egyébként az egész ügy jelentéktelen.” - De hát... én azt hittem... vagyis nem gondoltam... Dániel a segítségemre sietett, nehogy tovább kelljen keresgélnem az ildomos fordulatokat. - Azt hitted, hogy csak ide-

oda járkáltunk. Mindig is reméltem, hogy Phoebe és Chips is így hiszi. De látod, mégsem volt ennyire ártatlan a dolog... - És biztos... biztos, hogy a te gyereked? - Abban a percben tudtam, ahogy ma délután megláttam, ahogy ott ült a kempingszékben, a hullámtörő végében. A hidegben, esőben, hogy befejezze a képét. Prue, olyan fehér vagy, mint a fal! Mindkettőnkre ránk fér egy pohár ital, azt hiszem. Néztam, ahogy kinyitja a hűtőszekrényt. Kivett két poharat, jeget, szódát meg egy üveg whiskyt.

- Dániel, én nem iszom whiskyt.

- Nincs itt semmi más. - Kitekerte az üveg kupakját.

- De még csak nem is hasonlít rád - mondtam. - Annabelle-re sem hasonlít. Van egy fotóm az anyámtól, kilenc-tíz éves rajta. Charlotte kiköpött az anyám... - Tudtad, hogy Annabelle a gyerekedet hordja?

- Mondta, igen.

- És ez nem volt elég?

- Ahogy a dolgok alakultak - hát nem...

- Nem értem. Becsukta a hűtő ajtaját, s kezében a pohárral a tetejére könyökölt. - Prue, vedd le a kabátod. Úgy festesz, mint aki itt is van, meg nincs is. És talán át is áztál. Nehogy megfázz! Egyáltalán nem érdekelt, hogy megfázom-e vagy sem, de azért levettem s egy szék hátára terítettem a kabátomat. Odaléptem, s ő felém nyújtotta a poharamat, amely jegesen hideg volt. - Nem értem, Dániel - ismételtam. - Nem is értheted, ameddig nem tudsz többet Annabelle-ről. Találkoztatok már egyáltalán? - ráncolta a homlokát.

- Amikor Phoebénél voltál? - Nem, sohasem futottunk össze. Talán azért, mert ő általában nyárra jött ide, én pedig akkor Northumberlandben voltam, az apámmal. - Akkor érthető.

- Szerelmes voltál belé? - A kérdéseim hidegen hangzott, mintha ez nem is volna fontos. - Nem, nem voltam belé szerelmes. Ha jól meg gondolom, nem is kedveltem túlzottan. De volt benne valami... lenyűgöző, ami minden más érzelmet helyettesített. Én húszéves voltam, ő huszonnyolc. Félje volt és gyereke. Persze egyik sem számított... - De hát az emberek... nem pusmogtak? Phoebe és Chips biztosan tudták... - Ők tudták, persze, de azt hitték, hogy csak virgonc flörtölés. Annabelle pedig okos volt. Mindig ő irányította a játszmát. Folyton rengeteg férfi lebzselte körülötte. - Biztos nagyon szép volt. - Nehéz volt ezt irigykedés nélkül mondanom, de hát rám

még sohasem mondták, hogy „lenyűgöző”, és tudtam, hogy soha nem is fogják mondani. - Nem, nem volt szép. De nagyon magas volt, karcsú, s az arca mint egy sziámi macskáé - apró orr, hosszúkás felső ajak, s a mosolya tele titokkal. Talán a legjobb szó rá az, hogy titokzatos. A szeme pedig döbbenetes volt - óriási, kissé ferde és sötétzöld.

- Hol találkoztatok? - Phoebe és Chips cipelt el arra a partira. Nem akartam elmenni, de ők azt mondták, muszáj, mert meg vagyok híva, és meg fogok penészedni, ha csak dolgozom, és semmi más nem csinálok. És Annabelle ott volt. Azonnal megláttam, ahogy beléptem. Pedig a másik oldalon volt, körülötte más asszonyok férjei. Megláttam az arcát, és azonnal szerettem volna lerajzolni. Gondolom, bámultam rá, mert felnézett, egyenesen a szemem közé, mintha tudta volna, hogy ott vagyok. És akkor elfelejtettem, hogy rajzolni akarom. - Dániel bánatosan mosolygott, s megcsóválta a fejét. - Mintha rögbiztem volna, s egyszer csak jól gyomorszájon rúgnak.

- Velem ilyesmi még sohasem történt. Reméltem, hogy mosolyra fakasztom gyöngé kis próbálkozásommal az irányban, hogy némi egészséges komolytalanságot mutassak, de nem is hallotta. Le-föl járkált, pohárral a kezében, mintha nem tudna egyszerre beszélni is meg nyugton is maradni. - Legközelebb a tengerparton találkoztunk. Kaptam egy szörfdeszkát Ausztráliából. Egy barátom hozta Sydneyből. Északi szél volt aznap, s a nagy hullámok mérföldeken át jöttek be a part felé. Addig szörföztem, amíg meg nem jött az apály, s amikor kékenzölden kijöttem a vízből - mert nem volt pénzem gumiruhára -, láttam, hogy Annabelle ücsörög az egyik dűne tetején, és engem néz. Nem tudtam, mennyi ideje van már ott. Piros szoknya volt rajta, a haja lazán, feketén lobogott a szélben. Senki más nem volt a strandon azon a borús napon, s tudtam, hogy rám vár. Felmásztam hát oda, ahol ült, beszélgettünk, elszívtuk a cigarettáját. Körülöttünk a sás leveleit ellapította a szél - emlékszem, arra gondoltam, olyan, mintha egy állat szőrét borzolná... Később hazasétáltunk, a golfpályák vadkakukkfütől illatoztak. Néhány férfi - golfozók - ment el mellettünk, s láttam, hogy megbámulják Annabelle-t, aztán némi irigységgel néznek rám. Ettől jól éreztem magam. És ez aztán mindig így volt - ha

bementünk egy sörözőbe, vagy ha mellette ültem a kocsiban, a tetőt lehajtottuk, s a nap az arcunkba sütött... Megálltunk a lámpánál, s a járókelők odafordultak, bámultak, mosolyogtak. -Talán azt gondolták, milyen szép pár... - Inkább azon csodálkozhattak, hogy egy ilyen fantasztikus jelenség, mint Annabelle, mit csinál egy ilyen nyakigláb taknyos oldalán.

- És meddig ment ez? - Két hónapig. Nagyon meleg volt azon a nyáron. Azt mondta, ebben a forróságban nem viheti haza a kisfiút Londonba, így hát maradtak Penmarronban. El nem mozdult innen.

- Beszél a férjéről? - Leslie Collisról? Nemigen. A szóbeszéd szerint csak a pénzéért ment hozzá, és valóban, semmi szeretet nem volt abban, amikor emlegette a férjét. Ez egyáltalán nem zavart. Nem akartam tudni a férfiről. Nem is akartam rágondolni. Nem akartam büntudatot. Ha az ember eléggé eltökélt, akkor egészen jól ki tudja zárni a zavaró körülményeket az agyából. Nem is gondoltam korábban, hogy képes vagyok erre. Így mindjárt könnyebb volt az egész. - Talán ha az ember húszéves, akkor így is kell élnie... Dániel mosolygott. - Úgy beszélsz, mint egy öreg bölcs. Mint Phoebe.

- Bárcsak olyan volnék... Dániel még mindig ide-oda járkált a szép szobában, mint egy ketrecbe zárt tigris. - Az évnek ebben a szakaszában, szeptemberben lehetett - folytatta. - Csak éppen nem esett. Még tartott a napfény, a forróság. Úgyhogy nagyon váratlan volt, amikor Annabelle bejelentette, hogy visszamegy Londonba. A parton voltunk megint. Úsztunk. Dagály volt és késő délután. A víz feljött a meleg homokra, a tenger is meleg volt és szinte mézszínű. Ültünk, cigarettáztunk, amikor mondta, hogy visszamegy Londonba. Azt vártam, hogy megrohan az elhagyatottság sivár érzete, de rá kellett jönnöm, hogy nem így van. Sőt, érdekes módon, mintha megkönnyebbültem volna. Akkor akartam abbahagyni, amikor még jól érezzük magunkat együtt. Nem szerettem volna, ha megkeseredik a szám íze... Azt is tudtam, hogy dolgoznom kell újra. A festés mindig is a legfontosabb volt az életemben, s már kezdett fájni a hiánya. Szerettem volna mindennek hátat fordítani s csak a festésnek élni, beleölni magam. A Chipsszel töltött évem lassan a vége felé járt. Utazni akartam, tanulni, Amerikába menni. Valami jelentéktelen dologról kezdtem beszélni, amikor Annabelle

közbevágot. Akkor mondta meg, hogy gyereket vár. „A te gyereked, Dániel”, mondta. Tudod, amikor kamasz voltam, mindig borzadva gondoltam egy efféle helyzetre. Hogy egy lányt teherbe ejtek. Egy lányt, akit nem akarok elvenni. És akkor jön az apasági per, a feldühödött nagyapák, kikényszerített házasság. Lidérces... És akkor egyszer csak megtörténik, de nem úgy... Beszélt, beszélt, és csak lassan jutott el megbénult agyamba, hogy semmit sem akar tőlem. Nem akar miattam elválni, nem akarja, hogy megszőktessem, nem akar feleségül jönni hozzám. Nem akar pénzt sem. Azt éreztem, hogy azért valahol kell lennie egy csapdának ebben. Mikor befejezte, akkor megkérdeztem, hogy „és a férjed?”. Mire Annabelle nevetett, és azt mondta, nem fog semmit sem kérdezni. Mondtam, hogy ezt nem hiszem, egy férfi sem fogadja el egy másik férfi gyereket. Annabelle azonban állította, hogy Leslie Collis ezt teszi majd, hogy ne essék csorba se a jó híren, se a büszkeségén, mert semmit sem utál jobban, mint nevetségessé válni. Számított neki. Mit gondolnak róla a kollégái, hogy mit beszélnek az emberek. Felépítette önmagából a rendíthetlenség mintaképét, s ezt nem hagyhatta elveszni. Mikor Annabelle látta, milyen képet vágok, megint nevetett, és azt mondta: „Ne félj, Dániel, nem fog lelőni.” De ez az én gyerekem, mondtam, mire eldobta a cigarettát, kisimította a haját az arcából, és azt mondta, ne aggódjak, jó otthona lesz. Úgy beszélt, mintha csak egy kutyáról volna szó. Dániel végre abbahagyta a járkálást. A szoba közepén állt mozdulatlanul, és a kezében lévő pohárra bámult. Még volt benne egy kis whisky, amelyet most gyors mozdulattal felhajtott. Reméltem, hogy nem akar újat tölteni. Most olyannak láttam, mint aki hajlamos itallal ringatni magát a teljes feledésbe. De visszatette az üres poharat a hűtő tetejére. Észlelte, hogy besötétedett, s az ablakhoz lépve behúzta a nehéz függönyöket. A sivár éjszaka kinn rekedt. Felém fordult.

- Nem mondasz semmit?

- Semmi okos nem jut az eszembe.

- Meg vagy döbbenve. - Hát, ez elég furán hangzik. Nekem semmi okom, jogom a döbbenetre. Nem vagyok abban a helyzetben, hogy állást foglalhassak. De miattad sajnálom, hogy így történt. - Még nem mondtam el mindent. Akarod hallani a többit is? - Ha el akarod

mondani. - Igen, akarom. Én... nem beszéltem így senkivel évek óta. Nem is tudnám már abba hagyni talán, ha akarnám se... - Még soha senkinek nem beszéltél erről? - De. Chipsnek elmondtam. Először nem akartam. Azt hittem, nem tudnám megtenni... Először is, szégyelltem magam. Leslie Collis nem az egyetlen ember volt, aki nem szerette, ha nevetségessé teszik. De én sohasem tudtam sokáig rejtgetni az érzéseimet, úgyhogy pár napi idétlenkedés után, amikor Chips műtermében serteperéltem és mindent leejtettem, Chips elveszítette a türelmét, és megkérdezte, hogy mi az ördög van velem. Akkor elmondtam. Mindent egy szuszra, s ő hallgatott, nem szólt közbe egy szót sem. Csak ült a rozoga székében, és pipázott. Mikor kiadtam magamból mindent, akkora megkönnyebbülést éreztem, hogy nem is értettem, miért nem mondtam el neki azonnal... - Mit szólt? - Egy darabig semmit. Csak fújta a füstöt, és a semmibe meredt. Meghányta-vetette a dolgot. Nem tudom, mit gondolt. Kicsit azt vártam, hogy azt mondja, szedjem a cókómat, és menjek, többé ne rontsam Holly Cottage-ban a levegőt. Végül is kiverte a pipát, s eltette. „Fiatalember, téged bevitte az erdőbe”, mondta végül. És beszélt Annabelle-ről. Hogy mindig is amorális volt, nyíltan flörtölt mindenkivel. Az a nyár sem volt másfolyen. Ami pedig a gyereket illeti, számításba jön egy másik férfi, egy farmer, aki Falmouth felé lakik, felesége van és gyerekei. Chips véleménye szerint nagyon is lehetséges, hogy ő az apa. És ezt Annabelle is tudja. Mikor ezzel előállt, végképp összezavarodtam. Meg is könnyebbültem egy kicsit, ugyanakkor becsapva is éreztem magam. A büszkeségemen komoly csorba esett. Tudtam, hogy becsapom Leslie Collist, másrészt úgy jött nekem, aki épp csak férfinak érezhettem magam, mint az orra rúgás, hogy Annabelle megcsal. Nagyon szánalmasan hangzik, nem? - Nem. Érthető. De ha így volt, miért mondta, hogy a gyerek a tiéd? - Én is ezt kérdeztem Chipstől. És azt felelte, hogy Annabelle mindig ilyen volt. Mi értelme zúrt kavarni, ha a nyomában nem marad ott egy kis bánat és büntudat. Hihetetlen, igaz? - Hihetetlennek hangzik, de ha Chips mondta, akkor igaz. - Így is van. Elment Annabelle-hez aznap este, hogy beszéljen a fejével. Elsétált a White Lodge-ba, s Annabelle-t egyedül találta. Ő először megpróbálta ámítani Chipset, hogy a gyerek csak az enyém lehet,

senki másé. Aztán mikor Chips szembesítette azzal, amit nekem is elmondott a másik férfiről - mikor kimondta a nevét, akkor Annabelle megtört, és elismerte, hogy akár ő is lehet az apa. Csak éppen szívesen gondolt arra, hogy én vagyok... Sohasem láttam többé. Két napra rá visszament Londonba, vitte a kisfiút meg a dadát. Chips meg én egyetértettünk abban, hogy most már nekem is ideje útnak indulnom. Túl sokáig maradtam.

- Phoebe tudott minderről? - Nem. Nem akartam neki elmondani, és Chips helyeselt, hogy jobb is úgy. Szerencsés esetben nem lesz a dolognak visszhangja, s mi értelme volna felzaklatni Phoebét, vagy bármilyen feszültségei szí tani közte meg Mrs. Tolliver között egy ilyen kis faluban, mint Penmarron, ahol együtt kell élniük.

- Milyen bölcs ember volt Chips... - Bölcs és megértő. Nem is tudom elmondani, hogy milyen kedves volt velem akkoriban. Mint a legjobb apa. Mindent elrendezett, még pénzt is adott kölcsön addig, míg meg nem vetem a lábam. Ajánlóleveleket írt a New York-i barátainak, de a legfontosabb az volt, hogy írt Peter Chastalnak, Londonba. .Akkoriban még egészen új volt a galéria, csak két éve működött, de Peter már elég jó nevet szerzett magának a művészvilágban. Vittem egy nagy paksaméta anyagot neki, s mielőtt elmentem Amerikába, megegyeztünk, hogy kiállítja a munkáimat, s az ügynököm lesz. És azóta is az. A rajongó kritikára gondoltam, amelyet a vonaton olvastam.

- Jó munkát végzett.

- Igen. Szerencsém volt.

- Chips szokta mondani, hogy semmit sem ér a tehetség, ha az ember nem dolgozik és nem csiszolja. - Chips rengeteg elmés dolgot mondott. - A munka tartott innen távol tizenegy évig? - Ezt szoktam mondani magamnak Mert nem szeretnék arra gondolni, hogy elmenekültem a történetek elől. Pedig talán így volt... Futottam. Egyre messzebb. Először New Yorkba, aztán Arizonába, San Franciscóba. Ott kezdett el érdekelni a japán művészet. San Franciscóban nagy japán kolónia él, s összejöttem néhány fiatal festővel. Minél többet dolgoztunk együtt, annál inkább éreztem, milyen keveset tudok. A japán festészet hagyományai évszázadosak. Egyszerűen lenyűgözött. Elmentem hát Japánba, hogy megint tanuljak, hogy megint egy öreg és bölcs ember lábánál

ülhessek. Az idő elveszítette a jelentőségét. Négy évig maradtam. Néha úgy tűnt, napok teltek el, máskor, mintha egy örökkévalóság... Ez a kiállítás Peter Chastalnál azokban az években gyökeredzik. Említettem, hogy nem akartam hazajönni. A megnyitók mindig riasztottak. De ugyanakkor Angliába visszajönni is féltem. A világ másik felén könnyű volt nem gondolni Annabelle-re és arra, hogy talán enyém a gyerek. De ha visszajövök... Lidérces álmaim voltak Londonról, arról, hogy Annabelle meg a gyermekem egyszer csak felém jönnek az utcán... - Nem volt kicsit kockázatos idejönni Cornwallba? - Minden olyan sorsszerűnek tűnt. Hogy találkozom egy idegennel egy kocsmában, aki felajánlja, hogy elhoz. Majdnem Londonban maradtam, de nagyon szerettem volna Phoebét újra látni. Visszagondoltam a tegnapi. Amint a földszinti bárban ültünk, ő mély hallgatásban, én pedig Mrs. Tolliverről és Charlotte-ról fecsegek. - Dániel, mikor mondtam, hogy Charlotte itt van Penmarronban, a nagyanyjánál, akkor tudnod kellett, hogy ő az... - Igen, rájöttem. És azt is tudtam, hogy elkerülhetetlenül találkozni fogunk. Mintha minden valami felsőbb erő parancsára történne, s nekem semmi befolyásom sincs az eseményekre. Mikor ma délután Phoebéhez mentünk, s kiszálltunk a kocsiból, tudtam, hogy Charlotte valahol ott van a házban. Tudtam, még mielőtt Lily mondta volna. És amikor kimentem értük a domboldalba, a hullámtörőhöz, végig azt hajtogattam magamban, hogy annyi év bizonytalanság után végre megtudom... Először nem is vettem észre. Mindketten teljesen belemerültek a munkájukba. Aztán Phoebe meglátott, és kimondta a nevemet. Charlotte meg fölnézett. És megláttam azt a vékony kis arcát. És tudtam, hogy ha akaratlanul is, Annabelle igazat mondott nekem. Szóval így történt. Úgy éreztem, már ezer éve állok, és hallgatom Dánielt. A fejem megfájdult, fáradt voltam, kimerült. Nem tudtam, hány óra lehet. Odalentről, a hotel szívéből zajok és illatok jöttek. Távoli edénycsörömpölés, halk zeneszó; valami jellegtelen játszottak A muzsika hangjából. Vissza kéne mennem Holly Cottage-ba, Phoebéhez meg a rakott csirkéhez. De majd később... - Ha nem ülhetek le, meghalok - mondtam. A kandallóhoz mentem, s belerogytam az egyik virágos huzatú karosszékbe. A mesterséges lángok most is ugyanolyan vígan nyalogatták a mű fahasábokat. Hátradőltem a székben, államat

belefűrtam a pulóverem nyakába, s a táncoló, egy helyben buzgólkodó lángocskákat bámultam. Hallottam, hogy Dániel újratöltte magát. Pohárral a kezében odajött hozzám, s leült velem szemközt a másik székbe. Felnéztem rá, a pillantásunk összefonódott. Mindketten nagyon ünnepélyesek voltunk.

- Szóval most kiöntötted a szíved - mosolyogtam rá. - Azt persze nem tudom, hogy miért éppen előttem...

- Valakinek el kellett mondanom. És mintha valahogy részese volnál ennek a történetnek. - Nem, nem vagyok részese. - Körülbelül ennyi volt, amiben teljesen biztos voltam. Egyébként a helyzetre, amelyben Dániel most volt, nem láttam megoldást Kicsit törtem a fejem, aztán folytattam: - ...És mintha te sem volnál részese. Vége, Dániel. Lejátszódott. Elfelejtethető. Az élet meg}* tovább. Azt gondoltad, hogy Charlotte a te gyereked is lehet, most már tudod, hogy így van. Csak ennyi változott. Charlotte most is Charlotte Collis, Leslie Collis lánya, Mrs. Tolliver unokája és Phoebe kis barátnője. Fogadd ezt el így, és a többit felejtse el. Úgysem tudsz mást tenni. Rájöttél az igazságra, de ez nem számít. Nem változtat semmin. Charlotte-ért sohasem voltál felelős, és most sem vagy az. Gondolj rá úgy, mint egy kislányra, akivel a tengerparton találkoztál, aki történetesen éppúgy tehetségesen rajzol, mint te, és aki emlékeztet az anyádra. Dániel hallgatott egy darabig. - Ha csak ennyivel kellene megbékélnem - mondta végül -, akkor nem lenne olyan rossz...

- Mire gondolsz?

- Arra gondolok, amit te is megfigyeltél a vonaton, és amit Lily Tonkins, akinek megvan a magához való esze, és olyan éles a szeme, azonnal megjegyzett. Charlotte nemcsak hogy szemüveget hord, de rágja a körmét, magányos, boldogtalan, és nyilvánvalóan elhanyagolják. Elkaptam a szemem Dánielről, s a tűz irányában kerestem menedéket. Ha rendes kandalló lett volna a szobában, akkor most áthidalhattam volna ezt a nehéz percet azzal, hogy megpiszkálom a tüzet, vagy teszek rá fát. Így azonban nem tudom, hová legyek. Tudtam, és Phoebe is tudta, és Lily Tonkins is tudta, hogy minden bizonnyal ez az igazság, amit most Dániel mondott. De ha most igazat adok neki, talán ártok Charlotte-nak, Dániel számára pedig megnehezítem, hogy elfogadja a helyzetet. Nagy

levegőt vettem, kerestem a szavakat. - Nem kell mindent, amit Lily mond, szó szerint vened. Mindig is hajlott rá, hogy túldramatizálja a dolgokat. És te is tudhatod, hogy egy Charlotte korú lány nem mindig könnyű eset. Ilyenkor titkolódnak, zárkóztak. Ráadásul ő elég félénk teremtésnek látszik... Felnéztem újra Dánielre. Mosolyogtam, igyekeztem vidor és gondtalan arcot vágni. - ...És hát, be kell vallanunk, Mrs. Tolliver nem nyerné el a legmelegszívűbb nagyi címét, ha volna ilyen verseny... Ezért vonzódik Charlotte annyira Phoebéhez. Különben nem hinném, hogy rosszul érezné magát White Lodge-ban. Persze nincsenek gyerekek, akikkel játszhatna, de csak azért, mert mind iskolában van. És annak ellenére, amit Lily állít, biztos vagyok benne, hogy Betty Curnow törődik a kislánnyal, és kedves vele. Ne nagytud fel magadban a dolgokat. Mellesleg, holnap elvisszük piknikezni. Nem felejtetted el, ugye? Megígérted, hogy elviszel minket Penjizalba, és megmutatod nekünk a főkákat... Most már nem visszakozhatsz!

- Nem. Nem visszakożom. - Megértem, hogy miért vonakodtál. Nem lesz könnyű neked. Megrázta a fejét. - Nem hinném, hogy egyetlen nap sokat számítana akár így, akár úgy, ha azt vesszük, hogy egyébként az életünk nem kapcsolódik össze egy ponton sem.

Kaptam a megjegyzésen. - Nem egészen értem, de egészen biztosan igazad van. Nevetett. Odalent a zenekar átváltotta muzsika hangjáról A penzance-i kalózra. Isteni vacsoraszag kezdett terjengeni a levegőben. - Gyere vissza velem - mondtam. - Holly Cottage-ba. Phoebe nagyon boldog lenne. Megennénk Lily rakott csirkéjét, ahogy terveztük. Főzött annyit, hogy elég lenne egy hadseregnek. Dániel azonban nemet mondott. Üres whiskyspoharára néztem, amely a lába között, a padlón állt. - Megígéred, hogy nem fogsz itt ülni egész este, és nem fogod félholtra inni magad?

Megrázta a fejét. - Mennyire nem ismersz. Mennyire nem ismerjük egymást! Nem iszom annyit. Sohase volt szokásom.

- És eszel majd valamit? Vacsorázol?

- Igen, később. Majd lemegyek az étterembe. - No, jó, ha nem jössz, akkor megyek egyedül. Phoebe azt fogja hinni, hogy elfeledkeztem róla, vagy összetörtem a kocsiját, vagy egyéb szörnyűség történt. Felálltam, Dániel is. Ugy álltunk egymással szemben, mint két

ember egy hivatalos fogadáson, amikor távozásra kerül a sor. - Jó éjt, Dániel. A vállamra tette a két kezét, s lehajolt, hogy megcsókolja az arcomat. Utána egy hosszú percig felnéztem rá, s úgy álltunk, némán. Aztán a karomat a nyaka köré fontam, magamhoz húztam a fejét, és szájon csókoltam. A karjai azonnal rám fonódtak, s olyan szorosan ölelt, hogy a vastag gyapjúpulóveren át is éreztem a szíve dobogását.

- Ó, Prue...

A vállához simítottam az arcomat. Éreztem, hogy ajkával a fejem búbját cirógatja. Ennél nem is létezhetett gyengédebb ölelés, minden szenvedély nélkül, mintha nem is volna semmi jelentősége. Akkor viszont miért éreztem hirtelen olyan furcsán magam, mint akit hirtelen sohasem tapasztalt, gyötrő vágy kínoz? A lábam elgyengült, a szememben égtek a visszatartott, neveltséges könnyek. Az ember ilyen hirtelen szerelembe eshet? Mint egy rakéta, amelyet fellőnek a sötét égre - berobban az örökkévalóságba, s a nyomában színes, vibráló csillagok sugara... Némán álltunk, egymás kaijában, mint a vigaszt kereső gyerekek. Most nem volt kínos a hallgatás. Aztán Dániel megszólalt: - Az a ház Görögországban... Nem akarom, hogy azt hidd, nem gondoltam komolyan a meghívást.

- Azt kéred, hogy most menjek veled?

- Nem.

Kibontakoztam az ölelésből, és fölneéztem rá. - Nem tehetem meg - folytatta -, hogy mindig elmenekülök a fejemben dúló zűrzavar elől. Majd egyszer, talán... - Megint megcsókol, ezúttal futólag, s gyakorlatias modorban az órájára pillantott. -Menedd kell. Megég a rakott csirke, s Phoebe még azt gondolja, hogy elraboltalak. - Dániel felemelte a kabátomat a székről, és felsegítette rám. Utána megfordított, s végiggombolta rajtam, fentről lefelé. - Lekísérlek a földszintre. - Kinyitotta az ajtót. Végigsétáltunk váll váll mellett a hosszú folyosón. Elhaladtunk a csukott hálószoobaajtók előtt, amelyek mögött ismeretlen emberek szerették egymást, nászéjszakáztak, vakációztak, nevettek, veszekedtek, hogy aztán nevetéssel feloldják a neheztelést. A hallban most pezsgett csak igazán az élet. A bárból özönlöttek kifelé, vagy az étterembe igyekeztek; a többiek az asztalkák körül ücsörögtek, előttük koktél és mogyorós tálkák. A megemelt hangú csevej - ellensúlyozandó a

zenekart - betöltötte a termet. A férfiak bársonyzakót viseltek fekete nyakkendővel, a hölgyeken hosszú szoknya vagy flitteres estélyi volt. Átvágtunk mindezen, enyhe feltűnést keltve megjelenésünkkel, mint kísértetek egy mulatságon. A beszéd elhalkult, ahol elhaladtunk, a szemöldökök pedig a magasba szökkentek. Azután a főbejáraton át már kinn is voltunk az éjszaka sötétjében. Végre elállt az eső, de a szél még élesen füttyült a magas fák ágai között.

Dániel felpillantott az égre.

- Milyen lesz vajon holnap az idő?

- Talán jó. A szél elfújhatja a rosszat.

A kocsihoz mentünk. Dániel kinyitotta nekem az ajtót.

- Mikor találkozunk? - Tizenegy körül. Idejövök érted, ha akarsz. - Nem. Penmarronig bevitetem magam valakivel, vagy elkapok egy buszt. De megyek, úgyhogy ne induljatok el nélkülem. - Nem is mehetnének, te mutatod az utat! Beszálltam. - Ne haragudj a mai este miatt - mondta. - Örülök, hogy elmesélted. - Én is. Köszönöm, hogy meghallgattál.

- Jó éjt, Dániel.

- Jó éjszakát.

Becsapta az ajtómat, s én beindítottam a motort. Végigmentem a reflektorom fénysávjában kanyargó kocsúton - egyre messzebb tőle. Nem tudom, mennyi ideig állt még ott, miután elmentem.

6

Aznap éjjel Phoebe meg én sokáig beszélgettünk. Élvezettel merültünk emlékeinkbe, visszaidéztük a napokat, amikor Chips még élt. Még messzebbre elkalandoztunk a múltban: Northumberlandet, Windyedge-et emlegettük, ahol Phoebe a gyerekkorát töltötte teljesen szabadon futkározva, kócos póniján lovagolva a hideg északi partok mentén. Beszéltünk apámról, boldog életéről az új feleség oldalán, s Phoebe mesélt arról, amikor még mind gyerekek voltak, s Dunstanbrughba meg Bambrughba kirándultak, és téli kiruccanásokról is mesélt, amikor a vadászok piros kabátja viritott, mint megannyi érett bogyó, a fagyos erdőben, és folyt a rókavadászat a havas mezőkön. Párizst is emlegettük, ahol Phoebe

tanult, meg a kis házat Dordogne-ban, amelyben ő meg Chips egy gyümölcsöző évet töltött, s ahová azóta is évente visszajár festeni. Marcus Bernstein is szóba került, meg az állásom, kis lakásom Islingtonban. - Ha legközelebb Londonba megyek, akkor nálad fogok lakni - ígérte Phoebe.

- Csak egy szobám van.

- Akkor majd a földön alszom.

Beszélt nekem az új művészeti társaságról, amelyet nemrégiben alakítottak meg Porthkerrisben az ő közreműködésével. Leírta, milyen a háza annak az öreg és híres keramikusnak, aki visszatért Porthkerrisbe, hogy itt, a szűk utcák labirintusában töltse az utolsó éveit, ahol nyolcvan éve, egy halász fiaként megszületett. Lewis Falconról is beszéltünk. Csak Dánielről nem esett szó. Mintha titkos megegyezés volna közöttünk, sem én, sem Phoebe nem mondtuk ki a nevét. Éjfél után Phoebe elment aludni. Felkísértem, hogy összehúzzam a függönyeit, levegyem az ágyról a terítőt, és segítek neki a problémásabb ruhadarabok levételében. Levittem a meleg vizes palackját, feltöltöttem a teaforralóból, s végül magára hagytam őt nagy, meleg, süppedős ágyában, kezében a könyvvel. Jó éjszakát kívántunk egymásnak, de én még nem mentem aludni. Az agyam éber volt és nyugtalan, mintha telenyomtam volna magam valami nagyon erős serkentőszerral. Gondolni sem tudtam arra, hogy feküdjek a sötét szobában, és mindhiába várjam az álmot. Visszamentem hát a konyhába, csináltam egy bögre kávé, és újra csak a kandalló mellé ültem. A tűz már belefűlt a szürke hamuba, dobtam még rá fát, s figyeltem, ahogy lángra kap, fellobog, aztán belekuporodtam Chips vén karosszékébe. A megereszkedett, puha párnákba jólesett belesimulni. Chipsre gondoltam, és vágytam a tálságára. Élve szerettem volna látni, ebben a szobában, hogy velem legyen. Mindig nagyon közel álltunk egymáshoz, és most szükségem lett volna rá. A tanácsára. Minta legjobb apa. Chips megjelent lelki szemeim előtt, szájában a pipa, ahogy a fiatal Dániel beszámolóját hallgatja Annabelle Tolliverről meg a gyerekről. Annabelle, a sötét hajú, macskaarcú, zöld szemű, titokzatos mosolyú... A te gyereked, Dániel.

.Aztán más hangok is jöttek... Lily Tonkinsé. Ha Mrs. Tolliver nem méltóztatik törődni a gyerekekkel, akkor fizessen meg valakit. Lily...

Milyen dühösen kárált, miközben vad tésztakeveréssel vezette le a mérget! És az anyám, aki elkeseredett amiatt, hogy nem élek a megfelelő minta szerint, amelyet egész életében gondosan cizellált a számomra. Őszintén mondom, Prue, nem tudom, mitakarsz... Már régen megmondtam neki, hogy nem akarok semmi különöset. Arra gondoltam, ha úgy adódik, majd a véletlen hozzásegít, hogy felfedezzek magamnak valami jót. Fel is fedeztem. Dánielt. Figyeltem, ahogy jön a kis vasútállomás felől, végig a régi hullámtörőn, felém. Besétál az életembe. Ma este azt mondta, milyen kevésbé ismerjük egymást, s egy bizonyos fokig ez igaz. Egy nap. Két nap. Túlságosan rövid idő, mondhatná bárki, hogy felületes barátság nál több születhessen. Ez most mégis más. Az idő és az események varázsosan összesűrűsödtek - olyannyira, hogy úgy éreztem, teljes életet leéltem vele az elmúlt huszonnégy órában. Furcsa volt arra gondolni, hogy nem ismerjük egymást a kezdetektől, hogy különálló életsorsunk még nem fonódott egybe, mint a gyapjúfonál szálai. Azt akartam, hogy minden maradjon is így. Elengedem, ha kell, ahogy Phoebe is zokszó nélkül útjára engedte. Voltam annyira bölcs, hogy belássam ennek szükségességét. Mégsem akartam elveszteni. Tudtam, hogy kevés az esélyem. Különösen, hogy Dániel az, aki - nyughatatlan, kutatókereső művész, lételeme a szabadság. És ennél még fenyegetőbb volt Annabelle emléke, Charlotte léte. Charlotte. Ki tudja, milyen megrázkódtatásokat szenvedett el azért, mert egy férfi nyakába varrták, aki nem az apja, s aki ezt biztosan tudja is. Azonnali ellenszenvet éreztem iránta a pár perc során, amíg a vonaton láttam türelmetlenségét a kislánnyal, meg azt a szeretetlenséget, ahogy a tízfontos bankót belenyomta a kezébe, mintha valami nyomasztó adósságot törlesztene. És Annabelle... A sok boldogtalanság, amelyet okozott... *Mi értelme zúrt kavarni, ha a nyomában nem marad ott egy kis bánat és büntudat?* Igen, ezt elérte, semmi kétség, a gátlástalan szenvedélyeivel, hurrikánként romboló egyéniségével. A hurrikán most újra támadott, és én féltem, hogy elsodor minket, Dánielt és engem egymástól.

Nem tehetem meg, hogy mindig elmenekülök a fejemben dúló zűrzavar elől...

A görögországi házra gondoltam, a tenger fölött függő kockacukor házra, a meszelt terasszal és az élénk színű muskátlikkal. Egy versrészlet - félig megtanult, félig elfeledett - bukkant elő valahonnan az agyamból.

Ó, kedves, mi már soha nem nézzük, te meg én, hogy ég a nap távoli tengerek szélén.

Phoebe kandallópárkányon álló órája ezüstös hangon megkondult. Egy óra. Letettem az üres bögrét, s kinkeservesen feltápászkodtam Chips kényelmes székéből. Még akkor sem voltam álmos. Odaléptem a rádióhoz, tekergettem a gombokat, hátha talállok valami zenét. Klasszikus pop szólt az egyik adón, s a dallam gyerekkoromat idézte.

Isten áldjon,
Mert újjászülettem általad. Isten áldása vagy nekem.

A játék körhinta még mindig az asztalon volt, ahol Charlotte játszott vele. Senki nem tette vissza a szekrénybe, s most felálltam, hogy megtegyem, mert féltettem a játékot, netán a ráülepedő por megrongálja öreg szerkezetét, s végleg megáll egyszer majd forgás után. Rá sem tudtam gondolni, hogy esetleg tönkremehet, elfelejtődik, már senki sem veszi elő.

Nem is tudom, melyiket szeressem a legjobban...

Felhúztam a szerkezetet, finoman elindítottam a forgást, s a ragyogó színekre festett állatok lassan, álmosan nekilódultak. Fényes kengyeleik szikráztak a tűz fényében, mint a karácsonyfadíszek.

Nélküled
Nincs se élet, se szívdobogás,
Mint mikor az ember időn kívül száll.

Mindig eljön a holnap. Nem voltam benne biztos, hogy vajon rettegek-e a másnaptól, attól, amit elterveztünk, vagy örülök neki. Úgy éreztem, túlságosan sok minden forog kockán. Csak annyit tudhattam, hogy Penjizalba megyünk hármásban, s megkeressük a

főkákat. Hogy holnap délután mi lesz, azt már nem sejtettem, csak reméltem, hogy majdsak kisül valami jó az együttlétünkből. Dániel érdekében reméltem. Meg Charlotte miatt. És persze önző módon magam miatt is. A szerkezet lejárt, a korong lassan megállt. Lehajoltam, felemeltem a körhintát az asztalról, s betettem a szekrénybe. Becsuktam az ajtaját, ráfordítottam a kulcsot. A kandalló elé tettem a fémlapos tűzört, elzártam a rádiót, lekattintottam a villanyt. Sötétben mentem fel az emeletre. Korán, hét órakor ébredtem egy hatalmas, öreg sirály vijjogására, amely Chips műtermének tetejéről köszöntötte az új napot. Elhúzott függönyeim sápadtszín eget kereteztek, amelynek ködössége a legmelegebb nyári napokat idézte. Nem fúj a szél, teljes csönd volt, kivéve a sirály rikoltását és az éledő dagály sustorgását, ahogy a víz befolyt az öböl homokjára, a sziklahasadékok közé. Felkeltem, odamentem az ablakhoz. Megcsapott a hideg levegő, amely csaknem olyan csípős volt, mintha fagyott volna az éjszaka. Éreztem a hínár, a kátrányos hajókötelek és az óceán felől beözönlő sós víz friss szagát. Ideális nap volt piknikre. Felöltöztem, lementem a földszintre, kávét csináltam magamnak s reggelit Phoebe számára. Mikor felvittem neki, már ébren volt, ült az ágyban a párnáira dőlve. Nem olvasott, csak élvezettel nézte az ablakon át, ahogy a tökéletes szeptemberi reggel napmelege teljesen eloszlatja a ködöt. A térdére raktam a tálcát. - Ezek azok a reggelek - mondta minden bevezető nélkül -, amelyekre az ember akkor is emlékezni fog, ha már nagyon-nagyon öreg. Jó reggelt, kedvesem. - Megpusziltuk egymást. - Micsoda kirándulós nap! - Gyere velünk, Phoebe! Kísértésbe esett. - Attól függ, hová mentek.

- Dániel mutatja az utat Penjizalba. Mondott valamit arról, hogy van ott egy dagálykor megtelő tófele a sziklák között, amit kedvelnek a főkák. - Jaj, az gyönyörű! El leszel varázsolva. De jobb, ha én nem megyek. A sziklaösvény egy kicsit meredek egy félkarúnak. Fárasztó lenne nektek a kirándulás, ha én elveszíteném az egyensúlyomat, s berepülnék a tengeibe. - Szokásos haisogó kacajával kísérte a gondolatot. - De a sziklacsúcson álló tanyaháztól lefelé csodás az út. Mindenütt vadfukszia nyílik, s nyaranta az egész völgyben hemzsegnek a szitakötők. És mit visztek enni? Sonkás szendvicset? Van vajon még sonka itthon? Milyen kár, hogy nem

lehet hideg rakott csirkés szendvicset csinálni, még annyi maradt tegnapról... Kíváncsi vagyok, hogy Dániel kapcsolatba lépett-e Lewis Falconnal. Hallottam, hogy neki van a legszebb vadvirágos kertje odakinn Lanyonban...

így csevegett tovább mint mindig - egyik vonzó témáról a másikra szökkenve. Csábítást éreztem, hogy elfelejtsem az előttem álló napot, hogy megfeledkezve az időről s mindenről, egész délelőtt ne tegyek mást, csak üldögéljek Phoebe süppedős ágyán. De mire kiürült a kávéscsésze, s a napsugarak ferdén besütöttek a nyitott ablakon, megdöndült odalenn a konyhaajtó, s tudtam, hogy Lily Tonkins megérkezett a biciklijén.

Phoebe órájára pillantottam. - Szent ég, kilenc múlt. Igyekeznem kell. - Kelletlenül lemásztam az ágyról, s kezdtem a tálcára szedegetni a csészéket, tányérokat.

- Nekem is. - Jaj, ne kelj fel. Legalább egy órát maradj még! Lily szívesen veszi. Nem kell mindig kerülgetnie tésed takarítás közben.

- Meglátom - felelte Phoebe, de kifelé menet láttam, hogy máris a könyvéért nyúl. C. P. Snow-t olvasott, s én irigyeltem tőle a meleg ágyat meg azt az elegánsan hömpölygő prózát. Arra tippeltem, hogy legalább dél lesz, mire tiszteletét teszi odalent. A konyhában Lily éppen a köténye szalagját csomózta a háta mögött. - Jó reggelt, Prue, hogy van ma reggel? Isteni napunk van, ugye? Ernest megmondta már tegnap este. Azt mondta, a szél elfújja a rossz időt. Ahogy jöttem le a templom felől az úton, hát olyan meleg volt, mintha június lenne. Majdnem nem jöttem ma dolgozni, legszívesebben lementem volna a partra, hogy bedugjam a lábam a vízbe. Az előtérben megszörrent a telefon. - Nahát - mondta Lily, mint mindig a telefon hangjára. - Ki lehet az? - Felveszem - mondtam. Kimentem, s rátelepedtem az öreg faragott szekrénykére, amelyen a telefon lakozott. Felvettem a kagylót.

- Halló!

- Phoebe? - szólt bele egy női hang.

- Nem. Prue vagyok.

- Ó, Prue. Mrs. Tolliver vagyok. Phoebe ott van?

- Még ágyban van, sajnálom. Azt vártam, hogy elnézést kér a korai hívásért, s azt mondja, hogy majd később újra telefonál, de nem tágított. - Beszélnem kell vele. Oda tudna jönni a telefonhoz? -

Sürgető volt a hangja, kicsit ideges, amitől rossz érzésem támadt. - Valami baj van? - Nem. Vagyis igen. Prue - beszélnem kell Phoebével. - Idehívom. - Letettem a kagylót, fölmentem az emeletre. Bedugtam a fejem az ajtón, mire Phoebe felnézett a könyvéből.

- Mrs. Tolliver van a telefonnál. Veled akar beszélni. Nagyon furcsa a hangja - tettem hozzá. - Ideges...

Phoebe összeráncolta a homlokát.

- Mi lehet az? - Letette a könyvet.

- Nem tudom. - A képzeletem azonban már előreszáguлдott. - Talán Charlotte-ról van szó. Phoebe nem habozott tovább, felkelt az ágyból. Rásegítettem a hálóköntösét - az egészséges karját beledugta, a másik oldalról meg kaftánszerűen beburkoltam a bő redőkbé. Odaadtam a papucsát. Vastag varkocsa még mindig a fél vállán átvette hevert, olvasószemüvege kissé lecsúszott az orráról. Lement az előtérbe, én a nyomában. Leült oda, ahol az előbb én ültem, és felkapta a telefont.

- Igen?

A hívás nyilvánvalóan fontos volt, és feltehetően magánjellegű, ezért ildomos lett volna a konyha felé vennem az irányt. Phoebe azonban marasztaló pillantást vetett rám, mintha szüksége volna az erkölcsi támogatásomra, ezért hát félúton leültem a lépcsőre, s néztem őt a korlátan át. - Phoebe? - Mrs. Tolliver hangja tisztán hallatszott a kagylóból. - Ne haragudj, hogy felkeltettelek az ágyból, de beszélnem kell veled. - Tessék. - Találkoznunk kell. Phoebének kissé elállt a lélegzete. - Hogyhogy, most azonnal? - Igen. Most. Kérlek. Öö... szükségem van a tanácsodra.

- Remélem, Charlotte jól van? - Igen. Igen. jól van. De kérlek, gyere át. Én tényleg... nagyon sürgősen beszélni akarok veled. - Fel kell öltöznöm. - Gyere, amilyen hamar csak tudsz. Várlak. - Mielőtt Phoebe bármi kifogást mondhatott volna, letette a telefont.

Phoebe csak ült ott, kezében a bűgő kagylóval. Ertetlenül néztünk egymásra, s láttam az arcán, hogy éppúgy fel van háborodva, mint én. - Hallottad ezt? - Igen. Phoebe elgondolkodva visszatette a kagylót, a bugás megszűnt. - Mi a csuda lehet az? Teljesen ki van fordulva magából. A konyhában Lily súrolta a padlót, és zsoldárokat dudorászott. Ez biztos jele volt zavartalan jó hangulatának.

- Vezess mi-hinket, Ú-húr-isten...

Phoebe felállt.

- Mennem kell.

- Elviszlek kocsival.

- Először is fel kell öltöznöm. A szobájában kivette a szekrényből a ruháját - ezúttal még esetlenebb volt az összeállítás, mint máskor. Aztán a tükör elé ült, s én megcsináltam a haját - újrafontam, s kontyba csavartam a tarkóján. Tartottam, amíg ő ódivatú teknőcfésűvel rögzítette a fonatot. Letérdeltem, hogy befűzzem a cipőjét. - Hozd ki a kocsit - mondta, mikor elkészültem. - Egy perc múlva jövök. Felvettem a kabátomat, és kimentem a házból. Gyönyörű, gyöngyházfényű reggel ölelt körbe. Bementem a garázsba, és életet leheltem az öreg járgányba. Ki tolattam vele, s a bejárat előtt vártam Phoebére, aki kisvártatva megjelent. Egyik legnagyobb, legmerészebb kalapját tette fel, s a hűvös ellen egy vidáman tarka poncsót dobott a vállára, amely láthatóan közel-keleti paraszt szövőszékén született. Phoebe szemüvege félúton billegett az orrnyerge és az orra hegye között. Tapasztalatlan kezem által frissen fodrászolt haja máris úgy festett, mintha kibomlani készülne. De mindez csöppet sem számított. Csak az volt a fontos, hogy életében most először nincs mosoly az arcán, s ennyi bőven elég volt nekem, hogy igazán megnehezteljek Mis. Tolliverre. Bekászálódott mellém, s elindultunk. - Csak azt nem értem - mondta, miközben még jobban a fejébe nyomta a kalapot -, hogy miért éppen én. Nem vagyok különösebben szoros viszonyban Mrs. Tolliverrel. Sokkal bizalmasabb barátnői azok a hölgyikék, akikkel bridzsel. Talán Charlotte-ról van szó. Tudja, mennyire kedvelem a kislányt Igen, biztos valami... - Hirtelen félbeszakította magát. - Prue, miért megyünk ilyen lassan? Még mindig kettes sebességben vagy! -Hármasba váltottam, s kicsit felgyorsultunk. - Hiszen sietnünk kell! - Tudom - feleltem. - De akarok mondani valamit, s nem szeretnék Mrs. Tollivernél lenni, mielőtt befejezném.

- Mit akarsz mondani? - Lehet, hogy semmi köze ahhoz, amiről beszélni akar veled. Viszont van egy kínos érzésem, hogy mégiscsak van. Nem tudom, hogy helyes-e elmondanom. De lesz, ami lesz - elmondom, és kész.

Phoebe mélyet sóhajtott.

- Charlotte-ról van szó, ugye?
- Igen. Dániel az apja. Phoebe összekulcsolt, ölében pihenő keze meg sem rebbent.
- Ő maga mondta neked?
- Igen. Tegnap.
- Mondhattál volna valamit erről tegnap este. - Nem kérte, hogy mondjam el. Olyan lassan mentünk, hogy vissza kellett váltanom kettesbe, amint a templom felé vezető enyhe emelkedőn haladtunk felfelé.
- Szóval viszonyuk volt, neki meg Annabelle-nek. - Igen. Végül is nemcsak egy kis ártatlan flört volt. A nyár végén Annabelle közölte Dániellel, hogy gyereket vár tőle. Dániel elmondta Chipsnek. Chips felvilágosította, hogy a gyerek nem biztos, hogy tőle van, egy másik férfi ugyanúgy szóba jöhet. Chips számon is kérte a dolgot Annabelle-től, aki végül bevallotta, hogy nem tudhatja biztosan, kié a gyerek. - Mindig csodálkoztam, hogy miért ment el Dániel olyan hirtelen Amerikába. Jó, hogy egész nyáron erről beszélt, tudtam, mit tervez. De mégis - olyan hirtelen-váratlan jött az egész, hogy megy, és már itt sem volt...
- És tizenegy évig vissza sem jött. - Mikor jött rá, hogy Charlotte az ő gyereke? - Amint meglátta, hogy ott ül a hullám törőn, és az esőben rajzol, hogy befejezze a képet. - De mi a bizonyíték? - Azt mondja, a kislány éppen olyan, mint az ő anyja gyerekkorában.
- Szóval, nincs kétség... - Nincs. Legalábbis Dániel agyában nincs. Phoebe elhallgatott. Aztán felsóhajtott újra, hosszan, gondterhelten.
- Ó, istenem - mondta váratlanul. - Ne haragudj, Phoebe. Nem szép bárkinek is erről beszélnem. - Talán furcsa módon valahol tudtam erről az egésze... Mindig olyan szoros viszonyban voltunk Charlotte-tal, éppúgy, mint veled. Mint régebben Dániellel. És voltak apróságok Charlotte-nál... Afféle modorbeli dolgok, amelyek furcsán ismerősek voltak. Ahogy tartja a ceruzát - az összes ujjával szorítja... Dániel ugyanígy csinálja.
- Chips sohasem szólt egy szót sem?
- Egy szót sem.
- Talán nekem sem kellett volna. De ha netán Mrs. Tolliver a fejedhez akar vágni valami csúnya meglepetést, nem árt, ha tudsz a tényekről. - Hát, most már tudok. Micsoda drámai fordulat... - Nem

sok reménnyel hozzáfűzte: -Talán csak a nőegyleti teadélutánról van szó, és akkor ez a te bombád hiába volt... - Ez nem az én bombám. S ha nem én mondom el, Dániel tenné meg. És te is ugyanolyan jól tudod, mint én, hogy aligha a nőegyleti teázásról lesz szó... Többre nem volt időnk, mert csigatempónk ellenére megtettük a Holly Cottage és White Lodge közti csekély távolságot. Itt a kapu, a takaros kocsifelhajtó, amely kavicsosán ível a szigorú küllemű ház elé. Ma azonban tárva-nyitva állt a bejárati ajtó, s ahogy a lépcső elé gördültünk, Mrs. Tolliver már jött is elénk. Átvillant az agyamon, hogy vajon az előtérben várt-e ránk, a ronda és kényelmetlen székek egyikén ücsörögve, amelyet nem ülésre tartottak, hanem csak a kabátok és csomagok számára. Mrs. Tolliver a megjelenését tekintve csöppet sem volt zilált. A tőle megszokott módon jól szabott szoknyát viselt egyszerű blúzzal, sötét korallpiros kardigánnal, a nyakában gyöngysor, a fülében is gyöngyök, ősz haja szép rendben. Belső nyugtalansága azonban nyilvánvaló volt. Zavarodottnak látszott, az arcán foltok égtek, mintha nemrégiben sírt volna. Phoebe kinyitotta a kocsis ajtaját. - Phoebe. milyen kedves tőled... milyen nagyon kedves, hogy eljöttél. - Lehajolt, hogy segítsen Phoebének kiszállni, s akkor meglátott engem a volán mögött. Halvány mosolyt préseltem ki magamból. - Prue-nek is el kellett jönnie - mondta Phoebe gyorsan. - Hogy elhozzon. Nem bánod, ugye, ha ő is bejön? - Ó, hát... - Nyilvánvalóan nem volt ínyére, de levertségének jele volt, hogy ennél jobban nem is tiltakozott.

- Nem, nem. Persze hogy nem.

Én aztán csöppet sem kíváncsi voltam itt lenni. Az utóbbi két napban elegendő volt Tolliverékből, de Phoebe nyilvánvalóan igényelte a jelenléteimet, így hát kiszálltam, s közönyös, egyszersmind tapintatos arcot igyekezvén ölteni, követtem a két nőt a házba vezető kőlépcsőn. Az előtér is kövezett volt, itt-ott régi perzsaszőnyegek borították. Kovácsoltvas korláttal határolt kecses lépcső vezetett fel az emeletre. Becsuktam magam mögött az ajtót, s Mrs. Tolliver mutatta az utat át az előtérben, be a nappaliba. Megvárta, hogy belépünk, aztán határozott mozdulattal becsukta az ajtót, mintha hallgatódzóktól tartana. A nagy szoba hűvös eleganciával volt bútorozva. Magas tolóablakok nyíltak a kertre. A

reggeli nap még nem világított be, a levegő hideg volt. Mrs. Tolliver megborzongott. - Hideg van. Remélem, nem fáztok... olyan korán van... - Háziasszonyi ösztönei felszínre törtek. - Talán... gyújtsak tüzet? - Én egy csöppet sem fázom - mondta Phoebe. Kiválasztott egy széket, és széles mozdulattal letelepedett. Élénk poncsójában, lábát bokánál összekulcsolva úgy ült ott, mint egy királynő. - Nos, kedvesem, miről van szó? Mrs. Tolliver a hideg kandallóhoz lépett, fél karral a párkánynak támaszkodott, mintha védelmet keresne.

- Nem is... nem is tudom, hol kezdjem.

- Kezdd az elején. - Nos - mély levegőt vett. - Tudod az okot, ugye, hogy Charlotte miért van most itt? - Igen. Felrobbant a kazán az iskolában. - Igen, hogyne. De az igazi ok az, hogy az anyja - Annabelle - Mallorcán van. Ezért nem mehetett Charlotte haza. Szóval... jött tegnap este egy telefon, fél kilenc körül... Levette a kezét a kandallópárkányról, benyúlt a blúza ujjába, és elővett egy apró, csipkés szélű zsebkendőt. Miközben tovább beszélt, ezt forgatta-nyomorgatta - már azt vártam, mikor tépi darabokra. - A vejem volt az, Leslie Collis. Annabelle otthagya. Nem is jön vissza. A barátjával van. Aki lovaglást oktat. Dél-afrikai. Annabelle elmegy vele Dél-Afrikába. Ettől a bejelentéstől mindkettőnknek elállt a lélegzetünk. Örültem, hogy nekem nem kell megszólalnom, de Phoebére néztem. Mozdulatlanul ült, az arcát nem láttam jól a kalapja karimája alatt. - Ó, de sajnálom - szólalt meg Phoebe végül, s igazi részvét csendült ki a hangjából. - De ez még nem minden. Tényleg azt sem tudom, hogy mondjam el... - Gondolom - mondta Phoebe -, Charlotte-tal kapcsolatos. - A vejem azt mondta, hogy Charlotte nem az ő gyereke. Valójában mindig is tudta, de Michael kedvéért elfogadta őt, mert össze akarta tartani a családot. De sohasem szerette a kislányt. Láttam, hogy soha sincs ideje a számára, persze nem tudtam, mi az igazi ok. Mindig lehangolt ez, amikor nálunk volt. Olyan türelmetlen volt a gyerekekkel, Charlotte szinte nem tehetett olyat, ami jó lett volna az ő szemében.

- Szóvá tetted?

- Nem akartam bajt keverni.

- Mindig olyan magányos kislánynak tűnt.

- Igen. Magányos. Sohasem illeszkedett be sehová. És sosem volt olyan szép és elragadó, mint Annabelle. Nem azt mondom, hogy Leslie rosszul bánt vele, csak minden ideje és figyelme Michaelre összpontosult. Charlotte-nak már nem maradt semmi... - És az anyja? Mrs. Tolliver büszke kis nevetést hallatott. - Sajnos, Annabelle sohasem volt igazán anyatermészet. Mint én. En sem voltam igazán az. De amikor Annabelle gyerek volt, könnyebb volt minden. Élt a férjem, megengedhettünk magunknak egy dadát Annabelle mellé. A ház körül is volt segítségem. Minden könnyebb volt. - A vejed tudta, hogy Annabelle-nek viszonya van ezzel a... lovaglóinstruktorral? Mrs. Tolliver zavarba jött, mintha Phoebe tudatosan sértegetni akaita volna. Félrenézett, egy porcelánfigurát babrált a kandallópárkányon. - Én... én nem kérdeztem tőle. De... ismered Annabelle-t, Phoebe. Ő mindig... Kereste a szavakat, én kíváncsian füleltem. Hogyan jellemzi egy anya a lányát, aki minden kétséget kizáróan nimfomán?

- ...mindig olyan vonzó volt. Tele étellel. Leslie meg mindig Londonban dolgozott. Nem sok időt töltöttek együtt. - Tehát nem tudta - állapította meg Phoebe nyersen. - Vagy csak sejtette. - Igen, talán sejtette. - Nos, akkor - mondta Phoebe a tárgyra térve-most mi lesz Charlotte-tal? Mrs. Tolliver gondosan a helyére tette a porcelánfigurát - pontosan oda, ahol volt. Ránézett Phoebére, a szája széle reszketett, de hogy a visszafojtott sírástól-e vagy a haragtól, nem tudtam. - Nem akarja, hogy Charlotte visszamenjen. Azt mondta, nem az ő gyereke, soha nem is volt az, és most, hogy Annabelle elhagyta, ő mossa kezeit Charlotte ügyében. - De hát ezt nem teheti - fakadt ki Phoebe, aki ilyen viselkedést még elképzelni sem tudott. - Nem tudom, hogy teheti-e vagy sem. Nem tudom, mit csináljak. - Akkor az anyjával kellene lennie. Annabelle-nek el kell őt vinnie Dél-Afrikába. - Nem... nem hinném, hogy maga mellett akarná tartani... E botrányos kijelentés megint elnémított mindkettőnket. Hitetlenkedve bámultunk Mrs. Tolliverre, akinek piros foltok gyúltak a nyakán. Végül Phoebe szólalt meg a maga keresetlen modorában:

- Úgy érted, hogy Charlotte Annabelle útjában állna. - Nem tudom. Annabelle... - Vártam, hogy Mrs. Tolliver azt mondja, Annabelle nem érez többet Charlotte iránt sem, mint Leslie Collis iránt. Ezt

azonban nem tudta kimondani. - Nem tudom, mit is akarok megbeszélni. Teljesen össze vagyok zavarodva. Sajnálom a gyereket - de Phoebe, nem tarthatom itt! Öreg vagyok ahhoz. Ez nem gyereknek való ház. Nincs gyerekszoba, se egy darab játék. Annabelle babaháza már évek óta nincs meg, s a gyerekkönyveit mind odaadtam a kórháznak. Nem csoda, hogy Charlotte annyira szereti a körhintát, gondoltam. - Nekem megvan a saját életem. A kötelezettségeim, a barátaim. Nem is hiszem, hogy Charlotte különösebben jól érezné magát itt. Legtöbbször kedvetlenül lézeng csak a házban, nem mond, nem csinál semmit. Bevallom, nehéz esetnek tartom. Betty Curnow pedig csak délelőtt van itt. Szóval, igazából nincs segítségem... Nem tudom, mitévő legyek. Bele fogok bolondulni. A könnyek már egy ideje fenyegették. Most, hogy erejének végére ért, elveszítette az önuralmát. Az idősebb nők könnyezése csúnya látvány. Talán mert szégyellte magát, vagy mert nem akart minket zavarba hozni, Mrs. Tolliver elfordult a kandallótól, s a magas ablakhoz lépett, mintha a kertjében gyönyörködne. Felcsukló zokogását hallgattuk.

Tudtam, hogy nagyon is útban vagyok, és iszonyúan szerettem volna kimenekülni innen. Segélykérően néztem Phoebe felé, aki elkapta a pillantásomat. Azonnal megszólalt: - Azt hiszem, egy jó forró kávé valamennyiünknek jót tenne. Mrs. Tolliver nem fordult meg, csak fojtott hangon ennyit nyöszörgött: - Nincs senki, aki megcsinálná. Betty Curnow-t és Charlotte-ot elküldtem a faluba. Charlotte Coca-Colát akart venni. Ki... kifogytunk. És jó ürügy volt, hogy ne legyen itt. Nem akartam, hogy itt legyen, amikor beszélünk.

- Majd én csinálom kávé - mondtam. Mrs. Tolliver kifújta az orrát. Ettől egy kicsit jobban érezhette magát, valamivel nyugodtabban rám nézett a válla fölött. Az arca duzzadt volt és ázott. - Nem fogod megtalálni a dolgokat. - Majd keresgélek. Ha nem bánja, hogy matatok a konyhájában. - Nem. Egyáltalán nem. Milyen kedves tőled... Otthagytam őket. Csöndben becsuktam magam mögött az ajtót, s nekitámaszkodtam, mint a hősnők a filmekben. Sohasem szívelhettem Mrs. Tollivert, de most lehetetlen volt nem sajnálni. Jól szervezett élete mintha összeomolna körülötte. Végére is, Annabelle az egyetlen gyermeke. Most a lánya, miután tönkrezúzta

a házasságát, az új szeretővel a világ másik felébe készül, s itt hagyja mindkét gyermekét, minden kötelezettségét. És közben tudtam, hogy az egészben az a legkeserűbb pirula Mrs. Tolliver számára, hogy kénytelen tudomásul venni a szégyent, hogy Charlotte nem Leslie Collis gyereke, hanem Annabelle számtalan viszonya közül egynek a gyümölcse. Eltűnődtem, vajon sejt-e, melyiknek... Mindnyájunk érdekében azt reméltem, hogy nem sejt. És Charlotte! Az a vékony kis arc... Nem bírtam rágondolni. Ellöktem magam az ajtótól, és elindultam, hogy megkeressem a konyhát. Némi szekrénynyitogatás és fiókhuzigálás után végül megraktam egy tálcát csészékkel, alátétekkel, cukortartóval, kiskanalakkal. Megtöltöttem az elektromos forralót, s találtam egy doboz kávéport. Úgy döntöttem, hogy mellőzhetjük a süteményt. Mikor felforrat a víz, megtöltöttem a három csészét, és visszamentem a nappaliba. Még mindig ott voltak, de Mrs. Tolliver időközben abbahagyja a sírást, és összeszedte magát. Egy széles viktoriánus székben ült, Phoebével szemközt. - ...Talán a vejed meggondolja magát - mondta éppen Phoebe. - Végtere is ott a bátyja, s köztudott, hogy milyen rossz dolog szétszakítani egy* családot.

- De Michael sokkal idősebb, mint Charlotte. Sokkal érettebb. Kétlem, hogy valaha is sok közük volt egymáshoz...

Mrs. Tolliver felnézett, amint beléptem az ajtón, s udvarias mosolyra görbült a szája. Igazi társasági hölgy volt, akiből az effajta gesztusok ösztönösen jöttek, még válsághelyzetben is. - Milyen kedves tőled, Prue. Úgyes vagy. - Leraktam a tálcát egy alacsony székecskére. - Ó - ráncolta enyhén a szemöldökét -, a legjobb teáscsészéket vetted elő. - Elnézést. Ezek akadtak a kezembe. - No, nem baj. Most az egyszer nem számít. Átnyújtottam Phoebének egy csészét. Elvette, s gondterhelten kavargatta a kávé. Én is leültem, s egy darabig hallgattunk, csak a kiskanalak kocogtak a porcelánon, mintha kávézni jöttünk volna össze. Phoebe törte meg a csendet.

- Szerintem szó sem lehet arról, hogy Charlotte hazamenjen. Legalább addig, amíg a felfordulás megszűnik, s a vejed összeszedi magát. - De hát ott van az iskola... - Ne küldd vissza abba az iskolába! Szörnyű egy hely lehet, ahol csak úgy elszáll egy kazán. Biztosan nagyon rosszul igazgatják. Charlotte amúgy is fiatal a

bentlakáshoz, és igazán nem lenne jó, ha most visszamenne oda, mikor a családi élete romokban hever. Ettől bármelyik gyerek könnyen idegösszeomlást kaphat. - Phoebe az ölében tartotta a csészét, s keményen farkasszemet nézett Mrs. Tolliverrel. - Nagyon óvatosnak kell lenned. Nem akarsz felelősséget vállalni Charlotte-ért, és én ezt megértem, de egyelőre, amennyire látom a helyzetet, mégis rajtad a felelőség. Egy élet van a kezében. Egy fiatal, érzékeny teremtés. Az is éppen elég lesz neki, ha értesül az anyja felől... Vigyázzunk, nehogy az elkerülhetetlennél több sebet kapjon! Mrs. Tolliver szóra nyitotta a száját, de Phoebe szokatlan nyerseséggel megelőzte. - Mondom, hogy megértem a helyzetet. Nagyon nehéz lesz neked. Éppen ezért úgy vélem, hogy jobb, ha egyedül vagy itthon, Charlotte nélkül, aki véletlenül meghallana ezt-azt, például telefonbeszélgetést, amire nincs szüksége. Intelligens gyerek, ösztönösen tudná, hogy valami nincs rendjén. Úgyhogy azt javaslom, mondd meg neki, hogy egy kicsit átjön hozzám lakni. Ó, te drága Phoebe. Áldott Phoebe... - Tudom, hogy egyelőre kicsit ronc vagyok, de Prue még itt van tíz napig, és Lily Tonkinsra is mindig lehet számítani. - Jaj, Phoebe, ennyit nem kívánhatok... - Én nagyon kedvelem Charlotte-ot. Nagyon jól megleszünk együtt.

- Tudom. Azt is, hogy nagyon szeret téged. De... jaj, ne gondold, hogy hálátlan vagyok... csak éppen mit fognak szólni az emberek? Hogy itt hagy engem, a nagyanyját, és hozzád költözik? Mit fognak mondani? Ez egy kis falu, és biztos, hogy Lily Tonkins és Betty Curnow is fecsegni fog. - Igen, fecsegni fognak. Az emberek már csak ilyenek. De inkább mondjanak bármit, semhogy az a gyerek még többet szenvedjen. Mellesleg - Phoebe letette az üres csészét - mindketten sokat kibírunk, és valljuk be - kuncogott egy kicsit -, már megéltünk ezt-azt, úgyhogy a pletyka nem kell hogy zavarjon bennünket... Mit mondasz erre? Mrs. Tolliver nyilvánvaló megkönnyebbüléssel végre beleegyezett. - Nem titkolom, hogy így sokkal, de sokkal könnyebb lesz a helyzetem.

- Beszélsz újra a vejeddal? - Igen. Azt mondtam, ma este felhívom. Tegnap mindkettőnkét kissé elragadtak az érzelmeink. Azt hiszem, a kelleténél többet ivott is. Nem mintha felrónám neki, de egyikünk sem mondott semmi értelmeset. - Akkor mondd meg neki, hogy

Charlotte Holly Cottage-ban lesz egy darabig. Azt is közölheted, hogy nem megy vissza a bentlakásosba. Talán bejuttathatnánk itt a helyi iskolába. Beszéld meg vele mindezt.

- Jó. Ezt fogom tenni. - Akkor eddig megvolnánk. - Phoebe felállt. - Charlotte már megszervezte, hogy ma reggel átjön Holly Cottage-ba. Prue elviszi piknikezni. Csomagolj be neki egy táskába, és azt hozza át. De ne szólj neki az anyjáról.

- De hát meg kell neki mondani...

- Te mint családtag túl közel vagy a dologhoz, elfogult vagy. Majd én beavatom. Azt hittem, hogy Mrs. Tolliver ellenkezni fog. Vett egy nagy levegőt, és már nyitotta a száját, de aztán Phoebe szemét látva visszanyelte, amit mondani akart.

- Rendben, Phoebe.

- Könnyebb lesz, ha én mondom el. Mindnyájunknak. Ugyanabban a csigatempóban mentünk haza - ki a White Lodge-ból, át a tölgyfaligeten. Befordultunk a templomnál a sarkon, s elénk terült a hazavezető lejtő. Innen be lehetett látni az öböl egész kék tavát. A dagály felszínén nappöttyök villódtak. - Prue. állj meg egy kicsit! Leállítottam a kocsit az útszélen. Egy darabig nézelődtünk, mint két gondtalan turista - úgy bámultuk az ismerős tájat, mintha most látnánk először. A túloldalon a kis mezőkkel tarkított, napfényben fürdő, lágymombokat. A játékszernyi piros traktort, amely szántott, s a nyomában rikoltozó fehér sirályok szálltak.

Az út végén, a meredek partfal szelámyékában vár bennünket a napfényben szunnyadozó Holly Cottage, amelyet most egy hegygerinc takar el előlünk. Itt azonban, a dombtetőn, a tengeri légáramlatok sohasem nyugodnak el. Most gyenge szél fúj, lelapította a fakó fiivet az út menti árokban, és görgette az első őszi leveleket, amelyeket a régi temető fáinak csúcsáról tépett le. - Micsoda béke - mondta Phoebe, mint aki hangosan gondolkodik. - Azt gondolná az ember, hogy itt, a világ végén biztonságban van. így hittem, amikor idejöttem Chipsszel. Azt hittem, megmenekültem. De nincs rá mód, hogy elmeneküljünk a valóság elől. A kegyetlenség, a közöny, az önzés elől... - Mindez benne van az emberek lelkében, márpedig emberek mindenütt vannak. - Katasztrófa... - Phoebe még merengett ezen egy sort, aztán egészen más hangon folytatta: - Szegény asszony. - Mrs. Tolliver? Igen. Én

is sajnálom. De azért nem értem, hogy miért éppen neked tálalt ki. - Jaj, drágám, hát ez nyilvánvaló. Tudja, hogy vén lókötő vagyok, aki követett már el bünt az életében. Nem felejtí el soha, hogy én meg Chips boldog bűnben éltünk évekig. Elöttem beszélhet úgy, ahogy a többi barátjával nem. Danby ezredes felesége vagy a bankigazgató özvegye Porthkerrisből - hát ők hanyatt esnének a döbbenettől. És persze, ami a legjobban fáj neki, az a sértett büszkesége. - Én is ezt gondoltam. De te fantasztikus voltál! Mindig az vagy, de most még inkább...

- Hát, ezt nem vettem észre. - Remélem, nem vágtad túl nagy fába a fejszedet. Tegyük fel, Leslie Collis valóban megtagadja, hogy Charlotte-hoz bármi köze legyen a továbbiakban, akkor itt marad a nyakadon.

- Nem is bánám. - De Phoebe...! - Elhallgattam, mert az ember nem mondhatja valakinek, akit szeret, hogy túl öreg, még ha így van is. - Azt akarod mondani, hogy túl öreg vagyok? - Nemcsak erről van szó. Neked éppúgy megvan a saját életed, mint Mrs. Tollivernek. Miért te legyél az, aki ezt feladja? És nézzünk szembe a ténnyel - valamennyien öregsünk. Még én is... - Hatvanhárom éves vagyok. Ha életben sikerül maradnom, és még tíz évig rontom itt a levegőt, akkor is csak hetvenhárom leszek. Fiatal, ha, mondjuk, Picassóra vagy Arthur Rubinsteinre gondolsz. - Hogy jönnek ők ide? - És akkor Charlotte már húszéves lesz, bőven önálló. Tényleg nem hiszem, hogy ez olyan nagy gond volna.

A Volkswagen szélvédője poros volt. Előkapartam a kocsi egy zugából egy rongyot, s dörgöltem az üveget, ahol értem. - Mikor kinn voltam a konyhában - mondtam -, Mrs. Tolliver mondott valamit Dániellel kapcsolatban?

- Semmit.

- Te sem mondtál semmit? - Isten ments. A foltok az üvegen csak elkenődtek. Visszatuszkoltam a rongyot a helyére. - Idejön hozzánk ma reggel, tudod, a piknik miatt. Felajánlottam, hogy érte megyek kocsival, de nem akarta.

- Helyes. Ránéztem Phoebére.

- El akarod mondani neki?

- Hát persze hogy elmondom neki. Mindent elmondok neki. Három agy mégiscsak többet tudhat, mint kettő, és én amúgy is halálosan

unom már ezt az állandó titkolódzást. Talán ha nem titkolódnánk, akkor ez az egész nem történik meg. - Jaj, Phoebe, ezt egyáltalán nem hiszem. - Igazad lehet. De induljunk azzal, hogy teljesen őszinték és nyíltak vagyunk. Akkor tudjuk, hányadán állunk. Mellesleg, Dánielnek joga van tudni.

- Szerinted mit fog tenni?

- Tenni?! - Phoebe rám bámult. - Miért kéne tennie bármit is? - Ő Charlotte apja. - Leslie Collis az apja. Éppen ezt mondtam én is Dánielnek, amikor a hamis kandallótűz előtt ültünk. Próbáltam vele gyakorlatiasan, racionálisan beszélni, kicsit felházi. Most azonban a dolgok határozottan más irányt vettek. - Lehet, hogy nem felelős semmiért - magyaráztam -, de ettől még érezheti magát felelősnek.

- És akkor mit tesz szerinted?

- Nem tudom.

- Akkor én megmondom neked. Semmit! Mert nem is tehet semmit. És ha tehetne is, akkor sem tenne. - Honnan tudod? - Ismerem Dánielt. - Én is. - Bárcsak ismernéd... - Ezt hogy érted? Phoebe sóhajtott. - Sehogy. Csak attól félek, hogy beleszerettél. A hangja most is természetes volt, mint mindig, mintha semmiségekről fecsegnék. Ezért aztán váratlanul ért a megjegyzés. Én is megpróbáltam ugyanilyen természetes hangon válaszolni: - Nem hinném, hogy tudom, mit jelent valójában beleszeretni valakibe. Ez a szó sohasem jelentett számomra semmit. Mint az, hogy „megbocsátani”. Ezt a szót sem értettem soha. Ha nem bocsátasz meg, akkor gálád vagy, bosszúvágyó, sebeket dédelgető, ha megbocsátasz, akkor öntelt vagy és szenteskedő.

Phoebe azonban nem hagyta eltéríteni a figyelmét eme érdekes eszmefuttatás révén. Nem tágított.

- Nos, akkor mondjuk csak, hogy szereted. Ezt a szót talán könnyebb meghatározni. - Hát, ha meghatározást akarsz, akkor azt mondom: úgy érzem, mintha ősidők óta ismerném. Mintha közös múltunk volna. És nem akarom őt elveszíteni, mert szerintem szükségünk van egymásra. - Akkor is ezt érezted, amikor még nem tártá eléd ezt a regényes történetet Annabelle-lel? - Azt hiszem. Igen. Szóval, nemcsak sajnálatról van szó. - Ugyan miért kéne sajnálnod? Mindene megvan - fiatal, félelmetesen tehetséges, most már híres is, pénze is van, s minden egyéb, ami ezzel jár. - De

hogyan tudod semmissé tenni mindazt, ami Dániel és Annabelle között történt? Tizenegy éven át lelkifurdalása volt, mert még azt sem tudta, hogy a gyerek az övé-e vagy sem. Nem sajnálnád azt az embert, akárkit, aki tizenegy évig ilyen terhet hord a vállán? - A bűntudat a saját agyszüleménye volt. És nem kellett volna elfutnia. - Lehet, hogy nem is futott el. Talán csak azt tette, amit Chips tanácsolt neki, vagyis az egyetlen okos dolgot.

- Beszélte erről neked? - Igen. És hívott, hogy menjek vele Görögországba. Szpétsze szigetére. Ez még azelőtt volt, hogy Annabelle-ről és Charlotte-ról beszéltünk. De aztán megint szóba került, és akkor azt mondta, hogy nem volna jó, ha mindig elmenekülne a fejében dúló zűrzavar elől.

- Te elmentél volna? Görögországba?

- Igen.

- És utána mi lett volna?

- Nem tudom.

- Ez kevés a te számodra, Pme.

- Úgy beszélsz, mint az anyám.

- Ha az a kockázat, hogy úgy beszélek, mint az anyád - aki egyébként nem esett a fejére -, akkor vállalnom kell. Nem ismered Dánielt. Igazi művész: állhatatlan, nyughatatlan, felhők között járó.

- Tudom, hogy felhők között járó - mosolyogtam. - Mesélte, hogy volt egy kocsija, és három év múlva csak annyit tudott, hogyan kell bekapcsolni a fűtést. Phoebe azonban nem értékelte kínban fogant vidámkodásomat, könyörtelenül folytatta. - Azonkívül megbízhatatlan, mert mindig belevész a munkába, ha alkot. Ez pedig valahogy negatívvá teszi, idegesítővé. - Ugyan hagyd, Phoebe, valld be, hogy imárod.

- Igen, Prue, valóban. De ha napi döntésekről és kötelezettségekről volt szó, akkor sohasem tudhattam, hogyan reagál. - Most úgy beszélsz Dánielről mint jövődő férjéről? - Ilyen messzire nem merészkednék. - Ismerted, amikor húszéves volt. Nem ítélted most meg annak alapján, milyen volt tizenegy évvel ezelőtt! Most már férfi. - Igen, igazad van. Az emberek felnötté válnak, persze. De vajon az egyéniségük is annyira megváltozik? Te különleges helyen vagy az én szívemben, Prue, és nem akarom, hogy bármi fájdalom érjen valaha is. Márpedig Dániel okozhat neked fájdalmat.

Nem akarattal, de a hanyagság bűne által. A munkája betölti az életét, és nem tudom, mennyi hely jut más dolgokra, mint például szeretni valakit, vele lenni, gondoskodni róla.

- Talán gondoskodhatnék én óróla. - Igen, persze, ez megy egy rövid ideig. De örökké nem. Nem tudom elképzelni, hogyan lehetne olyan férfi mellett lehorgonyozni, aki mindig is rettegett az állandóságtól, az érzelmi elkötelezettségtől, a csapdába eséstől. Nem volt értelme vitázni Phoebével. Ültem és hallgattam, kifelé bámultam a poros szélvédőn, de nem láttam semmit. Az volt a furcsa, hogy láthatólag mindketten ugyanazon az oldalon álltunk. A kezemre tette a kezét. Meleg volt a tenyere, de éreztem nagy, ódivatú gyűrűinek hideg keménységét. - Ne szőj vágyképeket Dánielről. Ezek talán sohasem teljesülnének. Ha nem vársz semmit sem tőle, akkor legalább nem fogsz csalódni. Charlotte-ra gondoltam. - Nem hiszem, hogy elmenekülne most ebből a helyzetből. - Szerintem meg nincs más választása. Talán neked is el kellene menekülnöd. Menj vissza Londonba. Gondolkozd a jövődről. Hívd föl azt a kedves fiút, akitől a kókadt krizantémot kaptad. - Ó, Phoebe! - Még a nevére is nehéz volt visszaemlékezni. - Akkor még nem volt kókadt, amikor átadta. - Mikor viszontlátod, talán egészen mást érzel majd iránta. - Nem, biztosan nem. Különben is, sohasem nevette meg! - Nigel Gordon. Most már valószínűleg sohasem jutok el Skóciába... - Nos, el kell határoznod magad. - Megpaskolta a kezemet, aztán ölbe tett kézzel hátradőlt az ülésben. - En megmondtam. Beleszóltam. Könnyítettem piszkos lelkiismeretemen Most legjobb lesz, ha hazamegyünk, és beszámolunk Charlotte érkezéséről Lily Tonkinsnak. Ha valami elapaszthatja a zsoldárénekelő kedvét, hát ez a hír lesz az. Másrészt persze mindig örül, ha zajlik az élet, ha dráma van, úgyhogy talán jól fogja fel a dolgot. Charlotte meg minden percben felbukkanhat Holly Cottage-ban, és még meg kell szerveznünk a pikniket. Mintha az élet nem volna elég bonyolult egyébként is... El is felejtettem a pikniket. Most, hogy begyújtottam a motort, azt kívántam, bárcsak Phoebe ne is emlékezett volna rá.

- Ej, nem is tudom - mondta Lily, amikor beszámoltunk neki arról, hogy Charlotte hozzánk költözik. - Otthagyja a nagyanyját, és idejön... Kicsit fura. - Phoebe ártatlan arcát fürkészte, majd az

enyémet. Gyorsan rámosolyogtam, vidoran és üresen. - Hát, ha belegondolok, nem is olyan meglepő. Mindig itt van az a gyerek, ahelyett, hogy Mrs. Tollivernél lenne. Végére is nem nagy dolog, fel kell húzni az ágyat, és kész. Phoebén látszott a megkönnyebbülés.

- Jó asszony vagy, Lily. Remélem, azért nagyon nem szaporodnak meg a gondjaid. Tudom, hogy így is van elég dolgod, de ha egyszer leveszik a karomról ezt az átkozott gipszet... - Csak ne aggódjon, Miss Shackleton, mindent szépen megoldunk. A kislánnyal nincs gond, olyan kis csöndes teremtés. Még enni is alig eszik. - Újra az én arcomra siklott a pillantása Phoebéé után. Összevonta a szemöldökét. - De nincs semmi baj, ugye? Kis szünet után Phoebe szólalt meg: - Nincs. Semmi különös. Csak Mrs. Tolliver úgy gondolja... nem tud mit kezdeni Charlotte-tal White Lodge-ban Valószínűleg kicsit nehezen jönnek ki egymással, s közösen azt sütöttük ki, hogy talán jó volna, ha egy darabig velünk lenne. - Hát, az biztos, hogy itt több szórakozása akad - szögezte le Lily. - Betty Curnow ugyan rendes nőszemély, de sosem volt túl mulatságos. Savanyú uborkának hívtuk az iskolában, ahová együtt jártunk, s aztán mikor hozzáment ahhoz az egészségügyi felügyelőhöz, attól sem lett gondtalanabb, vidámabb. - Igen, Joshua Curnow talán nem a legderűsebb ember, de biztos, hogy remek férje Betty Cumow-nak - mondta Phoebe békítőleg, mielőtt visszaterelte volna Lilyt a tárgyhöz. - Mit gondolsz, hol aludjon Charlotte? - Betehetjük őt Mr. Armitage régi öltözőszobájába. Az ágy kész, csak szellőztetni kell egy kicsit. - És ne felejtse el a pikniket! Mind elmennek. - Tudom. Csináltam sonkás szendvicset meg egy kis salátát, s betettem egy műanyag dobozba. És van csokoládés sütemény, narancsízsel... - Jaj, de jól hangzik. Bárcsak én is mehetnék... a kedvencem... milyen remek piknik lesz... - Phoebe ezzel felballagott az emeletre, hogy kihámozza magát a poncsóból és cipőt váltson. Hallottuk a lépteit az emelet padlódeszkáin.

- Maga az erő mintaképe, Lily - mondtam. -Phoebe mindig így emlegeti. - Ugyan már. miket mond - torkolt le Lily, de nyilvánvaló elégedettséggel. - Segítek valamit. Adjon egy kis munkát. - Pucolhat zöldbabot a vacsorához. Ha van valami, amit nem állhatok, hát az a babpucolás. Jöhet a sárgarépa, marharépa, bármi,

dalolok, mint a madár. De ezt a vacakolás, szálkás, öreg babot nem bírom...

A kertben ültem, a napon, Phoebe egyik rozoga fonott székében, s babot pucoltam, mikor Charlotte megérkezett. Kocsi hangját hallottam, leraktam a kést és a kosarat, s a házon átvágva a bejárathoz mentem. Phoebe és Lily már ott volt. Betty Curnow hozta Charlotte-ot Mrs. Tolliver kocsiján. Charlotte márkiszállt, Lily a csomagtartót nyitotta, s kivette a táskát. Charlotte szürke flanelkabátjában volt, piros kis táskája a vállán átvetve lógott. Utiruha volt rajta. Arra gondoltam, milyen érzéssel húzhatta magára - hogy megint utazik, megint új házba megy, megint máshoz kerül, mert senkinek sem kell, senki nem tudja gondját viselni... - Hahó, Charlotte! Felém fordult. - Hahó. - Nagyon sápadt volt, nem mosolygott. A szemüvege el volt görbülve. A haja csapzottnak látszott, mintha régen mosta volna, s valaki - talán maga Charlotte -ügyetlenül választotta el, s tűzte meg féloldalt egy kék műanyag csattal. - Micsoda móka lesz! Feljössz megnézni a hálószobádat? - Igen. Lily és Phoebe Betty Curnow-val társalgott, úgyhogy fogtam a táskát, s kettesben indultunk a házba. Charlotte azonban észbe kapott és megállt.

- Köszönöm szépen, Mrs. Curnow, hogy elhozott! - Szívesen, drágám - mondta Betty Curnow. - Légy jó kislány. Felmentünk az emeletre. A kisszoba, amely Chips öltözője volt, az enyém mellől nyílt. Lily már megdolgozta alaposan - tisztítószerek és friss, keményített ágynemű illatát árasztotta. Phoebének gondja volt rá, hogy virágcsokrot helyezzen a fésüilködőasztalra, s a nyitott ablakból ugyanaz a látvány tárult elénk, amelyet annyira élveztem: a kert a sövényvel és mögötte a dagálykor megtelő öböl. A szobácska olyan apró és kedves volt, olyannyira megfelelő egy kislány számára, hogy egy kis lelkesedést vártam Charlotte-tól. Ő azonban mintha meg sem látta volna, az arca nem árult el semmit. Letettem a táskáját.

- Most akarsz kicsomagolni vagy később?

- Csak Teddyt szeretném elővenni. A mackó - némileg lelapulva - a táska tetején feküdt. Charlotte kivette, és a párnájára fektette.

- És a többi?

- Nem érdekes. Majd később.

- Nos... ha akarod, vedd le a kabátodat, és lejöhetsz velem a kertbe, hogy segíts. Lily Tonkinsnak babot pucolok, s jól jön egy kis segítség. Levette a válláról a kis táskát az asztalkára tette, aztán kigombolta a kabátját. Elővettem egy vállfát, és beakasztottam a szürke flanelkabátot a szekrénybe. Charlotte kék pólót és fakó kartonszoknyát viselt.

- Nem akarsz egy pulóvert?

- Nem fázom.

Lementünk. Az előtéri szekrényben találtam egy régi pokrócot, a konyhából kihoztam egy kést, és kimentünk a hátsó ajtón a kertbe. Leterítettem a pokrócot, s rátelepedtünk. Kettőnk közé helyeztem a babos kosarat és Lily legnagyobb fazekát. - Nagyon éles a kés. Tudsz vigyázni, nehogy megvágd magad? - Már rengetegszer pucoltam babot. Hallgattunk egy sort. - Gyönyörű nap van, nem igaz? Nem felejtetted el a pikniket, ugye?

- Nem. - Dániel egészen biztosan eljön Bármelyik pillanatban itt lehet. Azt mondta, megpróbál stoppolni Porthkerrisből. Hallgatás. - Szerettem volna, ha Phoebe is velünk jön Penjizalba, de azt mondja, fél, hogy a szél lefújja a szikláról a tengerbe. Hoztál Coca-Colát? - Igen. Mrs. Curnow azt mondta, odaadja Lily-nek. - Lily csinált nekünk sonkás szendvicset, ahogy akartad. És csokis sutit... Charlotte rám nézett. - Nem kell engem felvidítanod. Hirtelen nagyon ostobán éreztem magam. - Ne haragudj - mondtam. Ügyetlen ujjakkal tovább vagdalta a babot. - Charlotte... Nem akartál idejönni, hogy Phoebénél legyél egy darabig? - Még sohasem laktam itt... - Ezzel... ezzel mit akarsz mondani? - Valami történt. És senki sem mondja el nekem. Megriadtam. - Miért mondd ezt? Nem válaszolt, csak felnézett, át a vállam fölött, mert valaki jött. Megfordultam és láttam, hogy Phoebe az. Még mindig rajta volt a kalap, de a tarkabarka poncsótól már megszabadult. Kötött sálja úgy lengett a szélben, mint egy kis zászló, s a napfény élesen verődött a szemünkbe aranyláncáról. Egy kerti széket húzott maga után az ép kezével. Felálltam, elvettem tőle, s kinyitva a pokrócunk mellé tettem. Beleült, térde szinte kibökte szöttes szoknyáját.

Nem volt értelme hímezni-hámozni. Elkaptam Phoebe pillantását. - Charlotte meg én éppen beszélgettünk - mondtam. Phoebe szeme tiszta volt és nyugodt. Láttam, hogy érti. Visszaültem a pokrócra, s kézbe vettem a késemet. - Szeretné tudni, miért van itt. - Leginkább azért - mondta Phoebe -, mert szeretnék, ha velünk lennél.

- Mami nem jön vissza Mallorcáról, ugye?

- Miért kérded ezt?

- Nem jön vissza, ugye?

- Nem - felelte Phoebe.

Kivettem egy szál babot a kosárból, és nagyon gondosan huzigálni kezdtem róla a szálakat. - Tudtam - mondta Charlotte. - Elmondod, hogy honnan tudad? - Mert volt az a barátja. Desmondnak hívták. Szokott látogatóba jönni. Lovaglóiskolája volt egész közel a házunkhoz, Sunningdale-ben. Együtt mentek lovagolni sokszor, és utána bejött hozzánk inni egyet vagy akármilyen. Desmondnak hívták. Mama vele ment Mallorcára.

- Honnan tudod?

- Mert volt az az éjszaka, a szünidő végén... Mielőtt visszamentem az iskolába, és a kazán felrobbant. A papa Brüsszelben volt üzleti úton. Nekem fel kellett éjszaka kelnem, hogy vécére menjek, de szomjas voltam, lementem, hogy kivegyem a kólát a hűtőből. Nem szabad, de néha megteszem. Még a lépcsőn voltam, amikor hangokat hallottam. Egy férfi beszélt, azt hittem, betörő. Azt hittem, betörő, és le akarja löni mamit. De aztán mondott valamit, és akkor rájöttem, hogy Desmond az. Leültem a lépcsőre, és hallgatództam. Mallorcáról beszéltek. Mami azt mondta papának, hogy egy régi iskolatársával megy nyaralni. Egyik reggel mondta, a reggelinél, de én tudtam, hogy Desmonddal megy.

- Szóltál?

- Nem. A papa úgysem figyel soha rám, és féltem. - A papádtól féltél? - Nem. Csak úgy féltem. Hogy a mami elmegy, és sohasem jön vissza. - Tudod, hogy a papád tegnap este felhívta a nagyanyádat? - Nem aludtam. Hallottam, hogy csörög a telefon. A nagy nappalija az én hálószobám alatt van. Hallani, amit ott beszélnek, csak nem lehet érteni. De azt hallottam, hogy a nagy névét mondja. Leslie. Tudtam, hogy ő az. Gondoltam, talán tudni akarja, hogy vagyok. De most reggel minden olyan borzasztó volt,

sejtettem, hogy nemcsak arról volt szó. A nagyi meg olyan fura volt és ideges. Elküldött engem Betty Curnow-val a faluba, hogy vegyünk kólát. Ebből tudtam, hogy baj van, mert máskor mindig egyedül mehettem a faluba. - Azt hiszem, a nagymamád nem akarta, hogy halljad, miől van szó. Hogy ne szomorodj el. - És amikor visszamentünk Mrs. Curnow-val, a nagyi azt mondta, hogy idejövök hozzátok lakni. - Remélem, örültél! Mialatt beszélt, Charlotte végig lesütötte a szemét, egy babhüvelyt babrált, amelyet lassacskán ízekie cincált. Most felnézett Phoebére, a szeme aggodalmat sugárzott idomtalan szemüvege mögött. Összeszedte minden bátorságát.

- Nem jön vissza soha, ugye?

- Nem. Dél-Afrikában fog élni.

- És velünk mi lesz? Michaellel és velem? A papa nem tud rólunk gondoskodni. Vagyis Michaellel még elvan. Mindent együtt csinálnak, vadászni mennek, meccsre járnak meg minden. De rólam nem fog gondoskodni. - Talán nem - mondta Phoebe. - De én fogok. Azért kértem a nagyanyádat, hogy idejöhess.

- De nem örökre...?

- Semmi nem szól örökre. - Soha nem látom a papát és Michaelt? - Dehogynem, persze hogy látod őket. Hiszen Michael a testvéred. Charlotte felhúzta az orrát. - Néha nem túl kedves hozzám. Nem nagyon szeretem... - Akkor is a bátyád. Talán majd a jövő nyáron idejön hozzánk. De, gondolom, a nagyanyád is szívesen vendégül látná. - Csak engem nem lát szívesen - jelentette ki Charlotte. - Nem szabad ezt gondolnod. Csak nem könnyű neki egy korodbeli gyerekekkel egyházban. Van olyan, aki nem ért a gyerekekhez. A legrendesebb emberek közül is sokan ilyenek. - Te értesz a gyerekekhez - mondta Charlotte.

- Mert szeretem őket - mosolygott Phoebe. - Különösen téged. És ezért akartam, hogy - legalábbis egyelőre - itt legyél nálam. - És mi lesz az iskolával? - Charlotte még nem engedett fél teljesen. - A hét végén vissza kell mennem.

- Beszéltem erről a nagyanyáddal. Szeretted azt az iskolát? - Nem. Utálok. Utálok mindig ott lenni. És én vagyok a legfiatalabb, a bentlakók között nincs nálam kisebb egy sem. Vannak bejárók, de ők egymással barátkoznak, hétfvégén együtt vannak, és én nem

kellek nekik. Én is bejáró akartam lenni, de mami azt mondta, hogy sokkal jobb bennlakónak lenni. Nem értem, hogy miért, szerintem sokkal borzasztóbb... - Szóval nem bánnád, ha nem kéne visszamenned?

Charlotte, még mindig kissé gyanakvóan, elgondolkozott ezen. Most először láttam valami reménykedésfélét az arcán. - Miért? Nem muszáj visszamennem? - Nem, nem muszáj. Ha itt maradsz nálam, akkor mindnyájunknak sokkal egyszerűbb, ha ide jársz a helyi iskolába. Itt senki sem bennlakó, és szerintem tetszeni fog neked. - Nem vagyok valami jó tanuló. - Senki sem lehet mindenben jó. Te tudsz rajzolni, jó a kézügyességed. Ha szereted a zenét, van itt egy kitűnő tanár, van zenekaruk, koncerteket is adnak. Ismerek egy fiút, korodbeli, és klarinétozik.

- Én is járhatok oda?

- Ha akarod, akkor elintézzük. - Akarom.

- Akkor hát itt maradsz velem? - Úgy érted, hogy... hogy soha nem megyek vissza a papához? - Igen - mondta Phoebe. - Talán így értem. - De... de most mondtad... te mondtad, hogy semmi sem szól örökké. Charlotte szeme megtelt könnyel, alig bírtam el a látványt. - Nem maradhatok veled... - De igen, itt maradhatsz. Ameddig csak akarsz. Látod, megtörtént a legrosszabb, még sincs itt a világvége. Velem és Prue-val mindent megbeszélhatsz. Nem kell magadban tartanod semmit, mint eddig. És ne akadj most olyan bátor lenni. Nincs semmi rossz abban, ha valaki sír... Mint a gátszakadás, úgy tört ki Charlotte-ból a bánat. A szája ugyanúgy legörbült, mint minden síró gyereké, de a sovány testét rázó zokogás mégis inkább úgy hangzott, mint egy felnőtt szenvedése.

- Ó, Charlotte... Phoebe előrehajolt a székében, a két karja - az egészséges meg a gipszbe merevített is - kitárult, vigaszt és szeretetet kínálva. Máskor e túlzó mozdulat komikus lett volna, most azonban csöppet sem volt az.

- ...Na gyere ide, drágám... Charlotte feltápáskodott, és belevetette magát a ferde ölelésbe. Karját szoroson Phoebe nyaka köré kulcsolta, arcát belefúrta Phoebe vállába, félrelökve Phoebe kalapját. Felkaptam a fazék babot, és bementem a házba. Mert ez a kettejük perce volt. Mert Charlotte Dániel gyereke. És mert azt éreztem, én is mindjárt elsírom magam... A konyha üres volt. A

nyitott hátsó ajtón át láttam, hogy Lily odakint teregeti a habfehér konyharuhákat. Újabb zsoldárt nyúzott:

Csak bűnös tettek
Bűnös a veté-hése...

Leraktam a babos fazekat a fenyőfa asztal végébe, s felmentem a szobámba. Beágyaztam ugyan, de azóta Lily „megdolgozta” a helyiséget, ahogy mondani szokta, éreztem a padlófény illatát. Az öltözőasztalon pedig minden glédában állt. Leültem az ágy szélére, és ráébredtem, hogy mégsem fogok sírni. Üresnek, kimerültnek, zavarodottnak éreztem magam, mintha három órán át ültem volna a sötét moziban egy szívfacsaró filmnél, s most újra az utcán volnék, hunyorognék a fényben, botorkálnék az ismeretlen járdán.

Mami nem jön vissza Mallorcáról, ugye? A papa úgysem figyel rám soha. Nem fog gondoskodni rólam. Bejáró akartam lenni, de mami szerint sokkal jobb bennlakónak lenni. A nagyi engem nem lát szívesen.

Ó, szent Isten, miket művelünk mi, felnőttek, a gyermekeinkkel! Az ablak nyitva volt, a függönyöket mozgatta a meleg szellő. Lemásztam az ágyról, odamentem az ablakhoz, s rákönyökölve a párkányra, kihajoltam. Alattam, a fűben még mindig ott ült Phoebe és Charlotte. A könnyek elapadtak már, s csak bizalmas társalgásuk duruzsolását hallottam. Charlotte visszatelepedett a pokrócra, éppen egy pitypangkoszorút font törökülésben. Néztem lehajtott fejét, vékony kis nyaka védtelen ívét. Visszagondoltam a saját gyerekkoromra. A szüleim elváltak, anyámmal éltem, de mindig szerettek, soha nem voltam útban senkinek, nem akartak bentlakásos iskolába dugni. Emlékszem, mikor Northumberlandbe mentem az apámhoz, magamban még sebesebb futásra ösztökéltem a robogó vonatot. Ő Newcastle állomáson várt, s én rohantam, hogy erős, tweedszagú ölelésébe temetkezhessem!... És ott volt anyám kis londoni háza, amelyben a szobámat úgy rendezte be, ahogy én szerettem volna. Azokat a ruhákat vette meg nekem, amelyeket én választottam ki. Télen isteni volt a táncórákra járni meg karácsonyi murikra, és elvittek gyerekelőadásra a Palládiumba, és láttuk a *Hófehérkét* a Covent Gardenben. Eszembe jutott az is, amikor a

Harrod's áruházba mentünk vásárolni, s az iskolai ruhák kiválogatásának unalmát csokoládéurmixszal öblítettük le. És aztán a nyári kirándulások a Temzén, hajóval, kis társasággal... Már előre borzongtunk, hogy belépünk a Towerba...

És újra meg újra Cornwall, Penmarron. És Phoebe.

Jaj, drágám, hogy- örülök neked!

Phoebe. Egyszeriben meghatározhatatlan aggodalmat éreztem miatta. Mit vállalt vajon most magára ilyen hirtelen felindulásból, a szeretettől vezérelve? Hatvanhárom éves, és nemrégiben lezuhant egy szúrágta székről, eltörte a karját. És ha nemcsak a karjára esik, hanem combnyaka törik el vagy a nyakát szegi? Mi lett volna, ha beveri a fejét, és ott hever ájultan a műterem kövén úgy, hogy senki nem tud róla, senki nem jön a segítségére? Azonnal el is fojtottam ezeket a gondolatokat, de még szörnyűbb változatok bukkantak elő. Eszembe jutott, hogy beül abba a rozoga kocsi. Sohasem vezetett túl nagy-figyelemmel, mert az élet érdekelte, amely az utcákon folyt, s nemegyszer átsodródott a másik sávba. Hitt benne, hogy amíg nyomja a dudát, addig nagyobb baj úgysem történhet. És ha kap egy szívrohamot, és meghal? Másokkal már megesett, miért ne történhetne meg vele is? Mondjuk, egy nyári nap úszni megy a hullámtörökhöz, ahogy gyakran teszi ódivatú fürdőruhájában, műanyag úszósapkájában, és lemerül búvárkodni, és sohasem jön föl a felszínre? Vége-hossza sem volt a lehetséges katasztrófáknak, márpedig ha valami történik Phoebével, akkor ki fogja gondját viselni Charlotte-nak? Gondolatban megint előrerohantam, hogy megoldást találjak az elméleti problémára. Ki veszi magához? Én? Az islingtoni pincelakásomba? Az anyám? Vagy talán az apám? Ő az a fajta, aki egy sánta kutyát is azonnal befogad. Elképzelttem Charlotte-ot Windyedge-ben, de valahogy nem volt rendjén a dolog. Fiatal mostohaanyám bizonyára örülne egy gyereknek, aki megfuttatja a lovait, kiganajozza az istállót, megtisztítja a lószerszámot, vadászni jár, de aligha értetné meg magát egy olyan kislánnyal, aki csak klarinétozni akar meg rajzolni. Még elborongtam volna így egy darabig, de a porthkerrisi reggeli vonat zakatolása visszarántott a valóságba. Elrohogott a ház mögötti irtáson, aztán máris felbukkant az egy szál vágány félkörívén, s megállt. Mint egy felhúzzható játékvonat... Egy-két másodpercig állt,

aztán felharsant a sípszó, lengett a zöld zászló, s a vonat kihúzott az állomásról. Egy magányos figura maradt a nyomában a peronon. Dániel. Megérkezett a piknikre. Amint szabad volt a pálya, Dániel leugrott a peronról, átment a sínen, átmászott elkerítésen, s elindult lefelé az ösvényen. Elhaladt a kis kikötő mellett, ahol dagálykor a vitorlások ringtak, és máris az öreg hullámtörő tetején járt. Farmernadrág volt rajta, tengerészkek pulóver és fehér vászonkabát. Néztem, ahogy nagy léptekkel közeledik hosszú lábán, zsebre dugott kézzel, és azt kívántam, bárcsak olyan volna, akihez minden gondommal odaszaladhatnék, mint ahogy apám karjaiba szaladtam Newcastle állomáson. Azt akartam, hogy megöleljen, megnyugtasson, szeressen. Szerettem volna mindent eldadogni neki, ami aznap, a végtelenbe nyúló reggel során történt. S ő azt mondaná, nincs semmi baj, soha többé nem kell aggódnom, ő mindent elrendez...

Phoebe azonban, aki szereti Dánielt, bölcsebb nálam.

Ha napi döntésekről és kötelezettségekről volt szó, akkor sosem tudhattam, hogyan reagál...

Nem akartam, hogy kiderüljön, ilyen ember. Azt akartam, hogy vállaljon felelősséget. Hogy tudjam, vállalt már életében... Néztem, ahogy jön, s tudtam, hogy ha a történet, amelyben mindannyian szereplők vagyunk, csak az én agyszüleményem, akkor ez a perc az utolsó felvonás kezdete. Már nyilván döntött, megtalálta a megoldást, tudja, mit tesz holnap. Elképzelttem egy filmjelenetet, lassítva, lágyított fényekkel: Dániel átlép a sövénykapun, lebegő, hosszú léptekkel futva átszeli a gyepet, hogy megölelje Phoebét, felnyalabolja a gyermekét, s felszóljon az ablakba nekem, hogy jöjjek le, mert beszélnünk kell a közös jövőnkéről. A hegedűk felsírnak, a „Vége” felirat ráúszik a vászonra. Taps, függöny, s valamennyien boldogan élünk, míg ásó, kapa, nagyharang...

Ne szőj vágyképeket Dánielről Talán sohasem lesz semmi az álmaidból. Lássuk hát a valóságot. Phoebe félrevonja, kertelés nélkül elmondja, mi történt. Nincs több titok, Dániel. Annabelle elszökött, és rajtunk kívül senkinek sem kell Charlotte. Nem kell a lányod... Erre ő? Mit tesz? Nem is akartam rágondolni. Nem akartam tudni, mi lesz a következő percekben. Dániel eltűnt a szemem elől, eltakarta a parthajlat és a magas sövény. Becsuktam

az ablakot, és megfordultam. A fésülködőasztalkám tükrében megláttam magam, s olyan rémesnek találtam a látványt, hogy a következő öt percem azzal telt, hogy valamit javítsak a helyzeten. Tűzfóró mosdókendővel átdörzsöltem az arcomat, Phoebe levendulaszappanával megsikáltam a körmeimet, rendbe hoztam a hajam. Elővettem egy tiszta pamutinget, cipőt váltottam, kifestettem az arcomat, és magamra fújtam egy kis parfümöt. - Prue! - hallottam Charlotte hangját. - Itt vagyok, a hálószobámban. - Bejöhettek? - Az ajtó kinyílt, s a kislány arca jelent meg a nyílásban. - Itt van Dániel. - Láttam, mikor leszállt a vonatról. - Phoebe levitte a műterembe. Azt mondta, megmutat neki valamit, ami Chipsé volt. Tíz percre mentek el. Milyen finom illat! - Dior. Mindig ezt használom. Akarsz egy kicsit? - Szabad? - Persze, csak ne fújd magadra az egészet. Magára pumpált egy kicsit, s rajongó arccal szimatolt körbe. Felkaptam a fésűm, hogy megigazítsam Charlotte haját. Kiegyenesítettem a választékot, s újra beletűztem a csatot. - Talán lemehetnénk a konyhába - mondtam, mikor elkészültem -, hogy becsomagoljuk a piknikkosarat. Az sem volna rossz, ha előszednéd a gumicsizmádat és egy anorákot. - De hát ma nem fog esni! - Ez itt Cornwall. Sohasem tudhatod, mi lesz a következő percben.

A konyhában voltunk, mikor Phoebe visszajött. Láttam az ablakon át, lassan lépdelt a téglaošvényen, amely a műteremből kígyózott fel. Úgy közeledett, mint egy öregasszony. Egyedül volt. Bejött a hátsó ajtón, s látta, hogy váijuk. Azt mondta, Dániel elment. Végül is nem tud elmenni velünk a piknikre. Bocsánatot kér. - De hát megígérte... - hajtogatta Charlotte, s majdnem könnyekre fakadt. - Azt mondta, hogy eljön... Phoebe nem nézett a szemembe. Szóval nem jutunk el Penjizalba. És már nem volt egyikünknek sem kedve sehová sem menni. Megettük, amit a piknikre készítettünk, Holly Cottage kertjében. Nem láttunk főkákat... Este volt már, mire kettesben maradtam Phoebével. Charlotte belemerült valamilyen tévéműsorba, én pedig a mosogató mellett megrohantam a nagynénémet.

- Miért ment el?

- Figyelmeztettelek - mondta Phoebe.

- Hová ment?
- Fogalmam sincs. Gondolom, vissza Porthkerrisbe.
- Elviszem a kocsit. Meglátogatom.
- Ne tedd.
- Miért ne?
- Ha nem bírod ki, akkor telefonálj oda előbb. Beszélj vele. Tudd meg, hogy akar-e látni. Azonnal a telefonhoz mentem. Hát persze hogy látni akar. Feltárcsáztam a Kastélyszálló számát, s mikor bejelentkezett a központos lány, kértem Dániel Cassenst. Ő azonban a recepcióra kapcsolt, ahol egy másik női hang közölte, hogy Mr. Cassens kijelentkezett, elment, és nem hagyott címet.

7

Megmostam Charlotte haját, s Phoebe szabóollójával kiigazítottam az egyenetlen szálvégeket. Gesztenyeszín fényben ragyogott most a kislány feje, itt-ott rezes csíkok tarkították. Phoebe felhívta a helyi iskola igazgatóját, és elvitte Charlotte-ot egy beszélgetésre. A kislány izgalommal tele tért haza. Lesz új egyenruhája - tengerészkéék és fehér! Az alkotóműhelyben van fazekaskorong! És megtanulhat klarinétozni. A televízióban láttuk, hogyan kell babaházat csinálni kartondobozokból. Kocsival mentünk Porthkerrisbe, a borkereskedőhöz, aki adott négy erős dobozt, amelyekben skót whiskyt szállítottak. Vettünk egy acélkést, kis edényekben festéket és néhány ecsetet meg ragasztót. Hazamentünk, s elkezdtük méricskélgni, hová kerüljön az ajtó, az ablak. Munkánk nyomán a konyha megtelt újságpapírral, kartonhulladékkal, miegymással. Éjszaka újhald volt. Keletről világított, mint egy ezüstös, csukott szem. Sápadt fényét reszkető csillámokban tükrözte az öböl sötét vize.

- Prue...
- Tessék.
- Hová ment Dániel?
- Nem tudom.
- Miért ment el?
- Azt sem tudom.
- Visszajön majd?

- Szerintem igen. Majd egyszer...

- Az emberek mindig eltűnnek Akiket szeretek. Mikor Michael iskolába került, nagyon furcsa volt nélküle. Minden csendes volt és üres. És volt egyszer egy dadám, amikor nagyon kicsi voltam, hatéves. Szerettem, tényleg. De el kellett mennie, mert a mamája beteg lett. És most Dániel is elment. - De hát őt alig ismerted. - De tudtam, hogy van. Phoebe beszélt nekem róla. Megmutatta az újságokban, ha írták, hogy kiállításra volt meg ilyesmi Amerikában. Phoebe mesélt róla. - De akkor is, alig ismerted. Csak egyszer találkoztatok. - Nem akartam, hogy elmenjen. Nemcsak a piknik miatt. Nem a fókák miatt. Azt láthatjuk bármikor. - Hát akkor miért? - El akartam neki mondani dolgokat, megmutatni, amit csináltam. A babaházat is megmutattam volna. Kérdeztem volna tőle dolgokat, a papának soha nincs ideje rendesen válaszolni, ha kérdezel tőle valamit. És Dániel nem úgy beszélt velem, mint egy kisgyerekekkel, hanem mintha felnőtt volnék. Ő sohasem mondaná, hogy púp vagyok a hátán, meg ostoba vagyok... - Hát... lehet, hogy sok közös tulajdonságotok van. Mindkenőtöket ugyanazok a dolgok érdeklik. Talán azért érzed őt olyan közel magadhoz. - Bárcsak visszajönne. - Nagyon elfoglalt ember. Fontos ember. Most már híres is. Olyan sok mindent kell csinálnia. És a művész... egyébként is más, mint a hétköznapi emberek. Szüksége van arra, hogy szabad legyen. Nehéz egy ilyen embernek, mint Dániel, legyökerezni valahol, mindig egy helyen lenni, ugyanazokkal az emberekkel.

- Phoebe is művész, és ő mindig itt van.

- Phoebe az más... Phoebe különleges lény.

- Tudom. Azért szeretem annyira. De én Dánielt is szeretem. - Nem szabad nagyon ragaszkodnod hozzá, Charlotte. - Miért nem? - Mert nem jó, ha az ember valakit túlságosan szeret, akit talán sohasem lát újra... Jaj, ne sírj! Kérlek, ne sírj. Ez sajnos így van, és nem lenne jó, ha eljátszanánk, hogy nem ez az igazság.

Az ajtót pirosra, az ablakkereteket feketére festettük. Lily talált egy régi ruhásdobozt, annak a tetejéből vágtuk ki a tetőt, középen végighúztuk rajta a kést, és meghajlítottuk. Megfestettük a tetőcserepeket is. Egyik nap esett az eső, erős szél fújt. Charlotte meg én elsétáltunk a golfpályán túlra a partig. A levegőben

kavargott a homok, a megtörő hullámok páráját legalább félmérföldnyire bevitte a szél a szárazföld felé, a dűnék hullámait pedig teljesen lelapította. A sirályok otthagyták a partot, s befelé vitorláztak, frissen szántott földek fölött vijjogtak. Charlotte nem kapott levelet, se levelezőlapot Dél-Afrikából. Betty Curnow-n és Lily Tonkinson keresztül megtudtuk, hogy Mrs. Tolliver elment néhány napra egy barátnőjéhez Helfordba. Ezzel háromra nőtt a megszökött emberek száma. Bútort csináltunk a babakádba üres gyufásdobozokból, tapétát festettünk. Feltúrtuk Phoebe rongyoszsákját, s rojtos szélű szőnyeget készítettünk gyapjúdarabkákból. Mint az igazi, mondta Charlotte, amikor leterítette a „szőnyeget”. Becsukta a babakáz ajtaját, s az ablakon át kukucskált be, hogy csodálja a miniatűr világot, amelyben minden olyan áttekinthető és biztonságos. Egy este Phoebe így szólt: - Nem bírom nézni, hogy milyen boldogtalan vagy. - Én azonban elengedtem a fülem mellett a megjegyzést, mert nem akartam Dánielről beszélni. Ő elment. Visszatért nomád, kereső-kutató, nyughatatlan életéhez. Vissza a képeihez, a kiállításához, vissza Peter Chastalhoz. Talán már Amerikában van. Később, jóval később, talán majd küld nekem egy képeslapot. Már láttam is, ahogy a postás bedobja islingtoni levélládámba. Színes-fényes Szabadság-szobor lesz rajta, esetleg a Golden Gate vagy a Fudzsi. „Nagyszerűen érzem magam, bárcsak te is itt lehetnél, Dániel.” Van jövő. Saját jövőm. Van állásom, lakásom, barátaim. Visszamegyek Londonba, és ott folytatom, ahol abbahagytam. De olyan egyedül, mint amennyire még sohasem voltam magányos. Megint álmodtam, ugyanazt a tengeres álmot. A víz ugyanúgy sekély volt először, aztán mély és meleg. Jött a gyors sodrás, éreztem, hogy elragad az ár, és nem küzdöttem, belenyugodtam sorsomba. Ez nem a halál, jutott eszembe, mikor felébredtem. Nem a halál, hanem a szerelem. De akkor miért folynak a könnyek az arcomon? A napok névtelenül múltak, szinte elvesztettem az időérzékemet. Hirtelen eljött azonban a kedd, és ideje volt visszatérni a valóságba. Phoebe előző este elhatározta, hogy bemegyünk kocsival mindhárman Penzance-ba, ahol megvesszük Charlotte-nak a kékféher egyenruhát. Aztán, hogy kirúgjunk a hámból, beülünk egy étterembe, vagy lemegyünk a kikötőbe, s megnézzük, hátha megjött a Scilly-szigetéről a gőzös.

De a terv füstbe ment, mert kora reggel Lily Tonkins telefonált, hogy közölje, a férje, Ernest nincs jól. Phoebe vette föl a kagylót, én Charlotte-tal mellette álltam, s hallgattam a remegő hangot. - Fenn voltunk egész éjjel - mondta Lily Phoebének.

- Ó, egek! - mondta Phoebe. Lily belemerült a részletekbe. Phoebe arcára kiült a borzadály. - Te jó Isten... - Ezek után sietve biztosította Lilyt, hogy semmi esetre sem kell jönnie, magára ne hagyja beteg férjét, amíg nem látta a doktor. Letették a telefont. Lily ma nem jön dolgozni. Gyorsan változtattunk a terven. Én maradok Holly Cottage-ban, hogy felületesen összecsapjam a házimunkát, megcsináljam az ebédet, és Mr. Thomast kéri meg, hogy megbízható taxijával elfuvarozza Phoebét és Charlotte-ot Penzanceba. Charlotte kissé méltatlankodott. - Azt hittem, hogy vendéglőben fogunk ebédelni... - Nem lenne túl vidám Pme nélkül - felelte gyorsan Phoebe. - Majd máskor elmegyünk, amikor be kell nézнем a bankba vagy a fődrászhoz. Telefonhívás ment, s Mr. Thomas tíz perc múlva előállt sofőrsapkával a fején s tetemes mennyiségű, rászáradt disznótrágyával az autója kerekein. Phoebe és Charlotte bemászott a kocsiba, integettem nekik, aztán visszamentem, hogy kézbe vegyem a délelőtti teendőket. Nem volt túl sok munka. Lily nap mint nap olyan alapos takarítást végzett, hogy miután beágyaztam, kisikáltam a fürdőkádat, kivittem a nappaliból a hamut, minden nagyjából úgy festett, ahogy szokott. Kimentem a konyhába, csináltam magamnak egy csésze kávé, és nekiláttam krumplit pucolni. Szürke, csöndes nap volt, lógott az eső lába. Mikor végeztem a krumplival, gumicsizmát húztam, hogy kimenjek a zöldségskertbe egy fej karfiolért. Mikor jöttem vissza, hallottam, hogy egy autó fordul le az útról, s a házhoz közeledik. Megnéztem az órát - egy órája ment el Phoebe és Charlotte. Ilyen hamar nem végezhetek. A kocsí áthajtott a vasúti hídon, s akkor már biztos volt, hogy Holly Cottage felé tart, mert mi voltunk az egyetlen, az utolsó ház itt az úton, amely mint zsákutca, a régi hajójavító bezárt vaskapujába torkollott. Besiettem a házba. A konyhában letettem a kést és a karfiolt a csepegtetőtálcára, s még a gumicsizmában és Lily kötényében átvágtam az elötéren, s kiléptem a bejárati ajtón. Odakinn, a kavicsos egy ismeretlen autó állt. Egy hosszú, karcsú Alfa Romeo, sötétzöld, porlepte. A vezető ajtaja nyitva volt, s a

volán mögött, szemét rám szegezve - Dániel ült. Azon a ködös, álmos reggelen nagy volt a csönd. Távolból vijjogott csak néhány, az öböl homokja fölött alacsonyan elhúzó sirály. Dániel lassan kiszállt a kocsiból. Óvatosan kiegyenesedett, megnyújtóztatta a derekát, fél kézzel megdörzsölte a tarkóját. A tőle szokásos módon, némileg furcsán összeválogatott öltözékben volt, arcát borosta árnyékolta. Becsapta a kocsii ajtaját, s az a luxuskocsikra jellemző határozott, de puha csattanással zárult. - Prue - mondta Dániel. Ez ébresztett rá, hogy nem álmodom. Nem volt Londonban. Sem New Yorkban. És San Franciscóban sem. Itt van. Visszatért. Hazajött. - Mit csinálsz itt? - szólaltam meg.

- Szerinted mit csinállok?

- Kié a kocsi?

- Az enyém. - Mereven lépkedve elindult felém. - De hát te utárod a kocsikat. - Igen, de akkor is az enyém. Tegnap vettem. - Elém lépett, a vállamra tette a kezét, s lehajolt, hogy arcon csókoljon. Szúrós volt az érintése. Felnéztem rá. Az arca színtelen volt, szinte szürke a fáradtságtól, de a szeme ragyogott, fojtott nevetés bujkált benne.

- Lily köténye van rajtad, ugye?

- Lily ma nincs itt. Ernest beteg. Nem borotválkoztál. - Nem volt időm. Hajnali háromkor indultam Londonból. Hol van Phoebe?

- Elment Charlotte-tal vásárolni. - Nem hívsz be? - De... persze. Ne haragudj. Csak éppen rád számítottam a legkevésbé. Gyere. Csinálok kávé vagy szalonnás rántottát, ha akarsz enni. - A kávé remek lesz. Bementünk. A ház meleg volt a kinti csipős levegő után. Előrementem, hallottam, hogy Dániel becsukja az ajtót. A konyhában, mikor megláttam a kést meg a karfiolt a mosogatónál, zavarodottságomban egy pillanatra nem tudtam, mi a csudát is akartam vele... Megtöltöttem az elektromos forralót, bedugtam, bekapcsoltam. Mikor megfordultam, Dániel már a fenyőfa asztal végénél ült. Fél könyökre támaszkodott, s a szemét dörzsölgette, mintha ki tudná törölni belőle a fáradtságot. - Sohasem vezettem ennyit és ilyen sebességgel - mondta. Elvette a kezét az arca elől, s rám nézett. Nem is emlékeztem, hogy ennyire sötét a szeme, a pupillája, mint két fekete olajbogyó. Még mindig fáradtnak látszott, de volt valami más is a szemében, valami lelkesültség, amit nem

tudtam megfejtani, mert még sohasem láttam ilyet az arcán. - Mi vitt rá, hogy kocsit vegyél? - kérdeztem. - Hamar vissza akartam jönni hozzátok, és ez volt a leggyorsabb módja. - Rájöttél, hogyan működik a fűtés? Nem volt nagy vicc. de kicsit oldotta a feszültséget. - Még nem - mosolygott. - Ahogy mondtam, még csak egy napja van nálam. - Az asztalra fektette a karját. - Phoebe elmondta Annabelle-t, Leslie Collist meg Mrs. Tollivert.

- Igen, tudom.

- És Charlotte-ot is.

- Igen.

- Charlotte csalódott volt a piknik miatt?

- Igen.

- Nem maradhattam, Prue. El kellett mennem, hogy egyedül legyek. Megértesz? - Hová mentél? - Vissza Porthkerrisbe. Gyalog mentem, a dűnéken és sziklákon át. A Kastélyszállóban összecsomagoltam, de nem tudtam, mit fogok csinálni. Mikor kész voltam, felhívtam Lewis Falcont. Amióta csak idejöttem, beszélni készültem vele, de valahogy mindig elmaradt. Nagyszerűen reagált. Mondtam, ki vagyok, és hogy nem ismerjük még egymást. Azt felelte, hogy tudja, ki vagyok, hallott rólam Peter Chastaltól, és hogy menjek Lanyonba, látogassam meg. Mondtam, hogy rendben, de szükségem volna egy ágyra néhány napra, mire azt felelte, semmi akadály. Úgyhogy otthagytam a szállodát, fogtam egy taxit, s elmentem Lanyonba. Fantasztikus ember. Rendkívül szeretetreméltó, nem kíváncsiskodott. A társaságában teljesen ki tudtam kapcsolni, mintha csak leeresztettem volna a vasfüggönyt magam és a között, amit Phoebe közölt velem. A tudatalattimba nyomtam, mondhatná egy pszichiáter. Megmutatta a műtermét, a munkáit, és úgy beszélgettünk, mintha a művészetén kívül más nem is létezne egyikünk számára sem. Ez nagyon jó volt pár napig, aztán éreztem, hogy vissza kell mennem Londonba. Kivitt az állomásra, és a reggeli vonattal elutaztam. Londonban elmentem a galériába, hogy beszéljek Peterrel. Még mindig abban a furcsa lelkiállapotban voltam, mintha semmi közöm nem volna a valósághoz. Még le volt eresztve a függöny, mögötte volt Annabelle és Charlotte, de egyelőre nem léteztek a számomra. Mást nem tehettem, mint hogy folytattam a hétköznapi életemet, mintha semmi sem történt volna.

Nem szóltam semmit Peternek. A kiállítás még nyitva, a galéria folyton tele látogatókkal. Ültünk az irodájában, szendvicset ettünk, söröztünk, s az üvegajtón át néztük az embereket, mint az aranyhalakat egy akváriumban. Az én képeimet nézték, de én valahogy nem tudtam se a képeimmel, se velük azonosulni. Mintha semminek sem volna köze hozzám. Eljöttem Petertől, sétáltam. Gyönyörű délután volt, mérföldeket mentem a parton, s arra ébredtem, hogy Millbanknél vagyok, a Tate Gallery előtt. Voltál már ott?

- Igen.

- Jársz oda?

- Gyakran.

- Ismered a Chantrey-gyűjteményt?

- Nem.

- Bementem, és egyenesen a Chantrey termébe tartottam. Van ott egy kép, Jolin Singer Sargent festette. Olaj. Elég nagy. Két kislány egy kertben, amint lampionokat gyűjtenek. Fehér ruhában vannak, fodros gallérral. Körülöttük liliumok és halvány színű rózsák. *Liliumok* -ez a címe. Az egyik kislánynak sötét, rövid haja van, és nagyon vékony, finom fehér nyaka, mint egy virágszár. Akár Charlotte is lehetne. Nem tudom, meddig álltam ott. De egy idő után, nagyon lassan ráébredtem, hogy a vasfüggöny megy fel, és apránként megrohantak különféle különleges érzések, amelyekről nem tudtam. Gyöngédség. Gondoskodni akarás. Büszkeség. És aztán düh. Lassan mérges lettem. Mindenkire. Annabelle-re, a férjére, az anyjára. De a legjobban magamra. Mi az ördögöt csinállok én itt, kérdeztem magam, mikor az a gyerek az enyém, én vagyok az apja, hogy a fene egye meg. És mi a fészkes fenét csinállok, miközben Phoebe viseli az összes felelősséget? Fájóan egyszerű volt a válasz. Ott álltam, és semmit nem csináltam, és ez az elmúlt három napra éppúgy vonatkozott. Helyben futás - így hívtuk ezt az iskolában. Mikor sehová sem jut az ember. A tökéletes semmit markolja. Otthagytam a képet, és lementem telefonálni. A tudakozótól megkérdeztem Mrs. Tolliver számát, és felhívtam a White Lodge-ot. Mrs. Tolliver nem volt ott... - Egy barátnőjénél van Helfordban - mondtam. De mintha nem is szóltam volna. - ...a

házvezetőnője vette föl, akinek azt mondtam, Leslie Collis barátja vagyok, és szeretnék beszélni vele. Megadta a cége nevét a Cityben. A víz felforr, de egyikünket sem érdekelt a kávé. Kikapcsoltam, s kihúzva egy széket, a hosszú asztal túlsó végébe telepedtem, Dániellel szemközt. - Újabb telefon. Leslie Collisnak. Mondtam neki, hogy beszélni akarok vele. Tiltakozott, hogy nem ér rá, de mondtam, hogy sürgős, mire adott egy negyedórát, ha azonnal odamegyek. A Tate előtt taxiba ültem, odamentem az irodájába. A City gyönyörű volt. Már el is felejtettem, hogy ilyen szép, ezek a monumentális épületek, a keskeny utcák, s mindenhol váratlan kilátás a Szent Pál-katedrálisra. Egy nap kéne ott csinálnom néhány rajtot... Elhallgatott. Elvesztette a beszámolója fonalát. - Leslie Collisnál tartottál... - figyelmeztettem finoman. - Igen, persze. - Végigsimított a haján. Elnevette magát. - Hát, ez volt a világ legnevetségesebb beszélgetése. Először is én még a szokásosnál is rendezetlenebb voltam. Nem hinném, hogy borotválkoztam, ugyanaz az ing volt rajtam, mint a vonaton, és a tornacipőm lyukas volt elől. Ő persze a tekintélyes citybeli öltözékben, vékony csíkos öltöny, keményített ing. Két ellentétebb embert elképzelni sem lehetett volna. Leültünk beszélni, s amint kiejtettem Mrs. Tolliver és Charlotte nevét, azt hitte, hogy zsarolni akarom, felugrott, kiabálni kezdett, hogy hívja a rendőrséget. Erre én is ordítani kezdtem, hogy végre fogja már fel, mit mondok, és egy percig tökéletes volt a skandalum, egymást vádoltuk, dobálóztunk a felelősség kérdésével, egymásra meg Annabelle-re fenekedve. Végül, amikor már azt hittem, szívrohamot kap, s ott maradok ráadásnak egy hullával, valahogy felfogta, hogy nem vagyok bűnöző, aki fejni akarom. Utána kissé normálisabban folytattuk. Leültünk megint, rágyújtott, és előlről kezdtük. - De ugye nem volt szimpatikus? - Miért? Neked az volt? - Mikor megláttam a vonaton aznap reggel, az volt a véleményem, hogy a legrémesebb férfi, akit valaha láttam. - Nem annyira szörnyű. - De hogy mondhatja, hogy sohasem akarja látni Charlotte-ot... - Igen Ez rohadt dolog. De valahogy meg tudom érteni az ő álláspontját is. Ambiciózus ember. Mindig halálra dolgozta magát, hogy pénze legyen, hogy előrejusson. Azt hiszem, tényleg nagyon szerette Annabelle-t. De azt is tudnia kellett az elejétől fogva, hogy Annabelle soha nem lesz hűséges hozzá. És

még így is ragaszkodott hozzá, megadott neki mindent, megvette a sunningdale-i házat, hogy a kisfiú vidéken nőhessen föl. Annabelle-nek volt kocsija, cselédje, kertésze, Spanyolországba járt nyaralni, teljes szabadságot kapott. Collis állandóan ezt hajtogatta: „Megadtam neki mindent. Megadtam annak a nőnek az égvilágon mindent.” - Tudta kezdettől fogva, hogy Charlotte nem az övé? - Igen, persze hogy tudta. Három hónapja nem látta akkor már Annabeile-t, mikor a felesége hazament és közölte, hogy terhes. Ez pedig felér egy jó tökön rúgással egy férfi számára, aki valamit is ad magára. - Miért nem váltak el akkor? - Össze akarta tartani a családot. Imádja a fiát. És nem akart megszegyenülni a barátai előtt. - De persze sohasem szerette Charlotte-ot.

- Nem lehet ezért elítélni.

- Mondta, hogy nem szereti a kislányt?

- Valamennyire igen, a maga módján. Azt mondta, Charlotte álnok Meg hogy hazudós. - Ha ez igaz, ő tehet róla. - Én is ezt mondtam. - Szép kis együttlét lehetett... - Végül is nem volt baj. Elértük azt a pontot, hogy mindenki lerakta az összes kártyáját, nyugodtan sértegethették egymást, már nem számított. Mintha összebarátkoztunk volna... Hát, ezt nehéz volt elképzelni. - De hát mégis miről beszéltek? - Mindenről. Elmondtam, hogy Charlotte Phoebénél lesz, s végül bevallotta, hogy hálás ezért. Annak is meglehetősen örült, hogy nem megy vissza abba az iskolába. Annabelle választotta ki a gyerekek, de Collis szerint méregdrága volt ahhoz képest, amit nyújtott. Kérdeztem a fiú, Michael felől, de azt mondta, vele nem lesz gond. Tizenöt éves, elég érett, éli a maga életét. Azt éreztem, hogy szerinte a fiú kinötte az anyját, s tekintve Annabelle életstílusát, jobb is, ha kikerül a befolyása alól. Collis eladja a vidéki házat, Londonban együtt fognak lakni a fiával.

- Sajnálom Michaelt.

- Én is. Mint mindenkit ebben az átkozott kavarodásban. De azt hiszem, ő rendben lesz. Az apja rajong érte, és úgy tűnik, jó barátok. - És Annabelle-lel mi lesz? - Collis beszélt az ügyvédjével, már elindították a válópert. Nem az a fajta férfi, akinek megalszik a szájában a tej. Vártam, hogy folytatja, de elhallgatott. - Akkor ott vagyunk, ahol a part szakad. Mi lesz Charlotte-tal? Vagy róla nem beszéltek? - Dehogyanem. Az egész erre ment ki. - Leslie Collis

tudja, hogy te vagy az apa? - Persze, ez volt az első, amit közöltem veled. Nem akarja visszakapni. - És Annabelle? Ő hogy áll Charlotte-tal? - Ő sem akarja, s ha akarná is, nem hiszem, hogy Leslie Collis hagyná, hogy magához vegye. Mondhatod, hogy savanyú a szőlő, de azért ez a legjobb, ami Charlotte-tal történhet. - Miért? - Azért, Prue, kedvesem, mert ha Leslie Collis nem tart rá igényt, és Annabelle sem, akkor semmi akadálya, hogy sajátomként örökbe fogadjam.

- Nem kapsz rá engedélyt.

- Miért?

- Mert nem vagy házas. - A törvény megváltozott. Most már egyedülálló is fogadhat örökbe. Hosszabb ideig tart a bírósági procedúra, kicsit több bürokratikus útvesztőn kell átjutni, de végül is teljesen jogszerű. Feltéve persze, hogy Annabelle beleegyezik, de nem látom okát, hogy miért ne tenné. - De hát nincs házad. Nincs otthonod sehol sem. - De van. Lewis Falcon pár évre Dél-Franciaországba meg} dolgozni, s kiadja nekem a lanyonai házat a műteremmel, ha akarom. Szóval, nem leszek messze innen. Nem hiszem, hogy Charlotte velem lakhat, amíg az adoptálás be nem fejeződik, de remélem, hogy Phoebe mint hivatalos nevelőanya addig elvállalja.

- Hát ez... O, Dániel, ez túl szép ahhoz, hogy igaz lehessen. - Igen. Ahogy mondtam, a legkülönösebb az volt, hogy végül már mintha barátok lettünk volna, Leslie Collis meg én. Megértettük egymást. Együtt mentünk el ebédelni egy lerobbant helyre, ahol a kollégái nem figyelhetik ki, hogy egy ilyen szakadt alakkal van, mint én. Az ebéd végén eljátszottunk még egy komikus pantomimet, hogy ki fizessen... Egyikünk sem akart a másiknak tartozni. Végül feleztük a számlát. Elköszöntünk, megállapodtunk, hogy kapcsolatban maradunk. Azzal ő visszament az irodába, én meg taxival Peter Chastalhoz.

Tudtam, hogy szükségem lesz egy jó ügyvédre. Eddig sohasem volt ügyvédem, mert Peter intézett mindent. Még könyvelőm, bankárom vagy ügynököm sem volt soha. Peter kezében volt minden azóta, hogy megismerkedtünk, amikor mint csiszolatlan taknyost Chips hozzá küldött. Most is csodásan viselkedett velem. Összehozott a saját ügyvédjével, aztán utánajárt, mennyi a vagyonom, és

kiderítette, hogy tízszer annyi, mint gondoltam. Azt mondta, ideje felnőnem ehhez a családapaszerephez, úgyhogy győzzem le a műszaki dolgok iránti viszolygásomat, és vegyek egy kocsit. így hát vettem egyet. Aztán együtt vacsoráztam Peterrel, és utána úgy éreztem, egy percet sem tudok várni, hogy lássalak titeket mind. Beültem a kocsiba, és idejöttem. - És Phoebe meg Charlotte még itthon sincs? - Mélyen átéreztem, milyen feszültség lehet benne. - Örülök, hogy még nincsenek itt - mondta. - Mert a legfontosabb, amit mondani akarok, rád vonatkozik. Nem is annyira mondani akarok valamit, inkább kérni. Görögországba megyek Nyaralni. Úgy tíz nap múlva. Már beszéltem a házról Szpétszében, és kértelek, hogy gyere velem, de most újra kérlek. Két helyet foglaltam az athéni járatra. Ha Lily és Phoebe vállalják Charlotte-ot, eljössz velem? A kockacukor ház, amelyet, azt hittem, már sohasem látok... A meszelt terasz a muskátlikkal és a sirályszárnnyú vitorlás... - Gyere velem, Prue! A képzeletem máris előreszáguldozott. Mennyi mindent kell elrendeznem, mindenkinek szólnom. Az anyámnak. Marcus Bernsteinnek. És persze levelet kell írnom szegény Nigel Gordonnak. - Elmegyek - mondtam. Az asztal két végéből összekapcsolódott a tekintetünk. Néztük egymást. Aztán Dániel hirtelen elmosolyodott. - Milyen kevéssé ismerjük egymást! Ki mondta ezt, te vagy én? - Te mondtad. - Két görögországi hét után sokkal jobban fogjuk ismerni egymást. - Igen, ez biztos. - És aztán - miután hazajöttünk - elgondolkozhatunk, hogy együtt megyünk-e Lanyonba. Először össze kéne házasodnunk, de erre most még nem kell gondolnunk. Jobb lesz így. Hiszen egyikünk sem akarja elkötelezni magát, nem igaz?

Én ennél semmit sem akartam volna jobban. És ahogy Dániel rám nézett, abból világosan tudtam, hogy ő is ugyanígy érez. Én is mosolyogtam. - Nem - mondtam. - Elkötelezettségről szó sem lehet. Mikor Mr. Thomas taxija begördült Phoebével, Charlotte-tal meg a vásárolt holmikkal, még mindig a konyhában voltunk, de már nem az asztal két végében... Hallottuk, hogy a rozoga járgány zörög odakinn az úton, s befordul. Kimentünk a fogadásukra. Mr. Thomast megzavarta Dániel parkoló autója, nem tudott megfordulni. Phoebe máris kipattant a kocsiból, s legjobb barna pelerinjében drámai mozdulatokkal irányítani kezdte a sofört. -

Balról kerüljön, Mr. Thomas. Jaj, dehogyis, úgy gondoltamjobbról... - Phoebe - szólt Dániel. Phoebe odafordult. - Dániel! Mr. Thomas azonnal magára maradt a problémájával. Az öreg kelletlenül leállította a motort, s borongva ült csapdába ejtett kocsijában, a taxi orra szinte érintette Dániel kocsijának orrát. A hátsó kerekei nekiszorultak a piros téglaszegélynek, amely Phoebe gyepét határolta. Dániel Phoebe elé ment. Szenvedélyesen megölelték egymást, Phoebe kalapja félrecsúszott. - Te gonosz csirkefogó! - Phoebe szeretetteljesen püfölte Dániel vállát az ép öklével. - Hol voltál? Dánielnek nem volt ideje válaszolni, mert Phoebe a válla fölött meglátott engem, aki ott álltam Lily kötényében, s ha akartam, ha nem, ragyogott az arcom. Phoebe otthagya Dánielt, s hozzám sietett, s bár nem tudta, mi történt, mi fog még történni, a saját boldogságomat láttam visszatükröződni az arcán. Szorosan átöleltük egymást, s neveltünk, mert Dániel visszajött, és hirtelen minden annyira, de annyira rendjén való lett. És Charlotte... Ebben a pillanatban mindkettőnknek eszünkbe jutott. Odanéztünk, s láttuk, hogy óvatosan előmászik a vén taxiból, a karjában magasra tornyozott dobozhalmazt egyensúlyoz. Tudtam, hogy végignézte a jelenetet, s visszafogta magát, azt gondolván, ebben a nagy örömben neki úgysem lehet része. A lábával lassan becsukta a taxi ajtaját. Elindult - állával leszorította a legfelső csomagot -, s hirtelen szembe találta magát Dániellel. Lassan felnézett rá, mereven figyelt bagolyszemüvege mögül. Néhány másodpercig csöndben voltak, aztán Dániel elmosolyodott. - Szervusz, drágám. Visszajöttem. Szélesre tárta a kislány felé a karját. .Annak több sem kellett. - Ó, Dániel...

A csomagok csúszni kezdtek lefelé. Elengedte mindet, s belevetette magát Dániel ölelésébe. Dániel felkapta s forgatta, forgatta... A csomagok pedig elfeledve heverték, ahová estek, egymás hegyén-hátán a kavicson.